

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Saberhagen_Fred-Treti_kniha_mecu.PDB

PDB Name: SaberhagenFred-Treti kniha mečů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

TŘETÍ KNIHA MEČŮ

Fred Saberhagen

Publishing © Forma, 1996

Third book of Swords
First published by
TOR BOOK
Tom Doherty Associates
New York, 1984

Copyright © 1984 by Fred Saberhagen
Translation © 1996 by Lenka Marková
Cover © by Howard Chaykin
Layout © 1996 by Blanka Kroupová
Ilustrace © 1996 by Jana Šouřlová

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the Publisher, excepting brief quotes used in reviews.

Printed in Czech Republic

Vysoko v horách, na samé hranici nebe, kde se mezi holými rozeklanými skalami proháněla ledová tříšť věčného sněhu, na tomto lidmi opuštěném místě se konalo setkání bohů.

V šedivém svítání připomínaly obrysy jejich vysokých postav stoupající dým, který mezi jednotlivými poryvy větru nabýval pevné formy. Skučící meluzína rozevlávala jejich šat, ale oni sami zůstávali nepohnutí. Stáli na samotné střeše světa a čekali, zatímco jejich počet rostl.

Nejmenší z nich byl stále ještě o hodně vyšší než lidé, ale postavy všech měly lidskou podobu. Oděv většiny z nich vynikal okázalou elegancí, s mnoha šperky, ozdobami a sněhobílými kožešinami. Mnoho jich však bylo oblečeno do normálních šatů podobných lidským a někteří měli na sobě cosi prazvláštního.

Podle nevyslovené dohody, která se však už dávno stala tradicí, se bohové rozestavovali zhruba do kruhu, symbolizujícího rovnost. Byla to ale rovnost vynucená, která znamenala pouze to, že žádný z nich nebyl ochotný nikomu jinému postoupit místo cti. Když se šedovousý Zeus s vavřínovým věncem kolem své mohutné hlavy začal zvolna sunout vpřed, jako kdyby se přece jen rozhodl obsadit středovou pozici, začalo se všude kolem ozývat nesouhlasné mručení. Zvuk neustále sílil, až se šedivý stařec zamračeně otočil do strany a namísto dostředivého pohybu začal chodit po obvodu, dokud se nedostal zpátky na své místo. Tam se zastavil. A teprve tehdy mručení utichlo.

S každým dalším okamžikem se z vířícího vzduchu vynořila další postava boha nebo bohyně. Touto dobou jich už stálo v kruhu nejméně dva tucty. Podezíravě se po sobě dívali a vyměňovali si obezřetné pozdravy a pokývnutí. Sousedi se mezi sebou bavili pološeptem a skučící vítr s sebou odnášel útržky pomluv a varovných řečí, týkajících se těch, kteří stáli dál nebo se ještě nedostavili. Čím více jich bylo, tím více byla zřejmá jejich rozdílnost. Sliční jako bohové, anebo tak oškliví, jak jen určití bohové nebo bohyně mohou být.

Zeus se ještě dvakrát pokusil otevřít ústa, jako kdyby zamýšlel všechny oslovit. Dvakrát to také vypadalo, že se už už chystá znovu vstoupit do středu kruhu a odsud celé shromáždění řídit. Ale pokaždé, když se o to pokusil, zvedlo se kolem zase to varovné mručení, které ho upozornilo, že se žádný takový pokus nebude tolerovat.

Zeus tedy zůstal tam, kde byl, jen čas od času nervózně přešlápl a zlostně přitom pokukoval po okolí.

Konečně začal hovor v kruhu utichat, vystřídaný vyčkávacím mlčením. Všichni zřejmě usoudili, přestože to nahlas nikdo nevyslovil, že shromáždění dosáhlo usnášeníschopného počtu. Nemělo smysl čekat, až se dostaví všichni. Na žádné schůzi se nikdy v plném počtu nesešli a nikdy se také nedokázali na ničem jednoduše shodnout. Dokonce ani na místě pořádání schůzí a jejich programu.

Teď se jich ale sešlo docela dost.

Byl to kopím ozbrojený Mars s helmou na hlavě, kdo konečně přerušil ticho. Zahřímá hlasem, ve kterém se ozýval starý hněv a který zněl jako dunění uvolněných balvanů sunoucích se po ledovci.

Pruďce udeřil kopím o štít, aby k sobě připoutal pozornost shromáždění. Potom promluvil:

"Máme tady novinu o Meči Protivenství - o Pánovi Mysli. Má ho člověk, kterému ostatní lidé říkají Temný Král.

Samozřejmě se bude pokoušet používat ho tak, aby dostal do rukou celý svět. Musíme teď sami zvážit, jaký dopad to na naši Hru bude mít. Každý to musí uvážit podle své vlastní pozice."

Nebyla to však tahle zpráva, co Marsovi dělalo těžkou hlavu. Bylo to něco jiného, něco, co chtěl udržet v tajnosti, ale z čeho se málem udusil vztekem.

Mars své pocity nedokázal dost dobře zakrývat. Na konci svého projevu proťal vzduch rozmáchlým gestem, jímž chtěl naznačit, že předává slovo někomu jinému.

Dalším, který se ujal slova, byl Vulkán - Kovář se zmračenou nohou, božský zbrojař.

"Je mi líto," začal zlomyslně Vulkán, "že můj ctěný kolega není v této chvíli schopný pokračovat. Že by se tolik utápěl ve vzpomínkách na jistý nezdar - snad by se tomu dalo říct i porážku - kterou před nějakými osmi nebo devíti roky utrpěl v rukou - nebo spíše v drápech - jistého smrtelného protivníka?"

Marsovou odpovědí bylo jen zatrpklé vrčení. Kruh zašuměl, někteří se Marsovi smáli, jiní odsuzovali Vulkána za tento zřejmý pokus o rozdmýchání hádky.

"Copak jsme se tu sešli kvůli tomu, abychom se zase hádali?" pípala Afrodita. Její vysoká postava plná oblin, dokonalá esence ženství, byla zahalena do průsvitného závoje, který vypadal, že ho vítr každou chvíli odfoukne. Stejně jako i ostatním bohům, i jí byla arktická zima zcela lhostejná.

Vedle ní se objevila vysoká postava Apollóna a zaskvěla se v osamělém paprsku právě vyšlého slunce. Jasné sluneční kopí proniklo skrz mraky a osvětlovalo Apollónovu postavu po celou dobu, kdy mluvil.

"Předpokládám, že alespoň na jedné věci jsme se všichni shodli, je to tak?" zeptal se.

"Na jaké?" ozval se čísi hlas, ochotný ke spolupráci.

"Že se Hermes nevrátil zpátky ze své mise, ve které měl posbírat Meče. Že se už nikdy nevrátí."

"To jsou dvě věci," protestoval další člen skupiny.

Apollón si šťourala nevšimá. "Že náš božský Posel, který si byl svou nesmrtelností zřejmě stejně jistý jako většina z nás, je teď už čtyři roky mrtvý."

Tohle slovo je všechny nadzvedlo. Mnozí se s ním vyrovnali statečně. Někteří předstírali, že nebylo vůbec vysloveno - a jestli bylo, tak že ho neslyšeli. Každopádně však následovala doba, ve které jako by i vítr ztratil hlas. Žádné jiné slovo by určitě nedokázalo tohle shromáždění umlčet na tak dlouhou dobu.

A znovu to byl neoblomný Apollónův hlas, který ticho přerušil. "Čtyři roky mrtvý." opakoval.

Opakování vyvolalo vlnu protestů, do níž znovu zazvučel Apollónův neúprosný hlas.

"Mrtvý!" křičel. "A jestliže může být jedním z těchto Mečů zabít Hermes Posel, pak se to může přihodit i nám. A co jsme s tím během těchto posledních čtyř roků dělali? Nic! Vůbec nic! Akorát jsme se mezi sebou prali, jako vždycky. Nic víc než to!"

Když se Apollón odmlčel, chopil se příležitosti opět Mars. "Támhle máme toho, kdo tyhle Meče ukoval!" A bůh války namířil své dlouhé kopí na zmračeného Kováře a přitom ho probodával zuřivým pohledem. "Říkám vám, že ho musíme donutit k tomu, aby je znovu roztavil. Pořád jsem to říkal, že ty Meče nás jednou zničí, pokud se nevzchopíme, abychom je zničili dřív my!"

Vulkán se neohrabaně opřel o svou chromou nohu. "Nesvádějte to na mě!" křičel, zahnán do úzkých. Vítr mu čechal jeho kožešinové oblečení a chřestil ozdobami z dračích šupin, ale jeho slova pronikala větrnou bouří celkem hladce.

Pouhý vzduch jim nedokázal uškodit.

"Jestli se tady stala nějaká chyba, tak jsem ji ale neudělal já. Ty samé tváře, které teď kolem sebe vidím, na mě naléhaly a přikazovaly mi Meče ukovat."

Výčitavě si jednoho po druhém prohlížel. "Ty Meče jsme potřebovali. Všichni jste tvrdili, že je pro naši Hru musíme mít. Ta Hra měla být velká legrace, něco, co jsme ještě nikdy předtím nezkusili. Říkali jste, že se Meče mají rozdělit lidem, kteří budou ve Hře našimi pěšáky. A teď se podívejte, co se z těch pěšáků vyklubalo. Ale ne, všichni jste si na tom trvali, přestože jsem vás varoval..."

Znovu se zvedla vlna protestů, tentokrát tak silná, že se žádnému z hlasů nepodařilo mít navrch. Mnozí protestovali, že to naopak byli oni, kdo s celou tou myšlenkou Mečů a Hry od samého začátku nesouhlasili.

To samozřejmě vyvolalo reakci ostatních přítomných.

"Chcete říct, že jste byli proti té Hře od chvíle, kdy jste v ní začali prohrávat! Dokud jste si mysleli, že vyhráváte, tak jste ji považovali za skvělý nápad!"

Teď promluvil jeden ze starších, šedovousých bohů:

"Vraťme se k našemu okamžitému problému. Říkáte, že Myslipán je teď v rukou člověka, jemuž říkají Temný Král. To sice může být v rámci hry pro mnohé z nás dobrá nebo špatná zpráva, ale jinak na tom přece nezáleží. Hra je jenom hra, jaký problém v tom chcete hledat?"

"Ty hlupáku! Copak tomu nejsi schopný rozumět? Tahle Hra, o které si teď myslíš, že v ní vyhráváš, se nám už dávno vymkla z rukou. Copak jsi neslyšel nic o tom, co řekl Apollón o Hermově smrti?"

"Dobrá, dobrá. Mluvme tedy o Poslovi Hermovi. Má se za to, že odešel, aby Meče posbíral. Aby je vzal lidem z rukou, protože někteří z nás začínali dostávat strach. Ale myslíte si, že by ty Meče v okamžiku, kdy by je všechny shromáždil, opravdu zničil? Já si to nemyslím."

Následovala chvilka přemýšlivého ticha.

A toto ticho bylo po chvíli přerušeno pomalým, rozvážným hlasem: "Můžeme si být vlastně opravdu jisti tím, že je Hermes mrtvý? Máme o tom nějaký skutečný důkaz?"

Nad takovouto zanedbností se musel rozčilit i rozumný Apollón.

"Jeden z Mečů Herma zabil! Smrtonoš, který byl vržený rukou pouhého smrtelníka!"

Apollónovi se dostalo rozhořčené reakce. "Můžeme si ale být opravdu jisti tím, že se to takhle stalo? Viděl od té doby někdo Smrtonoše? Viděl snad někdo, jak Hermes padá?"

V této chvíli Zeus znovu vstoupil do kruhu. Vypadal, jako by čekal přesně na ten pravý okamžik, kdy by měl zakročit. A zdálo se, že si tentokrát svůj pokus načasoval opravdu správně, protože než začal hovořit, žádné protesty se neozvaly. "Moudrost přichází se zkušeností," zanotoval Zeus, "a zkušenost s věkem. Učit se z minulosti je nejlepší způsob, jak si zajistit budoucnost. V míru a moudrosti je síla. V síle a moudrosti je mír. V moudrosti a..."

Tentokrát ho nikdo nevypískal, ale po několika větách ho už téměř nikdo z jeho božských kolegů neposlouchal. Znovu se pustili do svých rozhovorů mezi sebou a přitom čekali, až se Zeus vypovídá. Toto opatření bylo snad ještě tvrdší než to předchozí a Zeus si brzy uvědomil, co se děje. Znovu se vrátil na své místo v kruhu a tam se pohroužil do trucovitého, rozmrzelého mlčení.

Mezi skalami a sněhem v jiné části kruhu se teď objevil jakýsi pohyb, který k sobě připoutal pozornost všech bohů. Na tomto místě se ke shromáždění právě připojoval další člen, a místo aby přišel z nebe jako ostatní, vynořoval se přímo z hlubin zemských. Obrysy Hádova těla byly mlhavé a nezřetelné. Byl tvrdým oříškem, který i božské schopnosti ostatních těžko chápaly.

Hádův zastřený, dunivý hlas je teď ujistil že ano, že Hermes je zcela jistě mrtvý. Ne, on sám Herma padat ani umírat neviděl. Ale byl s Hermem krátce před tím, co muselo být okamžikem jeho smrti. Hermes právě nějakým lidem odebíral Meče. Podle Hádova názoru postupoval Hermes při sbírání Mečů v dobré víře, ale naneštěstí se tyto Meče opět ztratily.

Tato slova vyvolala další diskusi. Co udělat s tím bídným lidským tvorem, který Smrtonoše na Herma vrhl a zabil ho? Ta příšerná, do nebe volající arogance, s níž si dovolil srazit k zemi boha, si volá po odplatě. Jaké potrestání se viníkovi dostalo? Už někdo dohlédl na to, aby byl řádně a na věky potrestán?

Stejná myšlenka už dávno předtím napadla jiné členy skupiny. Bohužel však museli přiznat, že když se o tomto troufalcovi poprvé doslechli, byl už mimo dosah dokonce i božské pomsty.

"Pak tedy musíme žádat zadostiučinění na lidstvu jako takovém."

"Aha, tak už jsme u toho! A na jakou část lidstva teď hodláš udeřit! Na ty, kteří jsou ve Hře tvými pěšáky, nebo na ty, na které si dělám nárok já?"

Apollón byl hádkou znechucen na nejvyšší míru.

"Jak můžete, vy hlupáci, pořád ještě mluvit o pěšácích a hrách? Copak nevidíte...?"

Ale slova mu v této chvíli nestačila a hlas vypověděl službu.

Hádes se znovu ujal slova, tentokrát se svým vlastním návrhem na to, jak se Mečů zbavit.

Kdyby se nějak podařilo všechny tyto bohem ukované zbraně posbírat, on sám by se postaral o jejich zničení. A všichni ostatní bohové by se mohli navždycky zbavit starostí.

"Možná bychom se navždycky zbavili hodně věcí, kdybys všechny Meče dostal ty! Samozřejmě, že bys byl ochoten jich přijmout všech dvanáct, a tímto nedopatřením celou Hru vyhrát! To bychom to dopracovali! Copak nás máš za takové hlupáky?"

Háda tento postoj urazil, nebo to alespoň předstíral.

"Co mi teď záleží na Hře? Teď, když je v sázce samotná naše existence. Neslyšeli jste, co Apollón řekl?"

"Samotná naše existence, cha! To si říkej někomu, kdo bude ochotný ti věřit. Bohové jsou nesmrtelní. To přece všichni vědí. Hermes jen dělá mrtvého, a přitom se někde schovává. Je to součást jeho taktiky jak vyhrát Hru. No, já tedy v žádném případě prohrát nehodlám. Ani kvůli Hermovi, ani kvůli Apollónovi, a už vůbec ne kvůli tobě!"

Afrodita jemným hláskem oznámila všem, kdo byli ochotni ji poslouchat, že má nápad, jak dostat Meče zpátky. Ti, co je mají, jsou přece jen obyčejní lidé, ne snad?

A znovu se ujal slova Apollón. Tentokrát jeho projevu předcházelo mávnutí lukem, což bylo gesto, kterým si vysloužil podstatně větší respekt. Právě, že pokud se Meče mají posbírat, pak by se měly předat jemu, jakožto nejrozumnějšímu a nejdůvěryhodnějšímu z bohů. On by je pak odstranil tím, že by je prostě vystřelil jako šípy - pryč z povrchu zemského. Než Apollón svou krátkou řeč skončil, většina posluchačů ho ignorovala. Luk neluk, přehlížela ho stejně jako předtím Dia. Mars zatím v pozadí hřímal hrozby proti blíže neurčeným nepřátelům. Ostatní se mu potají nebo otevřeně smáli.

Vulkán mezitím dával k dobrému, že pokud někdo ty Meče posbírá a vrátí mu je, a pokud se většina jeho kolegů shodne na tom, že tohle opravdu chtějí, udělá vše pro to, aby všech Dvanáct znovu přetavil na neškodné železo.

Diovi, rozmrzelému na nejvyšší míru, nikdo nevěnoval ani nejmenší pozornost.

Teď se v posledním pokusu o záchranu autority opět chopil slova.

"Připadá mi, že tady Kovář do těch Mečů nějak příliš zapojil lidstvo. Copak bylo opravdu nezbytné jejich čepele zakalovat živoucí lidskou krví? A proč bylo v celém tom procesu tolik lidského potu a slzí?"

Vulkán nadskočil jako píchnutý šídlem.

"Snažíš se mi tu snad mluvit do mého řemesla? Co ty o něm vlastně víš?"

Tady se do hádky vložil Mars, nadšený, že vidí svého soka na pranyři.

"A pak ještě ten poslední trik, který jsi při kování udělal. To, jak jsi tomu lidskému kováři, co ti pomáhal, sebral pravou ruku. Co to vlastně mělo znamenat?"

Kovářova odpověď - jestli skutečně nějakou dal - se ztratila v přívalu dalších zvuků. Ozvalo se nejméně tucet hlasů, které se začaly hádat o všem možném. Shromáždění šlo k rozkladu, a to navzdory Apollónovým nejlepším snahám o udržení jednoty. Jako obvykle se jim ani nepodařilo shodnout na tom, co je vlastně jejich problémem, natož aby se dohodli na společném postupu.

Kruh bohů už začínal fidnout, jak postavy jedna po druhé mizely ve vzduchu. Hádes se rozplynutí ve vzduchu jako obvykle vyhnul a zapadl přímo do Země pod svými chodidly.

Jeden hlas ve shromáždění však byl obzvláště vytrvalý a s monotónní nálehavostí se dožadoval pozornosti hrstky božstev, která tam ještě zbyla.

"Podívejte! Podívejte!" volal ten hlas. A bůh ukazoval mohutnou paží po svahu dolů, na úzkou řadu stop, které se v prudkém větru rychle vytrácely.

Stopy mířily dolů a po několika metrech zmizely mezi skalami pokrytými sněhem. Přestože délka kroku byla příliš dlouhá a otisk příliš široký na to, aby je zanechala nějaká lidská bytost, nebylo pochyb, že se jedná o stopy smrtelníka.

Deštivou nocí klopýtal jednoruký muž a snažil se dostat po krivolaké dlážděné ulici do neosvětlené vnitřní části města Tašigangu.

Krvácel ze dvou čerstvých ran - jedné na boku a druhé, která se táhla přes celé koleno. Stále ještě na tom však byl líp než útočník, který ho napadl, a teď ležel s obličejem zabořeným v kaluži krve.

Jednoruký muž byl vysokého vzrůstu a pevně stavěný. Byl však mrzákem, a tak dotyčný zloděj zřejmě usoudil, že bude snadnou kořistí. Nemohl samozřejmě tušit, že se pod mrzákovým opaskem skrývá mohutný dubový klacek, natož aby ho napadlo, že ho jeho majitel bude schopný rychle a obratně použít.

Muž se zapotácel a ztěžka doklopýtal ke zdi jakéhosi domu. Snažil se k ní co možná nejtěsněji přitisknout, aby ho okraj střechy alespoň částečně přikryl před vytrvalým deštěm. Přimáčkl si prsty na ránu v boku. Pramínek krve, který z ní prýštil, byl děsivě silný.

Město bylo tiché, ozývalo se jen vytrvalé bubnování deště. Všechna okna široko daleko byla tmavá, některá dokonce zakrytá okenicemi. Vypadalo to, že si krátkého boje, který zrovna přežil, vůbec nikdo nevšiml.

A přežil ho vlastně? Musel uznat, že na opravdovou chuť už se svým zraněným kolenem nemá. Zatím ale stále ještě dokázal stát vzpřímeně. Určitě už bude blízko svého cíle a je opravdu nutné, aby se k němu dostal.

Opřený o zeď se sunul dál, pak se opřel o další, a takhle pomalu postupoval v určeném směru. Pokaždé, když se vahou opřel o zraněné koleno, musel v sobě udusit výkřik bolesti. Začínal se cítit jako omámený, v hlavě se mu zvedal podivně lehký pocit. Vší silou vůle se snažil udržet poklad bdělého vědomí, protože dobře věděl, že jestli mu teď proklouzne, jeho život vyprchá brzy po něm. Podle adresy, kterou měl naučenou z paměti, by měl v této chvíli přejít přes ulici. Odpoutal se od opory pevné zdi, zaťal zuby bolestí, a nakonec se mu to podařilo.

Na protější straně ulice se znovu opřel o zeď a odpočíval. Zřejmě se bude muset pokusit překonat zbytek cesty plazem, i když s jednou rukou a s jedním kolenem to půjde dost těžko. Jakmile však jednou klesl k zemi a začal se plazit, nedokázal si představit, že by se ještě někdy vyškřábal zpátky na nohy.

Konečně se před ním objevil dům, ve kterém podle popisu poznal svůj cíl: Dům Kortných, jehož obrysy mu teď matně osvětlil vzdálený blesk. Popis souhlasil: čtyři patra, rovná střecha, horní patra napůl roubená, spodní část kamenná. Dům stál osamoceně, ze všech čtyř stran lemován ulicemi. Před mužovým pohledem se objevilo domovní průčelí a on dobře věděl, že aby se dostal dovnitř, musí dojít k zadnímu vchodu. Znovu zaťal zuby a snažil se nepřemýšlet o tom, kolik kroků ho to bude stát.

Plazil se kalužemi vody z jedné úzké uličky do další, ještě užší. Ta pak vyústila do dlážděné pěšinky, která vedla podél kamenného koryta řeky Korgo, jemně bublající v silicích nárazech deště.

Napůl omámený bolestí se plazil k domu a přitom si uvědomoval, že za sebou nechává krvavou stopu. Déšť ji však brzy smyje.

Konečně dorazil k zastřešené cestě a odsud se z posledních sil doplazil k zadním dveřím. Tam se posadil a hřbetem ruky zabušil. Zdálo se mu, že jeho mozolnatá ruka není schopná na dveřích vyloudit vůbec žádný zvuk.

Nejprve si připadal, jako kdyby úplně zbytečně a bezhlučně bušil na jakýsi pevný kmen stromu... a pak už necítil vůbec nic. Ve své ruce už žádné pocity zaznamenat nedokázal.

Možná, že ho nikdo neuslyší, protože sám už není schopný nic slyšet. Ani déšť bubnující do ploché střechy. A v houstnoucím šeru už také nedokázal nic vidět. Dokonce ani svou ruku těsně vedle obličeje...

Bylo něco málo po půlnoci, když Denis ležel v posteli a naslouchal zvukům deště. Pokud byl doma, v bezpečí a teple, většinou ho to brzy uspalo. Dnes však stále nemohl usnout. V představách se mu neustále honily obrazy dvou atraktivních žen. Když se soustředil na jednu, druhá se tvářila žárlivě. Ze svého skutečného života je znal obě, ale v normálním životě ho rozhodně netrápil problém, že by si mezi nimi nedokázal vybrat. Ne, takové štěstí nemá, říkal si, aby se mohl zabírat problémem tohoto druhu.

Denis byl zvyklý na běžné noční zvuky, které dům vydával. Ten, který ho však vyrušil z příjemného snění, rozhodně nebyl jedním z nich. Denis se rychle zvedl, oblékl si kalhoty a vyšel ven ze své malé komůrky.

Jeho přízemní pokojík sousedil s hlavní dílnou. Byla to prostorná místnost, slabě osvětlená žhavými uhlíky, doutnajícími v kovářské výhni. Odlesky světla dosahovaly k nářadí vyrovnanému kolem výhňe a osvětlovaly i zbraně rozvěšené po stěnách. Většinou se tu nic jiného než zbraně nevyrobělo.

Denis došel k ohništi a pokusil se o uhlíky zapálit svíčku. Pak si to ale rozmyslel a natáhl se do výklenku ve zdi, kde bylo schovaná lampa Starého Světa.

Zadní dveře, které vedly do dílny, byly vybavené speciálním kukátkem. Byla to obratně zhotovená vypouklá čočka, která člověku stojícímu uvnitř umožňovala rozhled v poměrně širokém úhlu. Nahoře pak byla další čočka, která zesílila a odrazila paprsky vzácné lampy tak, aby osvětlily prostor před vchodem.

Denis k ní teď onen starobylý vynález přitiskl a rozsvítil. Paprsky jasného zářivého světla okamžitě zaplavily celou chodbu.

Ze zdola se znovu ozvaly zvuky, které předtím zaslechl. Díky vypouklému kukátku se mu teď podařilo rozeznat člověka, bušícího na dveře. Rozmazané obrysy jeho postavy napovídaly, že mu chybí jedna paže.

Denis ustoupil o krok zpět. V domě mistra Kortného bylo většinou uloženo zboží, s nímž jeho majitel obchodoval. Byly mezi nimi i umělecké zbraně - domovní specialita. Také tu většinou byla i slušná zásoba mincí. Dům samozřejmě přitahoval zloděje a žádný člen domácnosti by se neodvážil uprostřed noci jen tak někomu otevřít. Denis mohl v této chvíli udělat pouze jedinou věc: jít vzbudit domovního správce Tarima a zeptat se ho, co má dělat.

Přešel dílnu a přiblížil se ke dveřím od schodiště, stoupajícího do vyšších pater. Tarim i většina ostatních stálých pracovníků spali právě tam. Denis dveře otevřel - a leknutím ztuhl.

Z vrcholku první řady schodů na něj hleděla jedna z postav jeho předchozího snění - madam Sofie. V útlé bledé ruce držela svíčku. Denis byl překvapen, že ji tady vůbec vidí. Rodina bydlela v nejvyšších patrech domu, vysoko nad hlukem a kouřem dílny a nad ruchem ulic. Útlé, ale pěkně tvarované tělo madam Sofie bylo zahaleno do bílých šatů, které ostře kontrastovaly s jejími rovnými černými vlasy. Nechápal, jak mohl slabý zvuk u zadních dveří paní zvednout z postele.

"Denisi? Co se děje?" zavolala na něj. Připadalo mu, že je trochu nervózní.

Denis stál u dveří, ruce složené na nahé hrudi. "U zadních dveří někdo je, paní. Viděl jsem jen jednoho člověka. Vypadá to, že je zraněný. Neotevřel jsem."

"Zraněný, říkáš?"

Denisovi to připadalo, jako by madam dnes v noci někoho očekávala, a byla tudíž připravená poblíž. Co se týče obchodních záležitostí, neslyšel Denis o ničem, podle čeho by se dal příchod takového návštěvníka předvídat. Noční návštěva by však sama o sobě nebyla ničím překvapivým. Dům fungoval jako ústředí společnosti obchodníků a obvykle sem přicházeli podivní lidé v podivnou dobu.

"Ano, madam, zraněný," odpověděl jí Denis. A vypadá to, že má jen jednu ruku. Zrovna jsem se chystal vzbudit Tarima..."

"Ne." Paní s rozhodnutím neotálela. "Počkej tady, půjdu vzbudit mistra."

"Ano, madam." Nic jiného samozřejmě odpovědět nemohl, ale i tak přišla jeho odpověď pozdě. Madam Sofie už mizela v horní části schodiště. Denis byl zmatený a po chvíli se jeho zmatek ještě zvýšil, protože mistr Kortný sešel dolů velice brzy a v naprosto bdělém stavu. Jeho mohutná postava byla oblečená do tmavomodrého županu z drahé látky. S překvapivou rychlostí a lehkostí seběhl po schodech dolů, jeho paní těsně za ním.

Dole se pán domu zastavil a podíval se Denisovi zpřímá do obličeje. Oba byli téměř stejně vysokí, i když Kortný byl určitě dvakrát tak těžký jako jeho štíhlý zaměstnanec a alespoň třikrát tak silný jako jeho drobná manželka. Vypadal, že mu ještě nebylo ani třicet a jeho mohutná postava rozhodně nebyla tlustá. Také se o něm nedalo říct, že by byl hloupý, i když tak na první pohled vypadal. Samozřejmě musel být inteligentní, když dokázal, aby jeho podnik takto prosperoval.

Kortný si odhrnul vlasy z obličeje gestem, které vyjadřovalo spíš starosti než ospalost.

"Necháme ostatní spát, Denisi," pravil svým mírným hlasem. Za mistrem už mezitím sešla dolů i jeho paní a zavřela dveře.

"My tři to klidně zvládneme," pokračoval Kortný. "Říkáš, že je zraněný?"

"Vypadá to tak, pane."

"Stejně ale nebudeme zbytečně riskovat. Vezmi si nějakou zbraň a stůj poblíž."

"Ano, pane."

Během svého téměř dvouletého pobytu v Domě Kortných už Denis stačil vypozerovat, že jsou určitá časová období, kdy se tu život jeví jako nuda. Zatím však takováto období netrvala nikdy příliš dlouho.

Madam zatím na druhém konci místnosti rozsvěcovala dvě olejové lampy. Když pak sundávala ruce z police, jako by Denis v její pravé dlani něco zahlédl. Jen na malý okamžik, než ten předmět zmizel v záhybech bohatě řasených šatů.

Kdyby však nebyl skálopevně přesvědčen, že paní Sofie je jen drobná, křehká bytůstka, zamilovaná do svého bohatství a pohodlí, byl by přísahal, že v rukou držela pružinu válečnického nebo loveckého praku.

Poslední léta Denisova života byla celkem poklidná. Nějaký čas žil jako Ardnehův akolyta v Bílém Chrámu, pak v Domě Kortných coby učeďník a pomocník. Ale jeho předchozí existence nijak klidná nebyla. Strávil ji v temných brlozích Tašigangu učení se docela jiným řemeslům.

Takže když se teď přiblížil k výstavě dekorativních zbraní, která se táhla téměř podél celé jedné zdi, nebyl nijak na rozpacích. Vybral si zdobenou válečnou sekyrku se starobylými ornamenty, s dobrým ostřím a příjemně vyváženou. Potom pokývl hlavou na znamení, že je připraven.

Kortný stál nachystaný u zadních dveří. Podíval se kukátkem ven a v příštím okamžiku už odstrkoval závoru a otevíral dveře dokofán. Zhroucená postava, která se o ně zvenčí opírala, se tiše svezla dovnitř.

Denis vyskočil, rychle zavřel dveře a znovu zastrčil závoru. Mistr zatím muže v bezvědomí zatáhl do domu, a tam si na něj lampou Starého Světa důkladně posvítil.

Madam přišla také. Když uviděla jeho rány, rychle se obrátila k Denisovi.

"Strašně krvácí. Ty jsi sloužil u Ardneha, tak s ním zkus něco udělat."

Denis obvykle nebyl příliš nadšený, když se po něm chtělo, aby někoho ošetřoval. Příliš dobře si uvědomoval své vlastní hranice v tomto umění. Ale touha zavděčit se madam Sofii mu nedovolila váhat. Také dobře věděl, že ho léta strávená v Ardnehových službách k této činnosti vybavila lépe, než byl kterýkoliv z domovních zaměstnanců. Proto jen přikývl a přikročil blíž.

Muž na podlaze nebyl nijak mladý. Bledý, bezkrevný obličej měl ošlehaný větrem a na ploché kameny podlahy splývaly jeho dlouhé prošedivělé vlasy. Postavu měl dost vysokou a jeho mohutné a dobře stavěné tělo bylo poznamenáno starou amputací.

"Chybí mu pravá ruka."

Hlas madam Sofie zněl zamyšleně, jako kdyby mluvila jen sama se sebou.

Denis ji vnímal jen napůl ucha. Mužovy čerstvé rány si vyžádají jeho plnou pozornost. Začal ho rychle svlékat. Nejprve se snažil jeho šaty roztrhnout, pak použil nožik, který mu pán podal. Hrozivě vyhlížející kyj za mužovým opaskem odhodil také.

"Budu potřebovat vodu a obvazy," oznámil přes rameno. Našel dvě rány a obě vypadaly špatně.

"A jestli máme nějaké prostředky na zastavení krvácení."

Na chvíli se zarazil a zamručel drobné kouzlo, kterému se naučil jako Ardnehův sluha. Bylo tím nejlepším, čeho byl Denis v oblasti magie schopen, ale stačit určitě nebude.

"Zkusím něco najít," pravila paní domu a bleskurychle zmizela. Denise to znovu překvapilo. Už dávno si o ní v mysli zafixoval představu, že se narodila proto, aby byla hýčkána... byl to opravdu prak, co držela v ruce? Úkol, který měl před sebou, mu však nedovolil se tím déle zabývat.

"Měli bychom ho přenést ke mně do postele," navrhl Denis.

Kortný zvedl bezvládné tělo ze země, jako by to bylo malé dítě. Odmítl přitom veškerou Denisovu pomoc. Trpělivě držel muže v náručí, zatímco Denis otevíral dveře a rozhrnoval přikrývky na posteli.

Zraněný muž trochu pohnul víčky a zamumlal několik slov. Denis zaslechl něco jako: "Ben z Purkině," což znělo jako jméno. Že by se tak raněný jmenoval? Nemělo smysl se vyptávat. Touto dobou už stejně upadl do bezvědomí.

Paní byla zanedlouho zpátky a přinesla jediné pomůcky, které se jí podařilo takhle narychlo sehnat: vodu a čisté plátno. Přibrala i několik kelímků s léky, ale nic, co by mohl Denis potřebovat.

Zatímco Denis pracoval, posbíral mistr promočené svrsky, které z raněného strhali, a rychle je prošacoval. Ale ať už hledal cokoliv, zřejmě se mu to nepodařilo najít. S povzdechem je hodil zpátky na podlahu a zeptal se: "Tak jak to s ním vypadá, Denisi?"

"Ztratil hodně krve, pane. A to krvácení z ran půjde jen těžko zastavit. Tuhle díru v boku jsem ovázal, jak nejlíp umím."

Při řeči Denis na ránu stále ještě přitlačoval obvaz.

"Hodily by se nějaké pavučiny, ale nevím, kde jich teď honem tolik sehnat. Koleno mu už tolik nekrvácí, ale vypadá hodně ošklivě. Jestli to přežije, nebude nějaký čas vůbec chodit."

Lampa Starého Světa se znovu vrátila do svého výklenku a madam teď do Denisova pokoje přinesla jednu z obyčejných svítilen. Potom se na sebe s manželem zadívali, Denisovi jejich výraz připadal dost záhadný.

"Řekl bych, že to jsou rány nožem," pravil pan Kortný a konečně se podíval zpátky na Denise.

"Ano, pane. Myslím, že jsou."

"V tomhle stavu nemohl jít dlouho."

"V tom s vámi souhlasím, pane."

Mistr pokývl hlavou, pak se otočil a vyšel ven z pokoje. Dveře za sebou nechal otevřené. Neřekl, kam jde, a nikdo se nezeptal. Paní se ještě chvíli zdržela. Denis sledoval směr jejího pohledu a přitom uvažoval, co ji asi na pacientově pahýlu tolik fascinuje.

Denis byl v jejich domácnosti už téměř dva roky, a tak se s ním občas jednalo téměř jako s členem rodiny. Proto se teď osmělil a zeptal se:

"Poznáváte ho, madam?"

"Nikdy jsem ho neviděla," odpověděla paní a Denisovi to připadlo jako pravda použitá k vyhnutí se odpovědi.

Potom dodala: "Myslíš, že bude žít?"

Než se Denis stačil pokusit o odpověď, která by vyzněla jako názor odborníka, ozvaly se od zadních dveří opět jakési zvuky. Tentokrát však zněly jinak: byl to křik hlasů, dožadujících se vstupu, a silné, odhodlané bušení na dveře.

Denis se spolu s madam Sofií vrátili do velké dílny, kde u dveří našli mistra Kortného s lampou v ruce.

Bušení nepřestalo, ani když Kortný rozsvítil a podíval se pomocí kukátka a čočky ven. Teď se ozval i hrubý hlas, trochu zastřený tloušťkou dveří: "Hej, vy tam v domě, otevřete! Jménem majordoma, otevřete jeho hlídce!"

Mistr měl oko stále přitisknuté ke skličku.

"Jsou tam tři," oznamoval tichým hlasem. "Žádná vlastní světla nemají. Ale stejně je to skutečná hlídka - alespoň myslím."

"Otevřete!" vyřvával hlas venku. "Otevřete, nebo vylomíme dveře!" A následovala série hrubých úderů. Museli by však bušit o dost silněji, než by je tyhle dveře vzaly vážně.

Paní se otočila k manželovi. "Nechceme přece..."

Nedořekla, ale Denis měl silný pocit, že další slova by byla: vzbudit podezření. Ať už pán v její napůl vyslovené myšlence přečetl cokoliv, souhlasně přikývl.

Podíval se na Denise: "O našem nočním návštěvníkovi se jim nezmiňuj. Nikoho jsme dnes v noci neviděli."

"A jestli budou chtít prohledávat dům?"

"To nech na mě. Ale pro všechny případy si radši zase vezmi sekyrku."

Když se všichni tři přichystali, Kortný odstrčil závoru a otevřel dveře. V dalším okamžiku prokázal, že na muže své váhy je nesmírně obratný, protože se mu podařilo bleskově uskočit před ranou krátkého meče.

Tři muži, kteří v šedozelených uniformách majordoma vtrhli dovnitř, prostě žádnou hlídkou nebyli. Denisovi se podařilo sekýrkou odrazit útok jednoho z nich, který se kolem sebe oháněl dvěma dlouhými noži. Další z útočníků vyrazil směrem k madam Sofii.

Její pravá ruka se však bleskově vymrštila a ozvalo se zasvištění praku. Střela narazila na zeď a na útočnickovu hlavu se sesypaly úlomky kamení. Zarazilo ho to, a ona získala čas, aby znovu nabila zbraň.

"Bene z Purkině!" křičel třetí z vetřelců a s napřaženým mečem se znovu vrhl na pana Kortného. "Tady máš pozdrav z Modrého Chrámu!"

Útočník byl vysoký a vypadal velmi silně.

Mistr Kortný, přestože Denisovi doporučil, aby se ozbrojil, se sám najednou trapně ocitl s holýma rukama. Navíc stál ještě na opačném konci místnosti, než kde byla sbírka zbraní.

Nezbylo mu, než improvizovat. Z hromady náčiní okolo tavící pece si vybral dlouhou železnou lici pánev. Ve srovnání s mečem to byl nástroj dost neohrabaný, ale pán domu měl obrovskou sílu a teď dokázal, že i dobré nervy. Zatím se držel a dokázal se bránit.

Muž, který předtím vyrazil proti paní Sofii, se trochu nerozhodně obrátil a vypadalo to, že se chystá přispěchat na pomoc svému kolegovi s mečem. To byla osudová chyba. V příštím okamžiku ho totiž do týla zasáhl druhý kámen z praku a srazil ho k zemi. Podle zvuku úderu a způsobu jeho pádu bylo zřejmé, že pro něj už boj skončil.

Denise úspěch jeho paní tak rozjařil, že na chvilku přestal dávat pozor.

Hned nato ovšem ucítil, jak se mu špička protivnickova nože zabodává do paže. Sekýrka mu vypadla z ruky a zaduněla o kamennou podlahu. Uhnul z dosahu nožů, jediným přemetem vyčistil nízkou pracovní lavici a ukryl se za ní. Ne nadarmo mu všichni přezdívali Rychlý Denis.

Jeden z pracovních stolů se s bouchnutím překlopil. Kortnému se teď podařilo uchopit útočnickovu paži s mečem.

Přicházel tedy na řadu zápasnický souboj - ne, k žádnému nedošlo. V příštím okamžiku totiž Kortný útočníka zvedl a pak s ním jako s králikem praštil o hranu mohutného pracovního stolu. Byla to rána, ze které se už nevzpamatoval.

Poslední z vetřelců se teď rozhodl změnit strategii. Vyrazil proti dámě, neboť zřejmě usoudil, že si v dané situaci musí opatřit rukojmí. Denis nečekal a bleskovým výpadem se vrhl útočnickovi pod nohy. Stačil ještě koutkem oka zahlédnout, jak se madam s napůl rozvázanými šaty plazí po kolenou pryč.

Denis se v této chvíli sám ocitl na zádech a rána nožem mřila přímo na něj. Zasáhnout ho ale nestačila. Na útočnickovu paži dopadla těžká lici pánev, srazila ji stranou, a potom se plnou silou zabrzdila o jeho spánek. Účinek byl zřejmý a definitivní. Denis udělal kotoul vpřed, potom se posadil a chvíli jen seděl a ztěžka oddychoval.

Bylo po boji. V celé dílně dýchaly jen troje plíce.

Madam si upravila šaty a řádně je kolem sebe ovinula. (Dokonce i uprostřed vši té krve, hrůzy a nebezpečí se Denisovi podoba jejího těla, jež na chvilku zahlédl, vryla nesmazatelně do paměti.) Pomalu se svezla dolů, až dosedla na kamennou podlahu a opřela se zády o jeden z převrnutých stolů. Očividně byla celou záležitostí spíše znechucená, než vystrašená, protože se teď obrátila k manželovi a kysele pronesla: "Stále ještě sis naprosto jistě, že to byla hlídka, že?"

Kortný stál opodál, ztěžka oddychoval a v obličeji měl tupý výraz. Zmohl se jen na nesrozumitelné zamumlání.

Znovu se ozvalo bušení na dveře a rozčilené hlasy. Ale tentokrát zvuky vycházely zvnitřku domu. Kdosi lomcoval dveřmi, které uzavíraly schodiště vzhůru, a mužský hlas za nimi naléhavě křičel: "Madam! Mistře! Denisi, jste v pořádku? Co se děje?"

Mistr odhodil dlouhou železnou pánev. Chvilí jen stál a sledoval své zakrvácené ruce, jako by nechápal, kde se ta krev vzala. Denis poprvé uviděl, jak se jeho velké ruce chvějí. Potom se Kortný zhluboka nadechl, zvedl hlavu a téměř klidně odpověděl: "To je v pořádku, Tarime. Byl tu jistý problém, který jsme ale vyřešili. Chvilku počkej, hned ti to vysvětlím."

Stranou pak dodal: "Denisi, pomoz mi s těmi... ne, ty jsi zraněný. Sedni si a ovaž si to. Báro, pomoz mi ty. Odtáhneme naše návštěvníky za tuhle lavici a hodíme přes ně plachtu."

Denis byl stále ještě v mírném šoku ze svého zranění, a tak mu chvilku trvalo, než to neznámé jméno zaregistroval.

Bára? Ještě nikdy neslyšel, že by někdo paní takhle... to nebude snadné, uvědomil si, ovažat si sám vlastní paži. Ale ta rána stejně nevypadá že by ho mohla zabít.

Kortný se dal do práce a přitom stále vydával rozkazy.

"Teď zavřete venkovní dveře." Umístil jedno mrtvé tělo tam, kde ho chtěl mít, a začal vytahovat těžkou plachtu. "Ne, počkejte, ať je Tarim vidí otevřené. Řekneme, že sem nějakým způsobem vnikli vagabundi a..."

Otevřeli dveře a nechali Tarima spolu s ostatním personálem vejít dovnitř. Ať už mlhavé historce o vagabundech věřili nebo ne, každopádně byli natolik moudří, že se nevyptávali.

Venkovní dveře byly důkladně uzavřeny na závoru. Tarimovi museli dlouho rozmlouvat jeho odhodlání hlídkovat po zbytek noci v dílně, ale nakonec se spolu s ostatními odebral do postele.

Když naši tři bojovníci znovu osaměli, vyměnili si unavené pohledy. Potom se opět pustili do práce.

Kortný začal s předběžným úklidem, zatímco madam Denisovi podle jeho instrukcí obvazovala zraněnou paži. Její drobné, bílé prstíky se kontaktu s krví nijak neštítily a obvaz dopadl docela dobře.

Když skončila, nechala své prsty na jeho paži spočinout ještě o chvilku déle. V tmavých očích se jí vůbec poprvé (jak se domníval) objevilo ještě něco víc než jen touha být milá ke sloužícímu. Její hlas zněl velmi tiše, ale vážně: "Zachránil jsi mi život, Denisi. Děkuji ti."

Bylo to téměř jako by se ho ještě žádná jiná žena předtím nedotkla, ani na něj nepromluvila. Denis něco zamumlal. Cítil,

jak se mu krev žene do obličeje. Takový nesmysl, říkal si. On a tahle paní by nikdy...

Rychlý pohled na cizince v Denisově posteli nasvědčoval, že ho boj ve vedlejší místnosti ani v nejmenším nevyrušil.

Stále ještě byl v bezvědomí a dýchal mělce. Denis usoudil, že tohohle muže asi už nevyruší nikdy nic...

Madam oznámila, že se půjde nahoru podívat po dalších medikamentech pro oba zraněné.

Kortný se k ní obrátil: "Půjdu s tebou, musíme si promluvit. Denis to tady na chvíli zvládne sám."

Oba pak v tichosti zamyšleně stoupali po schodech nahoru. Minuli patro, ve kterém spal Tarim a ostatní pracovníci, minuli i patro nad ním. Konečně vstoupili do nejvyššího poschodí, prošli dalšími dveřmi a vstoupili do království elegance. Začínalo chodbou obloženou dřevem, osvětlenou teď pouze jednou svíčkou z nástěnného svícnu. Tady se paní obrátila a odešla hledat ve svých věcech léčivé prostředky. Mistr vyrazil opačným směrem, k šatní skříni, kde doufal, že najde čistý a nezakrvácený župan.

Cestou mu vběhla pod nohy malá postavička dítěte a v patách za ním, s omluvným výrazem, následovala chůva.

"Vy jste zraněný, pane," vykřikla chůva. Byla to baculatá dívka, téměř už dospělá žena.

Zároveň s ní promluvil i dítě: "Tati, já chci pohádku!"

Holčičce bylo dva a půl roku a naštěstí už bylo zcela zřejmé, že bude spíš po mamince než po tátovi. Zřejmě jí tahle noc připadala mimořádně zábavná, protože na ní nebyly vidět ani nejmenší známky ospalosti. V hedvábné noční košilce stála vyčkávavě před tátou, v ruce vycpanou loutku.

Kortný odpověděl nejprve chůvě.

"Jsem úplně v pořádku, Kuan-jin. Ta krev nic není. Uložím Bětku zpátky do postýlky. Ty jdi teď za Sofií a pomoz jí najít, co hledá."

Chůva ho chvíli mlčky sledovala. Stejně jako ostatní zaměstnanci však moudře upustila od dalšího vyzvídání a odešla.

Mohutný muž, jenž se během posledních čtyř let pokoušel vybudovat svou identitu coby pan Kortný, si teď otřel z dlani zbytky zasychající krve. Rukama, které se už nechvěly a byly i téměř čisté, teď uchopil ze země ten živoucí drobek, kterého si cenil více než vlastního života.

Když svou dcerku odnášel do dětského pokoje prošel kolem okna. Tabulkou z opravdového skla se mu v deštivé noci podařilo zahlédnout vysoké městské hradby, vzdálené několik stovek metrů. Hlídka na jejich vrcholu udržovala po celou noc oheň.

V poněkud odlišném směru pak zářilo ještě jedno světlo, mnohem menší a stálejší. Svítilo v horním patře majordomova paláce. Zdálo se, že i tam má dnes v noci někdo napilno. Kortný mohl jen doufat, že to s nimi nijak nesouvisí.

Štěstí mu přálo, protože si dokázal vzpomenout přesně na tu pohádku, kterou po něm jeho dcera požadovala. Také ji poměrně rychle převyprávěl.

Holčička usnula a otec po špičkách vyšel ven z pokoje. Právě za sebou potichu zavíral dveře, když se před ním znovu objevila jeho žena. Na sobě měla stále ještě zakrvácené šaty.

"Teď máme čas si promluvit," zašeptala a zatáhla ho stranou, do jejich ložnice. Když za sebou opatrně zavřeli a usadili se, pokračovala: "Už jsem Denisovi léky odnesla. Myslí si, že ten muž zemře... asi není pochyb o tom, že to je kurýr, kterého jsme dnes v noci očekávali, vid'?"

"Myslím, že to je nade vši pochybnost."

Paní vyklouzla ze své potřísněné róby a odhodila ji stranou. Ve slabém světle, které sem dopadalo od vzdálených strážných ohňů, vypadalo její tělo jako křehký, jemně tvarovaný stříbrný svícen. Dítě, které porodila, jí nijak nepřidalo ani na váze, ani na objemu pasu. Její manžel se na ni díval a přitom vzpomínal, jak zoufale ji kdysi miloval. Potom mu do cesty vkročila další láska, a zase odešla, když na ni pokynula smrt. Čas od času ještě ve snech vídával záplavu rudých vlasů... Svou černovlasou ženu stále miloval, ale už jinak.

Začala se prohrabávat skříní a hledat čisté šaty.

"Jeden z těch, které jsme dnes v noci zabili," pravila klidně, "vykřikl cosi jako 'Pozdrav Modrého Chrámu pro Bena z Purkině.' Denis to určitě také slyšel."

"Budeme muset Denisovi důvěřovat. Dnes v noci dokázal, že je nám věrný. Myslím, že ti zachránil život."

"Ano," souhlasila zdrženlivě paní.

"Buď mu důvěřovat - anebo ho také zabít. Jo." Tuto myšlenku sice zahnala, ale ne dříve, než ji podrobila důkladnému zvážení. Pak upřela tvrdý pohled na svého muže.

"A ty jsi mi tam dole před ním řekl Báro."

"Vážně?"

Myslel si, že už se dávno odnaučil ji takhle oslovovat. Ben - který o sobě nikdy nepřemýšlel jako "z Purkině" - si teď zhluboka povzdychl.

"No, každopádně to vypadá, že mě Modrý Chrám dostihl. Myslím, že je úplně jedno, co Denis vyslechl."

"A dostihli i mě," upozornila ho ostře. "A stejně tak i tvou dceru, ať už nás hledali nebo ne. Vypadalo to, že by bývali nejradši vybilili celý dům, kdyby mohli."

Odmlčela se. "Doufám, že ještě nepřišli na stopu Pergovi."

Ben o tom zauvažoval. "Každopádně mu teď ale těžko můžeme dát nějakou zprávu. Ani netuším, kde zrovna je."

"To asi opravdu nemůžeme."

Barbora si utahovala pásek na čistých šatech a přitom přemýšlivě potřásla hlavou.

"A přišli sem hned v patách za tím poslem - všiml sis toho? Zřejmě ho nějak sledovali a věděli, že je k nám doveďe."

"Jinak by to byla příliš velká náhoda."

"Jo. A myslím, že Modrý Chrám je stále ještě ve spojení s Temným Králem."

"Což znamená, že lidi Temného Krále o tom poslovi zřejmě také vědí. A také o tom, co tady vlastně máme, a co se ten kurýr chystal odvézt. Tedy jestli ten zbytek zásilky vůbec někdy dorazí."

Znovu si povzdychl.

"Co budeme dělat, Bene?" Jeho žena stála vedle něj se zakloněnou hlavou, aby mu viděla do obličeje. Přestože byl jen průměrně vysoký, tyčil se nad ní jako hora.

"Budem se snažit toho kurýra udržet při životě a něco se od něj dozvědět. A pokud jde o Denise - budeme mu holt muset věřit, jak už jsem řekl. Je to dobrý člověk."

Chystal se zrovna otevřít dveře ložnice, když ho drobná ruka jeho ženy zadržela. "A co ty ruce," připomněla mu. "A župan."

"Máš pravdu."

Nalil si do umyvadla vodu a rychle se opláchl. Potom se převlékl do čistého. Myslí byl napůl stále ještě v dílně a znovu si celý souboj přehrával. Ta živá těla, která právě zabil, se mu už v představách začínala proměňovat na hroznivě bytosti nějakého strašidelného snu. Věděl, že ho později budou ještě pronásledovat a útočit na něj. Možná se mu zase začnou třást ruce. Teď se ale musí pokusit nějak to z mysli dostat.

Zatímco se převlékal, Barbora pokračovala.

"Když jsem viděla, že má ten člověk jen jednu ruku, víš, na co jsem hned pomyslela?"

"Pergův otec. Ale Perg vždycky tvrdil, že je jeho otec mrtvý. Vypadalo to, že si tím je dost jistý."

"Já vím. Viděl, jak jeho otce při boji ve vesnici srazili k zemi. Ale představ si..."

"Jo. Ale myslím, že máme i tak starostí až dost."

Chvilí nato už oba v tichosti scházeli dolů. Dům byl tak klidný, jako kdyby všichni opravdu spali.

Ben si dokázal představit, jak se většina jeho zaměstnanců převaluje na posteli a se zatajeným dechem čeká na další souboj.

V přízemním pokoji seděl vedle postele s cizincem pobledlý Denis. Jejich noční návštěvník stále ještě dýchal, i když slabě.

Paní se dala okamžitě do práce a začala opravovat svůj první pokus o ovázání Denisovy paže. Benovi připadalo, že se do mladíkova obličeje pomalu vrací barva.

V této chvíli se od zadních dveří, tuto noc už potřetí, ozvaly jakési zvuky. Tentokrát skromné zaklepání.

V Benovi to začínalo bublat smíchem. "U všech bohů a démonů, to je ale noc. Je to tady jak Hermova brána u hradeb Tašigangu."

Potřetí se tedy ozbrojili a přichystali se u dveří. Ben si zase pomocí kukátka a čočky posvítíl na venkovní chodbu.

Tentokrát, jak ostatním šepetem sdělil, stály venku dvě lidské postavy. Zdálo se, že to jsou muži, oba v bílém.

"Vypadají na Ardnehovy lidi. Jeden z nich nese velkou tyč, kterou..."

Nedořekl. Barbora pochopila, co má na mysli.

Návštěvníci venku podle světla poznali, že jsou pod kontrolou.

"Pane Kortný?" volali hlasitě. "Přinesli jsme ten dřevěný model, na který čekáte."

"Aha," pravil Ben, když uslyšel smluvené heslo. Svým přátelům však přesto naznačil, aby byli připraveni na všechno. Teprve potom opatrně otevřel.

Tentokrát však dovnitř nevpadlo ani tělo v bezvědomí, ani ozbrojení vetřelci. Klidně a mírumilovně sem vkročili dva Ardnehovi kněží a zdvořile pozdravili nejprve pána domu a pak jeho společníky. Denis s napřaženou sekýrkou v levé ruce byl velice rád, že ji zase může spustit dolů.

Z bílých hábitů kapala voda na podlahu, potřísněnou čerstvým blátem a krví. Pokud si však kněží těchto stop předchozích návštěv všimli nebo ne, nijak to nekomentovali.

Ben zavřel dveře a starší z kněží mu mlčky podal zdobenou dřevěnou tyč. Na první pohled vypadala jako nějaký obřadní předmět, tak velký a neohrabaný, že jim při cestě těžko mohl sloužit jako něco jiného než zátěž. Hůl byla velká jako dospělý člověk a její horní část měla tvar kříže. Byla zhotovená ze světlého dřeva a krásně vyřezávaná. Svrchní část připomínala jílec obrovitého dřevěného meče, jehož zástavu tvořily dva dračí krky s hlavami ohnutými proti sobě.

"Krásná," ohodnotil ji Denis a v hlase se mu začalo ozývat podezření.

"Ale kterýpak z Ardnehových rituálů takovýto předmět vyžaduje? Za tu dobu, kterou jsem strávil jako akolyta, jsem nic podobného neviděl."

Oba bíle oblečení muži se na Denise zadívali. Potom se tázavě obrátili na muže, jehož znali jako mistra Kortného.

Ten unaveně mávl rukou.

"Můžete nám ukázat i vnitřek toho dřevěného modelu. Tady Denis má moji plnou důvěru. Bude ji muset mít."

Denis chvilku tiše zíral na svého pána, který už zase pozorně sledoval kněze. Mladší z nich hůl uchopil a silnými prsty zatlačil na řezbu. Dřevo se po chvilce otevřelo jako lastura a odhalilo sametem vypoštrovanou dutinu. V ní ležel velký Meč, na jehož černém jílcu byl malý bílý symbol - obrys otevřené lidské dlaně. Čepel byla chráněna koženou pochvou, která z ní nechávala odkrytou jen malou část. Ale i ta stála za to. Pokrývala ji bohatá rytina, sahající jakoby několik centimetrů pod dokonale hladký a lesklý povrch.

Takovouhle čepel by dokázal vyrobit jen Starý Svět nebo bůh, uvažoval Denis... ale on o žádných mečích Starého Světa nikdy neslyšel.

"Hleďte," pravil starší z kněží, když mladší vytáhl čepel z kožené pochvy. "Meč Milosti!"

I potom však Denis potřeboval ještě další chvilku, než plně pochopil, čeho je tu svědkem.

Když mu to konečně došlo, nejprve na okamžik zadržel dech a pak ho uvolnil v dlouhém povzdechu. Touto dobou už téměř všichni lidé na světě slyšeli o Dvanácti Mečích, i když by se zřejmě našli takoví, kteří o jejich existenci pochybovali. Většina lidí ale žádný z nich nikdy neviděla.

Podle nejvěrohodnějších historek byly Meče ukovány před nějakými dvaceti lety a mají prý hrát jakousi záhadnou roli v božské Hře, kterou si mezi sebou hrají bohové a bohyně, řídící tento svět.

Tahle nádherná zbraň musí být jedním z těch Dvanácti Mečů, uvažoval Denis. Bylo těžké si představit, co by to mohlo být jiného.

V Domě Kortných už viděl mnohé elegantní a vzácné čepele, ale téhle se žádná nevyrovnala.

Všechny historky se shodovaly v tom, že jich bylo zhotoveno dvanáct. Většina z nich měla dvě jména, i když některé jich měly i více a jiné pouze jedno. Jmenovaly se Strážce Cest, Smrtonoš a Meč Vládců a Tyranů, byly mezi nimi i Pán Mysli nebo také Meč Protivenství, Městská Hlídka a Skálolam, kterému se také říkalo Meč Dobývání.

Patřily k nim i Sudboměř, Zrakomam - nebo také Pán Slepoty nebo Meč Lstivosti, Drakořez, Zlatonoš, Štítolam nebo také Meč Válečník. Byl mezi nimi i Meč Lásky, který měl tři jména, známý také jako Ranhojič a Meč Milosti.

A jestliže na těchto historkách bylo něco pravdy, pak každý z těchto Mečů měl svou vlastní jedinečnou moc, schopnou překonat všechna nižší kouzla. Svému majiteli pak propůjčoval magickou sílu a určitou schopnost řídit svět...

Starší kněz od mladšího převzal obnažený Meč a Denis s hrůzou pozoroval, jak se k němu stařec blíží s napřaženou čepelí. Vypadalo to, jako by se pokoušel o neohrabaný útok.

Dokonce i v chabém světle lampy čepel zářila jako drahokam. Denisovi připadalo, že z ní vychází jakýsi zvuk, podobný lidskému dechu.

Později si už nedokázal vzpomenout, jestli svou zraněnou ruku nastavil na kněžův pokyn, nebo jestli to udělal automaticky. V místnosti bylo naprosté ticho, rušené jen pomalým rytmickým syčením Meče. Stařec natáhl vpřed své tenké paže, které vypadaly, že nikdy předtím ještě žádnou zbraň nedržely.

Čepel Meče, ostřejší než jakákoliv břitva, se najednou sama od sebe zastavila. Od této chvíle jako by ji řídila síla mnohem jemnější, než roztřesené ruce starého kněze.

Špička Meče jemně zajela pod obvaz na Denisově paži. Zakrvácené plátno spadlo na zem a čepel se rány dotkla přímo. Denis očekával bolest, ale namísto toho zažil okamžik čehosi nepopsatelného a jedinečného.

Potom se od něj Meč odtáhl.

Denis se podíval na svou paži. Byla plná zaschlé krve, ale žádné čerstvé krvácení neviděl. Když si místo prsty promnul, zaschlé stroupky odpadly a pod nimi se objevila čerstvá růžová jizva. Rána vypadala zdravě, jako kdyby se hojila už týden či deset dní.

V této chvíli si Denis najednou vzpomněl na člověka, který byl podle vyprávění legend přinucen Vulkánovi při kování Mečů asistovat. Tomuto lidskému kováři prý bůh po skončení práce usekl pravou ruku.

"Je samozřejmě politováníhodné," pravil starší kněz, "že musíme takovouhle věc držet v tajnosti a plížit se s ní nocí jako zločinci. Ale kdybychom nebyli opatrní, tak by se Ranhojiče určitě brzy zmocnil někdo, kdo by ho zneužil ke zlému."

"Uděláme všechno, co budeme moci," uklidňovala ho paní domu, "abychom ho před takovými lidmi uchránili."

"Ale v této chvíli," pravil pán, "tu máme ještě jednu mnohem naléhavější záležitost. Pojdte prosím, pánové, rychle za mnou. Máme tady člověka, který umírá."

Denis šel v čele a rychle otevřel dveře do svého pokoje. Pán domu ukázal na ležící postavu na posteli. "Dorazil asi tak před hodinou, zhruba ve stejném stavu, v jakém ho vidíte. A obávám se, že je to kurýr, který měl odsud odnést to, s čím jste přišli."

Oba kněží se postavili vedle postele. Mladší zamumlal modlitbu k Draffutovi, Bohu Léčiteli. První dotyk Meče byl namířen přímo na krvácející ránu na boku. Denis, navzdory své vlastní nedávné zkušenosti, bezděčně zasykl. Bylo těžké představit si, že ta ostrá, tvrdá špička nezpůsobí další zranění. Ale pomalý červený pramínek, vytékající z rány, okamžitě zaschl. Když se Meč vzdálil, vzal s sebou i Denisovy obvazy.

Denis si nevěřícně protřel oči.

Meč se teď v rukou staršího z Ardeňových sluhů přiblížil k ráně na koleně. Tentokrát se muž na posteli při kontaktu s kovem prudce nadýchl, jako kdyby prožíval nějaké silné a příjemné vzrušení. A hned nato vydal dlouhý, úlevný povzdych. Oči však neotevřel.

Špička Meče projížděla sem a tam nad tělem ležícího muže, aniž by se ho přitom dotkla. Na okamžik se zastavila v oblasti srdce. Denis viděl, jak se paže starého kněze chvějí, jako by ho tíha zbraně vysilovala. Teď se čepel znovu zastavila, tentokrát na zjizveném pahýlu pravé paže. Dotkla se mužova těla a k Denisově údivu se jizva otevřela a vytekla z ní pramínek rudé krve. Muž na posteli si znovu zhluboka povzdychl.

Krvácení přestalo samo od sebe, stejně rychle, jako předtím začalo. Starý kněz uložil čepel znovu do pochvy a podal Meč svému asistentovi. Ten ho zavřel do dřevěné hole.

Starcova tvář byla bledá. Vypadal, že ho léčení opravdu vysílilo. Tiše se sklonil ke svému pacientovi a přitáhl mu přikrývku až k bradě. Potom se narovnal.

"Uzdraví se," oznámil starší kněz, "ale musí ještě hodně dní odpočívat. Byl už téměř mrtvý. Bude potřebovat dobrou stravu, ale i tak se bude ještě nějakou chvíli zotavovat."

Pan Kortný se obrátil k oběma Ardeňovým sluhům. "Jeho jménem vám mnohokrát děkuji. Teď si ale pojdte dát něco k snědku, potom vám připravíme místo ke spaní."

Starší však pozvání vážně odmítl.

"Děkujeme, ale nemůžeme se zdržet. Ani na jídlo."

Potřásl hlavou. "Jestliže tento muž měl být dalším kurýrem, obávám se, že za něj budete muset sehnat náhradu."

"Nějak si poradíme," pravila paní.

"Dobře," přikývl stařec a na chvíli se odmlčel.

"Než ale odejdeme, musím vám ještě něco sdělit."

Zachmužil se a tentokrát se odmlčel na delší dobu, jako kdyby ho chystané sdělení stálo už předem hodně sil.

"Pán Mysli upadl do rukou Temného Krále."

Na všechny lidi v místnosti padlo tíživé ticho. Denis si zoufale snažil připamatovat, co se o zbrani zvané Myslipán nebo také Meč Protivenství vyprávělo a zpívalo v písních.

Znal samozřejmě ten starý verš, kde se zpívalo:

Meč Protivenství za rozbřesku
srazí na zem démony i lid,
a pak dál, i při poledním lesku,
tančí s bohy, do války chce jít.
Za soumraku otáčí se důstojně a neustále,
vede bohy, vede lidi, do pekla a dál a dále...

"U všech bohů a démonů!" ulevil si nahlas Kortný. Tvářil se vážně a v obličeji celý zpopelavěl. Takový výraz u něj Denis ještě nikdy neviděl.

O chvíli později se oba muži v bílém rozloučili a odcházeli pryč.

Denis zavřel dveře a zastrčil závoru. Potom se obrátil a zadíval se na pána domu, který stál uprostřed místnosti a zkoumavě si prohlížel dřevěnou schránku, ve které Meč přinesli. Vypadal, jako kdyby se ji chystal koupit.

Paní se šla podívat do Denisova pokoje na raněného. Denis tam po chvíli přišel také a viděl, že muž už docela klidně oddychuje a v obličeji má o něco lepší barvu.

Vrátil se zpátky do dílny a obrátil se k mistrovi, jehož skutečné jméno - tím si byl už jistý - určitě není Kortný.

"Co teď budeme dělat s tím Mečem, pane? I když mi do toho asi nic není."

Bylo však zcela zřejmé, že teď už mu do toho bylo hodně. Ve skutečnosti se tedy ptal spíš na to, jak tuto situaci vyřeší.

Mistr se na něj podíval způsobem, který naznačoval, že jeho zájem oceňuje. Řekl však pouze: "Než si začneme dělat starosti o Meč, máme tu ještě jednu záležitost, kterou je potřeba vyřídit. V jakém stavu je tvoje ruka?"

Denis se podíval na rameno. Bolelo jen docela maličko, snad ze setrvačnosti. "Ujde to."

"To je dobře." Mistr došel k převržené lavici a nadzvedl plachtu, která byla před Ardnehovými sluhy ukryta.

Je to obrovská výhoda, pomyslel si Denis, že tenhle dům stojí blízko řeky a že je dnešní noc tak tmavá a deštivá.

Honička pod žhavým sluncem trvala dlouho, ale pronásledovaný mladík začínal tušit, že se chýlí ke konci.

Před nějakými dvaceti kilometry byl se svými společníky přepaden a tři jeho kamarádi byli zabiti. Zůstali tam i všichni jezdouni. Utíkal tedy po svých a drsná, holá krajina kolem v něm vyvolávala pocit bezútěšnosti.

Jen čas od času se zastavil, aby nabral dech, a občas se ukryl za některý z balvanů nebo keřů a odsud na své pronásledovatele zaútočil.

Mladík nesl na zádech lehký ranec a dlouhý luk s toulcem. U pasu měl připevněnu láhev na vodu, teď už téměř prázdnou - což byl jeden z důvodů, proč se domníval, že honička už brzy skončí. Ať tak či onak.

Jeho věk šel jen těžko odhadnout. Vypadal sice ztrhaně, ale určitě byl blíže dvacítce než třicítce. Byl vysoký a v ramenou široký. Oči měl šedomodré a na bradě husté vousy, které byly ještě před několika dny pečlivě sestříhány.

Dlouhý luk na jeho zádech vypadal kvalitně, ale v toulci mu touto dobou zbývaly pouhé tři šípy.

Mladíkův běh vypadal jako série pohybů, neustále se opakujících: krátký poklus, přestávka, kdy se ohlédl přes jedno rameno, a pak další běh a rychlá chůze s ohlédnutím přes druhé rameno - tentokrát bez zastavení.

Podle jeho nejlepších propočtů by měl mít za sebou stále ještě o jednoho aktivního nepřítele víc, než kolik mu zbývá šípů.

I když samozřejmě jediný přesný způsob, jak se o počtu nepřátel přesvědčit, by bylo nechat se od nich chytit.

Ale k tomu asi nakonec stejně dojde. Všichni ještě mají své jezdouny a určitě by ho už dávno lapili, kdyby v nich jeho občasné útoky ze zálohy nevyvolaly jistou obezřetnost.

Tahle náhorní planina poskytovala spoustu úkrytů, odkud se dalo zaútočit. Vypadala sice otevřeně, ale byla protkána stržemi a větrem vymletými prohlubeninami. Tu a tam se objevily i balvany, které vypadaly, že je tu nějaký z bohů roztrousil jen tak pro legraci.

Během dvaceti kilometrů běhu měl dost času přemýšlet o tom, kdo jsou jeho pronásledovatelé.

Nepochyboval, že musí být agenti Modrého Chrámu. Žádná z normálních vojenských potyček by takhle dlouho netrvala.

Běžná hlídka z armády Temného Krále by se už dávno spokojeně vrátila do tábora s hlášením o vítězství, nebo by pokračovala dál za svým úkolem. Určitě by kvůli jednomu člověku, ještě ke všemu tak nebezpečnému, jako je on sám, neriskovali v tomhle zrádném terénu svůj život.

Ne, tihle věděli, s kým mají tu čest. Moc dobře věděli, co před čtyřmi roky provedl. A bezpochyby dostali od Modrého Chrámu příkazem přinést jeho hlavu.

Mladík také čas od času zauvažoval, jestli už jsou na stopě i Benovi, jeho přáteli a společníkovi. Nebo jestli ho už dostali. V tomhle stavu pro něj ale stejně není schopný nic udělat.

V této chvíli dorazil k další strži, protínající jeho cestu napříč. Nalevo od něj se propast rychle prohlubovala, až vytvořila skutečný kaňon, stáječící se k východu. Tam se zřejmě spojoval s jiným, daleko větším, který předtím v dálce čas od času zahlédl. Vpravo od něj se strž zužovala a stávala se mělká. Kdyby ji chtěl překročit, měl by se vydat tímto směrem.

Krajina na protější straně se zdála být mnohem rovnější. Pronásledovatelé v sedle by tady měli značnou výhodu. Jestliže se rozhodne strž nepřekročit, bude muset slézt dolů a jít po jejím dně, kde by pak mezi jejími hrubými skalami a vyboulenými stěnami mohl najít i dobrý úkryt. Určitě by tam měl šanci postupovat rychleji. K rozhodnutí sejít dolů ho však přinutila hlavně potřeba vody. K tomu velkému kaňonu to nebude daleko a na jeho dně snad nějaká voda bude.

Dostal se na dno strže a postupoval celkem rychle. Když se ohlédl zpět, uviděl v dálce hlavy tří pronásledovatelů. Zřejmě očekávali, že se pokusí strž překročit, a proto zahnuli více vpravo, k její mělčí části. Získal tak malý náskok. Stále však nevěděl, jakou taktiku pronásledování teď zvolí. Možná půjdou do rokle všichni. Nebo jeden zůstane nahore a příležitostně na něj svalí nějaký ten balvan. Anebo by mohl jeden z nich přejít na druhou stranu, a pak ho můžou sledovat z obou okrajů i po dně.

Pochyboval však, že by teď chtěli zbytek svých sil nějak dělit.

Sám už neměl na vybranou. Musel pokračovat po dně propasti a hodně záviselo na tom, jaký tu najde úkryt.

Zatím to vypadalo velice nadějně. Strž se začala rozšiřovat na obě strany a prohlubovat, až se z ní stal prostorný a strmý kaňon.

Když se mladík dostal k jedné z jeho zatáček, rozhodl se, že zkusí znovu zaútočit. Ležel bez pohnutí na rozpálené skále a tiše vyčkával. Musel neustále bojovat se strachem, že tentokrát už ho nepřátelé prohlédli a dva z nich že ho teď pronásledují po horním okraji kaňonu. Táhle v tom místě se určitě brzy jeden objeví. Odsud pak na něj bez problémů svrhne lavinu kamení.

A když budou mít štěstí, bude potom jeho hlava ještě trochu k poznání. Ne, takhle nesmí přemýšlet.

Rozhodně se mu ulevilo, když všechny tři muže znovu zahlédl. Šli v jeho stopách, přímo po dně kaňonu. Jezdouny táhli za sebou, protože cesta byla nerovná a plná rozviklaných kamenů. Museli dávat pozor na každý krok a na útok nebyli připraveni.

Mladík měl přichystaný šíp a začal pomalu napínat luk. Teprve na poslední chvíli si uvědomil, že jestli bude chtít dobře zamířit, musí se ze svého úkrytu zvednout a na chvilku se vystavit jejich zrakům.

Ten okamžik přišel a on se napřímil. Luk zadrnčel. Střela byla mířená dobře, ale muž, který byl jejím cílem, v poslední chvíli uhnul. Téměř jako by ho varovalo nějaké kouzlo. Šíp ho minul a všichni se hned začali poplašeně shánět po úkrytu.

Mladík na jejich další reakci nečekal. Vylezl ven a ze všech sil utíkal pryč. V toulci mu už zbývaly jen dva šípy, a to si ještě nemohl být jistý, že jsou jeho pronásledovatelé jenom tři.

Hodil po nich menším kamenem a běžel dál. Alespoň se mu podařilo své nepřátele opět zpomalit a přinutit je pohybovat se obezřetně. Tím by mohl získat určitý náskok.

Štěstí se teď na něj znovu usmálo. Rokle se opět stáčela a za skalním ohybem se před ním otevřel pohled do velkého kaňonu. V dálce se leskl stříbřitý potůček s břehy porostlými bohatou zelení. Celé to bylo zarámováno v tmavě šedé skále.

Ještě kousek a bude mít nejen vodu a skrýš, ale i možnost zvolit si další směr, buď po proudu, nebo proti. Mladík přinutil své tělo k dalšímu vypětí.

Ve svých představách už ochutnával chladivou čistou vodu, když tu se najednou z obrovských, jako dům vysokých kapradin kolem ústí rokle vynořil obrovský drak. Mladík leknutím ztuhl.

Netvor ho upřeně sledoval a jeho spodní čelist se pohybovala. Byl to však pohyb ležerní a váhavý, jako by se mu v tomto horku nechtělo vyvíjet energii, potřebnou ke kousnutí nebo třeba jen k důkladnému zařvání.

Mladík byl od draka tak blízko, že nemohl dělat nic, než strnout na místě. Dobře věděl, že každý pokus o rychlý útěk by draka vyprovokoval k útoku - a on by zcela jistě nedokázal uniknout.

Ani se nepokusil sundat svůj luk. I kdyby se mu skutečně podařilo střelit draka do oka, do jediného částečně zranitelného místa, zřejmě by to draka této velikosti jenom rozzuřilo. Jeho jediná šance na přežití byla stát nehybně.

Jestli to dokáže, má jistou chabou šanci, že drak na jeho předchozí rychlý pohyb zapomene a že si ho nebude všimát.

Pak se ale stalo něco, co mladíka zcela ohromilo. Drakova obrovská tlama s koutky začouzenými z vlastních plamenů se lehce pootevřela a odhalila řadu zažloutlých a začernalých zubů velikosti lidského předloktí. Z tlamy vyšel hlas, podobný dutému šepotu. Mluvil zřetelně, ale tak tiše, že si mladík nebyl docela jistý, jestli ho nemámí sluch.

"Můžeš ten nožík uklidit," pravil drak. "Já ti neublížím."

Mladík se podíval na svou pravou ruku. Přestože si myslel, že stojí naprosto bez hnutí, zcela mechanicky si do ní předtím nachystal dýku. Teď ji pomalu zastrčil zpátky za opasek.

Drak byl asi třikrát tak vysoký jako on. Udělal krok k němu a natáhl obrovskou přední tlapu s drápy podobnými hrotům vidlí. Její stisk však byl natolik jemný, že mladíkovi nijak neublížil. Drak ho uchopil, vyhodil ho do vzduchu a zase ho něžně zachytil. Mladík byl přesvědčen, že přichází jeho poslední hodinka, ale cítil se podivně lehce a beze strachu.

Smrt však nepřicházela, dokonce ani bolest. Létal nahoru a zase dolů, kde ho drakovy tlapy měkce lapaly. Byla v tom jakási chmurná hravost, která mu téměř vyrážela dech z hrudi, ale jinak ho nijak vážně nezranila.

Při jednom z těchto vzdušných letů se mu naskytl skvělý pohled na skupinku svých pronásledovatelů. Byli blíže, než si předtím myslel, ale každým okamžikem se rychle vzdalovali. Všichni tři už zase seděli na svých jezdownech a poháněli je ke cvalu. Vůbec je nezajímalo, že by zvíře mohlo na nerovném povrchu klopýtnout. Dva z nich se dívali upřeně před sebe, třetí se s hrůzou v očích ohlížel zpět. Řítili se směrem, odkud přišli, po holém dně bočního kaňonu.

Drak zařval. Mladík znovu vylétl vzhůru a rotace vlastního těla mu jezdce brzy znemožnila vidět. Když se vracel k zemi, cítil, že prolétává hustým rostlinným porostem. Přistání bylo jemné. Země byla porostlá mechem a měkká jako postel. Zůstal ležet na zádech a pozoroval obrovské listy kapradin, které mu tančily nad hlavou. Viděl také drakova šupinatá zelená záda, když se s řevem podobným hurikánu vyřítíl za prchajícími jezdci. Za malý okamžik už jezdci zcela zmizeli z

dohledu a drak okamžitě zanechal pronásledování i řvaní. S naprosto nedračím klidem a odhodláním se otočil a pomalu se vrátil k místu, kde předtím mladíka zanechal.

Ten jenom ležel a odevzdaně draka sledoval. Dobře věděl, že by mu nedokázal utéct, ani kdyby měl v plicích dost dechu.

Obrovitý drak ho znovu jemně zdvihl a opatrně s ním odkráčel směrem k hustě zarostlému říčnímu korytu. Skrz poslední řadu větví teď mladík zahlédl stříbřitý, úzký potok, který protékal dnem kaňonu.

Drak znovu promluvil a jeho hlas téměř splýval s nekonečným šuměním vody.

"Tamti se už zaručeně nevrátí," pravil dutým, hrobovým hlasem. "Do téhle houštiny draka pronásledovat nebudou.

Půjdou zpátky ke svým velitelům a nahlásí, že jsi mrtvý a že na vlastní oči viděli, jak jsi byl rozdrcen a sežrán."

Drak ho znovu uložil na měkkou zem a udělal dlouhý krok vzad. Jeho podoba jako by se celá zachvěla a mladík měl na okamžik pocit, že má zvíře kolem šupinatého vypouklého břicha uvázaný kožený pás - že z tohoto pásu visí pochva s mečem.

Pochva i meč okamžitě zmizely. Potom se zase objevily. Mladík zamžikal, potřásl hlavou, promnul si oči a podíval se ještě jednou. Zřejmě tu pracují nějaká kouzla. Jinak to není možné. Leda že by...

Opasek s Mečem, teď už bezpochyby skutečným, visely z velké chlupaté ruky - byla to opravdu ruka a ne drakova tlapa. Celou paži i celé tělo pokrývala stříbřitě šedá srst, zářící jakoby vnitřním světlem. Měňavá zář hrála před mladíkovými očima všemi barvami duhy.

Mohutná ruka pustila opasek na zem.

Před mladíkem se tyčilo obrovské dvounohé zvíře, stejně vysoké jako byl drak, ale jinak byla jeho podoba zcela nedračí. Jeho dlouhé lidské ruce měly normální prsty, bez drápů, a tesáky v tlamě byly sněhově bílé. Přestože stálo vzpřímeně jako člověk, jeho obličej lidský nebyl.

Byl prostě - zvláštní.

Velké tmavé oči pozorně sledovaly mladíkovu reakci na proměnu.

Mladík se postavil na vratké nohy. Zamířil k Meči a sklonil se nad ním, ale symbol na tmavě černém jílcí rozeznat nedokázal. Jeho oči na něj z nějakého důvodu nedokázaly zaostřit. Když však napřáhl ruku a dotkl se jílce, ucítil z něj sílu, kterou očekával. Teď už symbol uviděl snadno: byl to prostý obrys lidského oka.

Otočil se směrem k vyčkávajícímu obrovi.

"Jsem Perg, syn Jordův," pravil. Napřímil se a přitom vytáhl Meč z pochvy. Pravou rukou zvedl zářivou čepel na pozdrav.

Obrova odpověď byla pronesena nelidsky hlubokým basem, zcela odlišným od hlasu draka.

"Jsi Perg z Arinu na Aidami."

Mladík ho chvilku nehnutě sledoval. Potom přikývl.

"To také," souhlasil.

Když Meč znovu ukládal, dodal: "Zrakomam jsem už v rukou držel."

"Měl jsi v rukou i jiné Meče. Něco o tobě vím, Pergu, i když jsme se ještě nesetkali. Jsem Draffut, jak sis už asi zřejmě uvědomil. Člověk zvaný Starší, který byl tvým přítelem, byl také přítelem mým."

Perg s odpovědí chvilku vyčkával. Teď, když držel v rukou Meč Lstivosti, začínal o bytosti před sebou ledacos chápat. Jakým způsobem k němu tohle pochopení přišlo, to by vysvětlit nedokázal. Ale skrz Draffutovu podobu se do Pergovy mysli dostávala i část Draffutovy historie, napsaná symboly, které by Perg bez Meče nedokázal ani vidět, natož pak rozluštit.

"Jsi ten samý Draffut, ke kterému se lidé modlí jako k Bohu Léčení," pronesl Perg.

"Ten, který měl před dvěma tisíci let za přítele Blahoslaveného Ardneha... ale i tak ti nebudu říkat bůh. Snad Pán Zvířat, jako ti říkají ostatní. Protože jím opravdu jsi. Kromě jiného."

Perg se hluboce uklonil. "Děkuji ti za svůj život."

"Není zač... a Zvěropán je titul, který celkem snesu."

Obr vypadal docela pobaveně.

"Se Zrakomamem v ruce určitě vidíš, že nejsem žádný bůh. Ale zrovna jsem se vrátil z jejich shromáždění."

"Cože?" Perg se zatvářil překvapeně.

"Řekl jsem, že jsem se zrovna vrátil ze shromáždění bohů," opakoval trpělivě Draffut.

"Měl jsem v ruce Zrakomam, a tak mě viděli jako jednoho z nich... a já v nich viděl věci, které mě překvapily. Stál jsem tam a poslouchal, jak se hádají."

"Hádají... o čem?"

"Částečně o těch Mečích. Jako obvykle se nedokázali na ničem shodnout, což je, myslím, pro lidstvo dobrá zpráva. Ale slyšel jsem i jiné věci, a ty dobré vůbec nejsou. Vílkata, Temný Král, teď získal Pána Mysli. Kdy a jak k němu přišel, to nevím."

Perg zůstal stál jako přikován. Teprve po chvíli tiše zamumlal: "U Ardnehových kostí! Tohle že bohové říkali? A ty tomu věříš?"

"Jsem rád," pravil Draffut, "že chápeš, že bohové nám ne vždycky říkají pravdu. Ale v tomto případě se obávám, že tomu tak opravdu je. Nezapomeň, že jsem měl v rukou Meč Lstivosti a díval jsem se na každého, kdo mluvil. Neříkali vědomě lži a ani si nemyslím, že by se mýlili."

"Pak je ovšem lidský rod..." Perg udělal gesto marnosti, "...v pěkném průšvihů."

Podíval se na Meč ve své ruce a potřásl ho. "Jestli ti ta otázka nepřipadá příliš drzá, jak jsi vlastně k tomuhle Meči přišel? Když jsem ho viděl naposledy, byl zabodnutý do těla létajícího draka."

"Možná z něj za letu vypadl. Našel jsem ho ve Velké Bažině."

"A ještě - jestli ti nevadí moje zvědavost - jak ses vlastně k tomu špehování bohů dostal?"

Draffutova obrovská ruka spočívala na kmenu stromu, stojícího vedle něj. Pergovi připadlo, že kůra pod dotykem jeho dlaně mění barvu. Připadlo mu dokonce, že se i trochu pohybuje, jako by se do jejího života dostávalo nové tempo. O Draffutovi se vykládalo mnoho úžasných příběhů.

"Když se mi tenhle Meč dostal do rukou, řekl jsem si, že mám jedinečnou příležitost udělat něco, o čem jsem už dlouho přemýšlel - a to najít Císaře a promluvit si s ním z očí do očí."

"Nešel jsi nejdřív k bohům?"

"S bohy jsem se setkal už předtím."

Draffut se na chvilku zamyslel, pak pokračoval: "Není lehké Císaře najít. Ale mám jisté schopnosti odhalovat skryté, a tak jsem ho nakonec objevil. Už dlouho jsem byl zvědavý."

Perg o tom samém také občas uvažoval, ale příliš vážně se tím nikdy nezabýval. Vyrůstal s obecně přijímanou představou Císaře coby legendárního šprýmaře, možná úplně vymyšleného a neskutečného. Veselá kopa, autor hádanek, člověk mnoha masek. Občas i svůdce dívek a nevěst a příslovečný otec chudřasů a nešťastníků.

To jen během posledních let se Perg začal setkávat s lidmi, kteří o světě věděli trochu víc než jen jméno sousední vesnice. A tehdy mu začalo docházet, že by Císař mohl být skutečně důležitý.

"Jaký je?" zeptal se Draffuta, přestože ho toto téma nikdy příliš nezajímalo.

"Je to člověk," odpověděl pevně Draffut, jako kdyby o tom mohly být nějaké pochybnosti. Potom se však odmlčel a vypadalo to, že neví, co dodat.

"Jan Ominor, Ardnehův nepřítel, se také nazýval Císařem," dodal pak.

Perg při této ledabylé připomínce události před dvěma tisíci let pocítil lehké mrazení. Draffut pokračoval: "A potom, o něco později, nazývali lidé tímto titulem i dobrého prince Dunkana."

Draffut se znovu odmlčel. Perg chvíli vyčkával, než se opět zeptal: "Má tenhle člověk, kterému se říká Císař, nějaké spojení s Meči? Může nám nějak pomoci proti Vilkatovi?"

Draffut udělal oběma rukama gesto, které by u menší bytosti znamenalo bezmocnost. Když pustil kmen, na jeho povrchu se zase okamžitě objevila obyčejná kůra.

"Myslím, že Císař by nám mohl pomoci opravdu hodně. Ale jak jeho pomoc získat... a pokud jde o Meče, řeknu ti toto: Zrakomam ho neoklamal ani na okamžik, přestože jsem ho měl celou dobu v ruce."

"Neoklamal ho?"

"Myslím, že ve mně nikdy neviděl nic jiného, než co opravdu jsem."

Zvěropán se zamyslel a pak dodal: "Samozřejmě jsem neměl v úmyslu ho nějak obelhávat. Jen kdyby mi chtěl ublížit - a to, mám pocit, neměl v úmyslu."

Jeho velké oči Perga upřeně sledovaly.

"To Císař přišel s nápadem, abych ten Meč vzal a dostal se s jeho pomocí na božskou poradu. A ještě něco mi řekl: až bohy vyslechnu, mám prý Zrakomam předat tobě."

Perga zamrazilo. Byl to pocit náhlého strachu, z jehož nitra však probleskovala jiskra radosti.

Obě tyto emoce pro něj byly stejně nevysvětlitelné.

"Mně?" opakoval tupě.

"Ano, tobě. Mne dokonce ani Meč Lstivosti nedokáže proměnit tak, abych vypadal jako člověk nebo jiná bytost lidské velikosti. Ještě tak možná z dálky. Ale abych tajně vstoupil do lidských příbytků a vyslechl lidské rady, to nedokážu."

"Říkáš ale, že jsi schopný špehovat bohy. Není to snad důležitější?"

Zvěropán potřásl hlavou.

"Válka, která přijde otřese celým světem. Bude to rána, jakou svět od časů Ardnehových nezažil. A tuto válku buď prohrají nebo vyhrají lidé, i když bohové v ní svou úlohu taky sehrají."

"Jak tohle všechno víš?"

Draffut neodpověděl.

"Co v tom můžeme udělat my?" zeptal se Perg prostě.

"Já půjdu a pokusím se ovlivnit jednání bohů. Jak asi víš, lidem ublížit nedokážu, ať se děje cokoliv. Ale proti nim budu bojovat, kdykoliv to bude zapotřebí. Už jsem to jednou udělal a vyhrál jsem."

Perg ucítil lehké mravenčení. Polkl a přikývl. Legendy o Draffutově úspěšném souboji se samotným bohem války Marsem se tedy asi opravdu zakládají na pravdě.

"Ten Meč teď přenechám tobě," dodal Draffut.

Jeho slova v Pergovi znovu vyvolala rychlý příval radosti, který byl však rychle přidušen několika vzpomínkami a drobnými propočty.

"Pan Ondřej, kterému sloužím, mě vyslal za Princeznou Rimak - případně za jejím generálem Rostovem. Podle toho, co bude snáze proveditelné. Mám jim vyřídít určité věci... Meč Lstivosti můžu samozřejmě vzít s sebou. A myslím, že bych jim ho klidně mohl odevzdat, až k nim dorazím..."

Co bych s ním měl podle Císaře dělat? Věříš mu vlastně?"

Otázky se mu v mysli hromadily rychleji, než je stačil vyslovovat.

"S lidskými bytostmi mám co do činění už po více než padesát tisíc let. Za tu dobu jsem jich dost poznal," pravil Draffut.

"A Císařovi věřím. I když svoje doporučení nijak nevysvětlil. Řekl jen, že ti mám Meč svěřit."

Perg se zamračil. Tato záhadná důvěra od postavy, která je zřejmě velmi mocná, ho spíše rozladila než potěšila.

"Proč zrovna mně? Co o mně vlastně ví?"

"Víš o tobě," odvětil okamžitě Draffut a v jeho hlase zaznívala naprostá jistota.

"A teď už musím jít." Obr vykročil, ale pak se ještě jednou obrátil. "Princeznina země Tasavalt leží odsud na východ, podél pobřeží. Ale to asi víš taky. Pokud jde o Rostova a jeho vojsko, asi dokážeš uhodnout stejně dobře jako já, kde se v této chvíli může nacházet."

"Pak tedy vezmu Meč s sebou k Princezně," volal Perg za Zvěropánem, který se od něj obřími kroky rychle vzdaloval. Povzdychl si a polkl zbylé otázky, na které mu teď už zřejmě nikdo neodpoví.

Draffut se ještě jednou otočil a z dálky na něj zamával. Perg viděl, jak lehce překročil mělkou říčku a pak začal stoupat vzhůru, po příkré stěně kaňonu.

Šplhal hbitě jako kamzí a Pergovi připadalo, že se skály pod jeho doteky proměňují a začínají pulzovat novým životem. Potom mu Draffut zmizel z dohledu.

Na Perga padla najednou únava. Dlouho se upřeně díval na Meč ve své ruce, pak se sehnul a konečně se napil z říčky, jejíž jméno ani neznal. V chladivé vodě se opláchl, pak se natáhl do měkkého mechu a se Zrakomamem pod hlavou klidně usnul. Každý případný nepřítel by v něm viděl jen člověka nebo věc, kterou miluje nebo které se obává, a neublížil by mu. Mohla by sice přijít třeba bouře, která by říčku rozvodnila a zaplavila celý kaňon. Ale během svého života už prošel větší rizika, než bylo toto.

Vzbudil se, až když slunce zapadlo za skalnatou západní stěnu a venku byla téměř tma. Než padla noc, podařilo se mu ještě jedním ze dvou posledních šípů střelit králíka. Šíp pak dokonce vytáhl nepoškozený, z čehož usoudil, že mu štěstí opět začíná přát. Králíka si na malém ohýnku opekl a větší část ho rovnou snědl. Potom znovu usnul.

Když se probudil podruhé, byla hluboká noc. Ležel na zádech, díval se na hvězdy a přemítal o Draffutovi. Zvěropán je úžasná a jedinečná bytost a není divu, že ho většina lidí pokládá za boha. Jeho život začal v dobách tak dávných, že dokonce i Ardnehova bitva s démonem Orkusem je proti tomu nová událost.

To vše Pergovi odhalil Meč Lstivosti a umožnil mu vidět i jiné věci, ještě úžasnější.

Viděl velice jasně, i když jen na kratičky okamžik a zvláštním, nevysvětlitelným způsobem, že Zvěropán svůj dlouhý život začal jako pes. Obyčejný čtyřnohý pes, a nic víc.

To byla záhada, o které ani nemělo smysl přemýšlet. Perg znovu usnul a probudil se pod zářícími hvězdami. Hned, jak otevřel oči, uviděl na nebi jasný meteorit. Skoro jako by ho nějaká síla probudila, aby ho nezmeškal.

Chvilí jen tak ležel a uvažoval.

Kdo je to vlastně Císař? A proč a jakým způsobem se tento Císař dozvěděl o Pergovi, synovi Jorda? Je pravda, že Pergův zesnulý otec hrál v legendách o Mečích svou menší úlohu jakožto Vulkánův nedobrovolný pomocník? A Perg sám se před čtyřmi roky účastnil slavného nájezdu na poklad Modrého Chrámu. Ale že by mu měl Císař díky takovým pochybným zásluhám hned posílat Meč?

Všechny příběhy se shodovaly v tom, že Císař rád žertuje.

Když teď Perg znovu usnul, nebyl nijak blíž odpovědi než dříve.

Časně ráno se vydal na cestu. Brzy objevil zvolna stoupající boční kaňon, směřující k východu. Ještě si naplnil láhev na vodu a pak se vydal vzhůru. Po několika kilometrech našel místo, kudy se snadno a pohodlně vyšplhal na rovnou pláň.

V dále před ním se modraly východní hory se svahy porostlými lesy. Tasavalt, pomyslel si. Nebo nějaká sousední země.

Měl už za sebou celý den cesty, když se v dále na obzoru vynořila jezdecká hlídka. Dokonce i na tak velkou vzdálenost si byl jist, že tihle vojáci patří Temnému Králi. Bojoval proti jim podobným dost často, aby je teď dokázal rozpoznat jen podle záhybu pláště nebo podle zdviženého hrotu kopí. Hlídka sice směřovala přímo k němu, ale nemyslel si, že by ho byli zahlédli.

Perg se okamžitě automaticky ukryl za keř, odkud jezdce opatrně sledoval. Bezděčně přitom plánoval, jak nejlépe uniknout jejich pozornosti. Najednou si však vzpomněl na Meč, který mu visí po boku. Zrakomam už kdysi použil a plně jeho schopnostem důvěřoval.

Vylezl tedy ven a směle se napřímil. S rukou na jílci Meče vyrazil přímo proti jezdcům. Cítil, jak do něho proniká stále více síly, i jak Meč pod jeho rukou jemně vibruje. Než si ho však hlídka stačila všimnout, změnila kurz a odbočila z jeho směru. Perg tiše zaklel. Kdyby byl býval bezmocný a chtěl se ukrýt, určitě by o něj zakopli.

Když konečně narazil na jejich stopy, byli už zcela z dohledu. Vydal se za nimi proti západu slunce a modré hory zůstaly za jeho zády. Vzkaz, který nesl Princezně Rimak, byla jen rutinní záležitost. Jeho vojenský instinkt mu napovídal, že tohle pro něj bude skvělá příležitost.

Dorazil k nim asi tak za hodinu. Seděli shromážděni kolem večerního ohně, jenž svou velikostí jasně dokazoval, že se žádných nočních útočníků neobávají. Bylo jich asi tucet a všichni vypadali dost drsně.

Perg znovu uchopil vibrující jílec Zrakomamu a vystoupil přímo mezi ně, do záře ohnivých plamenů.

V okamžiku, kdy ho spatřili, všichni na místě ztuhlí. Přes svůj vzhled otrlých válečníků vypadali dost vyděšeně. Čeho se bojí, nevěděl. Bylo však jasné, že mají hrůzu z jakési podoby, kterou v něm vidí. A to i přesto, že on sám na svém těle žádnou změnu nepozoroval.

Perg počkal, až promluví oni. Konečně se jeden z nich osmělil - zřejmě jejich velitel.

"Pane, co od nás požaduješ?" zeptal se s hlubokou úklonou.

"Kam vás teď vaše rozkazy vedou?" Pergův hlas zněl jeho vlastním uším úplně stejně jako vždycky.

"Nejjasnější pane, směřujeme přímo do tábora samotného Temného Krále. Tam našemu kapitánovi podáme hlášení o výsledcích naší průzkumné hlídky."

Perg se zhluboka nadechl. "Pak mě tedy vezmete s sebou."

Jord si lehce poškrábal svědicí pahýl a zasykl, když se ozvala nezvyklá bolest. Poškrábal ho znovu, tentokrát pouze drsnými konečky prstů a ještě jemněji než předtím. Jako by se tam objevil i menší otok.

Ne, že by si stěžoval. Naopak. Ležel na měkké pohovce pokryté jemnou látkou, vyhříval se v ranním slunci a naslouchal zpěvu ptáků. Jinak byl na elegantní střešní terase docela sám. Obklopovala ho zahrada květin a rostlin, čerstvých a svěžích po včerejším dešti. Terasa pokrývala většinu střechy Domu Kortných.

Na malém stole po jeho boku ležel talíř s jídlem, druhý nášup, který už Jord nemohl dojíst. Na sobě měl bílou noční košili, ušitou z neznámé látky, byla ale na těle tak příjemná, jak asi musí být hedvábí. Podle všeho se mu poštěstilo dorazit k bohatým a vlivným přátelům, a tak ho vlastně žádný z těchto detailů příliš nepřekvapoval.

Co ho však překvapilo - z čeho téměř oněměl úžasem - bylo to, co se stalo s jeho ranami.

Ti svalnatí muži, co ho sem dnes ráno dopravili - zřejmě nějakí sluhové - tvrdili, že do Domu Kortných dorazil teprve včera večer. Jord se jich už na nic víc nevyptával, protože si nebyl jistý, nakolik jsou do tajných záležitostí svého pána zasvěceni a kolik toho o pravém důvodu jeho návštěvy vlastně vědí.

Posledními Jordovými vzpomínkami ze včerejší noci byly jeho obavy, že vykrvácí a že u zadních dveří domu omdlí dřív, než se mu podaří přivolat pomoc. Moc dobře totiž věděl, že kdyby tam omdlel, už by se asi neprobudil. Zřejmě ale opravdu omdlel. A zcela jistě se probudil a cítil se naprosto zdravý a hladový a rány měl téměř úplně vyhojené.

Slunce stoupalo a nebýt rostlinného altánku, který začal na pohovku vrhat stín přesně v tom správném úhlu, hřály by už jeho paprsky nesnesitelně. Městské ulice se začaly plnit životem, ale jejich ruch nahoru příliš nepronikal. Jord ve městě dokázal nějakou dobu přežít, bylo-li to nutné, ale opravdu doma se cítil jen na vesnici nebo ve venkovském městečku.

Rostliny, které mu poskytovaly stín, ho také ukrývaly před očima případných pozorovatelů z okolních vysokých budov. Výhledu do okolí však nebránily. Rozhlížel se po nekonečných řadách špičatých střech, které se jak stromy v lese táhly až k nepravdělnému horizontu, tvořenému mohutnými městskými hradbami.

Tašigang byl postaven na několika kopcích. Říčka Korgo, která se tady rozvětvovala, obtékala svými rameny většinu z nich. Dům Kortných, stojící téměř na říčním břehu, byl samozřejmě v jedné z nejnižších položených oblastí. Výsledný efekt pak byl ten, že se nad ním části městských hradeb a některé z budov na kopci tyčily do závratné výšky, připomínající věže z příběhů Starého Světa.

"Dobré ráno," promluvil za ním neznámý ženský hlas. Rychle se odvrátil od skuliny v mříži, již se díval ven. Stála tam drobná, stíhlá a tmavovlasá žena, zřejmě paní domu. Mladá chůva s dítětem se procházely opodál, po štěrkové cestičce, která na střeše pomáhala vytvořit dojem venkovské zahrady. Byly dost daleko, takže jejich rozhovor neslyšely.

"Dobré ráno, paní." Jord se během posledních deseti let pohyboval v nejrůznějších společenských vrstvách a zvykl si cítit se přirozeně prakticky s každým.

"Muži, kteří mě sem vynesli, mi sdělili, že se nacházím v domě madam a mistra Kortných."

"Zcela správně. Já jsem paní tohoto domu. U všech bohů a démonů, nepokoušejte se vstát. A vy jste Jord."

Jord tedy upustil od svého symbolického pokusu se zvednout.

"Ano, jsem Jord, jak říkáte. A děkuji vám za vaši pomoc."

"To jídlo vám nechutnalo?"

"Je velice dobré. Ale dali mi ho příliš mnoho."

Paní se na něj přemýšlivě zadívala. Kolem byly židle, ale ona z nějakého důvodu zůstala stát.

"Takže vás sem poslala Princezna Rimak. Abyste jí zpátky přinesl dva z Mečů."

Jord se pokusil ohnout své zraněné koleno, ale zasykl bolestí.

"Vypadá to, že jsem v tomhle úkolu zklamal ještě dříve, než jsem vlastně začal." Pronesl to zcela věcným tónem. "No, každopádně se ještě pokusím udělat, co bude v mých silách, ale zřejmě se nejdřív budu muset uzdravit."

Paní ho neustále upřeně sledovala. Zdálo se, že ji na něm něco velmi zaujalo. Konečně promluvila. "Všichni sloužící kromě Denise - který je víc než jen sluha - si myslí, že jste prostě náš obchodní kolega, kterého na cestě přepadli zloději a který teď potřebuje pomoc. Takovéto věci se v naší praxi vyskytují velice často."

"Nejen ve vaší. Znovu vám děkuji za záchranu svého života."

Jord se odmlčel. "Řekněte mi ale jednu věc. Lidé, kteří mě sem vynesli, říkali, že jsem dorazil včera v noci. Ale..."

Zmateně ukázal na své rány.

"Jedním z Mečů, které jste měl Princezně Rimak odnést, byl i Meč Milosti."

"Aha." Jord se předtím vleže opíral o loket, ale teď klesl zpátky do vodorovné polohy.

"Tak to by vše vysvětlovalo."

Madam se otočila a zadívala se na žvatlající malé dítě na druhém konci střechy. Vedle ní se najednou objevila další postava, mohutný muž zhruba stejného věku jako ona.

"Můj manžel," vysvětlovala.

Jord se znovu opřel o loket. "Pane Kortný, ještě jednou vám děkuji."

Mohutný muž se usmál, což jeho obličej značně zpříjemnilo.

"Nemáte za co. Jste u nás vítaným hostem, jak vám asi manželka už vysvětlila."

Jordovi hostitelé se posadili na lavičku vedle pohovky a požádali ho, aby jim vyprávěl o včerejším přepadení. Očividně se jim dost ulevilo, když jim řekl, že svého jediného útočníka poslal na onen svět ještě předtím, než se sám zhroutil.

"Dalších pár z těch, co vás sledovali, sem dorazilo o chvíli později. Ale podařilo se nám je zlikvidovat."

"Sledovali mě? Bylo jich víc?" Jord šťavnatě zaklel a použil přitom nejrůznější anatomické prvky některých bohů a

démonů.

"Toho jsem se bál. Ale nikoho jsem neviděl." Nešťastně zaúpěl.

Pan Kortný udělal gesto, jímž naznačil, že teď už nemá smysl dělat si s tím starosti. Pak se podíval na svou ženu a vypadalo to jako signál. Madam pak načala nové téma rozhovoru.

"Jorde," zeptala se, "z jaké vesnice pocházíte?"

Byly to už celé roky, co se ho na tohle nikdo nezeptal.

"Jo, máte pravdu, paní. Jsem vesnický člověk, ne městský. A žil jsem už v mnoha různých vesnicích."

"Před dvaceti lety jste ale žil v Arinu na Aldanu, že? Až do doby zhruba před deseti lety?"

Jord přikývl a lehce si povzdechl.

"Jako i mnoho jiných vesnic, i tahle je už srovnaná se zemí. Tak jsem to alespoň slyšel. Ale jestli prominete, urozené panstvo, když se mě lidé ptají na mou rodnou vesnici, většinou mají na mysli tu předchozí - Polomnou. Odsud mě Vulkán povolal, abych mu pomohl s vykováním Mečů. Ano, já jsem ten Jord. Myslím, že po světě mnoho Jordů bez pravé paže nechodí.

Často používám jiné jméno, a když se mě lidé ptají na můj původ, tak si vymyslím. Ale vám samozřejmě rád odpovím na všechno, co budete chtít vědět."

"My nejsme o nic urozenější, než jste vy," pravil mohutný muž. Jméno, se kterým jsem se narodil, nebylo Kortný, ale prostě Ben. Bylo to v chudé vesnici, kde jsme s jedním jménem bohatě vystačili. Někteří mi teď říkají Ben z Purkině. Možná jste to jméno během posledních čtyř let někde slyšel. Jsem tím Benem, který vyloupil Modrý Chrám. Jeho lidi se mě teď pokoušejí dostat. Jsem si téměř jistý, že to byli oni, kdo vás včera sledovali."

"A já se jmenuji Barbora," pravila paní prostě. Gestem ruky obsáhla honosnou terasu i celý dům. "Tohle všechno je bohatství Modrého Chrámu. Nebo alespoň bylo. Jediná hrst z jejich truhlic a košů plných šperků."

"Aha," přikývl Jord. "O muži jménem Ben, který okradl ty zloděje, jsem něco slyšel. Ta historie se rozletěla do daleka i široka..."

Paní ho přerušila.

"Když jste o té historii slyšel, pak určitě víte, že tady s Benem se té loupeže účastnil i člověk jménem Perg."

V této chvíli se Barbora na Jorda poprvé opravdu usmála. "A vy máte také velkého syna jménem Perg, že?"

"Ano," pravil muž na pohovce. "Je to docela běžné jméno. Proč?"

"Protože to je jeden a ten samý Perg," pravila paní. "Jsme dobří přátelé, i když v poslední době jsme ho už dlouho neviděli. Sám si z pokladu Modrého Chrámu nic nevzal. Pořád někde vojančí ve vojsku pana Ondřeje. A o vás se domnívá, že jste mrtev."

"A tak," pravil jejich návštěvník.

Klesl zpátky na pohovku, zavřel oči a zaťal pěst. Jeho rty se pohybovaly, jako by se modlil. Pak otevřel oči a opřel se o loket.

Mluvil teď se svými hostiteli téměř tak, jako kdyby byl vězeň a oni ho soudili.

"Perg musel tehdy z vesnice uprchnout... Že by tomu bylo už deset let? Téměř. Musel s sebou vzít Městskou Hlídku a zmizet s ním pryč. Ano, viděl, jak mě srazili k zemi. Určitě si myslel, že jsem mrtvý. Zpátky už nepřišel a my jsme nikdy nezjistili, kde je. Tolik se toho potom udalo. Museli jsme vesnici opustit a nikdy jsme o něm nezískali žádné zprávy..." Jordův hlas se opět změnil, tentokrát zazněl mnohem veseleji.

"Povídejte mi o něm. Říkáte, že pořád vojančí? Jaký...?" Měl na srdci tolik otázek, že nevěděl, kde začít.

Na střechu vylezl další člověk. Jord slyšel, jak klaply dveře a po štěrkové cestičce se k nim blížily lehké kroky. Následovala malá pauza a v ní několik slov pronesených hlasem mladé chůvy. Potom se k nim kroky znovu přibližovaly. Tentokrát se vedle nich objevil štíhlý tmavovlasý mladík, kterého Jordovi představili jako Denise, přezdívaného Rychlý. Zdvořile pozdravil a zůstal stát opodál. Přes rukáv košile si masíroval horní část paže, jako kdyby ho bolela.

Jord si znovu promnul pahýl pravé ruky. Zdálo se, že otok na jeho konci je ještě větší.

Ben se obrátil na nově příchozího. "Co nového v ulicích?" zeptal se.

"Nikdo z našich zaměstnanců v okolí si ničeho podezřelého kolem půlnoci nevšiml. V takovém počasí byli všichni doma."

"Denisi," řekl Ben, "posad' se." A ukázal na volnou židli vedle nich. Pak se obrátil a zavolal na chůvu: "Kuan-jin? Vezmi, prosím tě, to dítě dolů, ano?"

Dveře se opět zavřely. Všichni čtyři se na sebe vážně podívali. Ben se pak obrátil k jejich mladému zaměstnanci.

"Ještě jednu věc jsme ti tady o Jordovi neřekli," promluvil. "A to je důvod jeho návštěvy."

Ben se zarazil a vypadalo to, že neví jak dál. Slova se tedy ujala jeho žena.

"Měl bys vědět, Denisi, kam se upírají naše politické sympatie."

"Tím samým směrem, jako moje," zamumlal mladík. "Jinak bych tu v téhle chvíli nebyl."

Věděl však, že to není pravda. Zůstal by tu v každém případě, jen aby jí mohl být na blízku. Byl by tu také kvůli Kuan-jin? Na to se už nedalo tak lehce odpovědět.

"Víš také," pokračoval Ben, "že tady náš host je tajný kurýr, i když asi neznáš detaily. A jak vidíš, tu práci teď bude muset udělat někdo jiný. Spěchá to a Jord nemůže chodit."

Jord zamračeně naslouchal, ale nijak nezasahoval.

"Já teď město opustit nemůžu. Ani Barbara. Bude to dobře placená práce, Denisi, jestli ji uděláš."

"Prosím, udělej to," prosila ho jemně paní domu.

Denis cítil, jak se mu zapalují tváře. Prudce, téměř divoce přikývl. "Nebudu za to chtít žádný zvláštní plat," odpověděl.

Jord se na Denise stále ještě mračil. Barbora, která si jeho zamračený pohled správně vyložila, ho začala uklidňovat.

"Denis k nám přišel před necelými dvěma roky na doporučení Bílého Chrámu. Navštívili jsme je a řekli jsme, že hledáme dobrého a spolehlivého spolupracovníka, kterého bychom zaučili pro náš obchod. Však víte, že si od nich hodně lidí najímá pracovníky."

Jord se obrátil na Denise: "Jak dlouho jsi byl u Bílého Chrámu?"

"Tři roky a něco."

"A proč jsi se rozhodl odejít?"

Denis pokrčil rameny. "Byli to dobří lidé. A zachránili mi život. Bylo to fajn sloužit nějaký čas Ardnehovi. Ale potom..." Rozhodil rukama, aby naznačil, že všechno jednou skončí.

"Musel jsi být ještě kluk, když jsi k nim přišel."

"Našli mě polomrtvého na ulici po gangovém souboji a znovu mě přivedli k životu. Byl jsem jim hodně dlužný. Ale myslím, že jsem jim jejich pomoc zaplatil už během doby, co jsem u nich pobýval. Rozešli jsme se v dobrém."

"A tak," pravil Jord. Vypadalo to, že se mu trochu ulevilo. Obrátil se na Bena.

"Nuže, pane, ta záležitost je teď ve vašich rukou, ne v mých. Možná, že poslat toho mládence je opravdu to nejlepší, co v dané situaci můžeme udělat."

Ben se opatrně rozhlédl, i když si musel být už dávno jistý, že je tady nikdo neuslyší. Potom se obrátil k Denisovi a tiše mu řekl: "Poneseš dva Meče, Denisi."

"Dva," pravil téměř bezhlesně Denis a polkl.

"Ano. Máme je tu oba, musíme se pokusit je co nejrychleji odsud dostat. Nepřítel zřejmě dům sleduje. Představitelé města mi sice jsou přátelsky nakloněni, ale majordom se jako vrchnímu vládci zodpovídá Stříbrné Královně. A ta, jak všichni víme, vstupuje alespoň čas od času do spojenectví s Vílkatou, a také s Modrým Chrámem. Takže na majordomovo přátelství se v žádném případě nemůžeme spolehnout. Ani na to, že se bude dívat jinam, zatímco budeme provádět určité věci."

"Udělám, co budu moci, abych je tam bezpečně dopravil," ozval se náhle Denis. Upřeně přitom sledoval Barboru. Ta se na něj souhlasně usmála a v jeho útlém hrdle začal tepat puls.

"Výborně," přikývl na to Ben. "Ale neponeseš je k Princezně. Vezmeš je opačným směrem k panu Ondřejovi. Bojím se, že na cestě k Princezně Rimak na tebe už někdo číhá. Po tom, co se tady včera odehrálo, to téměř cítím v kostech."

Jord pomalu a neochotně přikývl.

"Musíme zařídit, aby Meče někde začaly pracovat. A pan Ondřej je dobrý člověk, podle toho, co jsem o něm slyšel."

"A váš syn u něj slouží," připomněla mu Barbora.

"Ano, paní. Ale stejně... Víím, že Rostov na ty Meče spoléhal. No, teď už je to na vaši zodpovědnost. Já už jednou zklamal."

O něco později sešli všichni tři muži dolů do přízemí. Denis s Jordem sledovali, jak Ben vyhrabává ze skryše druhý z Mečů, které se měly odeslat. Stáli v přízemním skladišti, v místnosti jen málo navštěvované, která byla hned za hlavní dílnou. Na dveřích visel jen laciný zámek a rozličné haraburdí, kterým byla přeplněna, opravdu nikoho neinspirovalo k úsilí ji vykrást.

Ben byl skloněný k zemi a prohrabával se hromadou starého železa, plnou ohnutých nebo zlomených čepelí. Všechny byly zrezavělé a bylo zřejmé, že je už dlouho nikdo nepoužíval.

Konečně se Ben prohrabal až téměř na samé dno a z hromady plné zrádně vyčnívajících ostří opatrně vytáhl dvě zbraně, jejichž čepele byly dlouhé, začerněné, ale jinak dokonale rovné. Narozdíl od ostatních měly také jílce.

Ještě než je Ben očistil, přidržel je obě před Jordem. Ten natáhl ruku, zaváhal, a pak se dotkl jílce jedné z nich, pečlivě naolejovaného a pokrytého mourem.

"Sudboměř - Meč Spravedlnosti," zašeptal tento muž, jediný z lidí, který kdy držel v rukou všech Dvanáct. "Poznal bych je všechny i poslepu."

Než se Denis přichystal k odchodu, uplynul už zbytek dne a větší část noci. Jednu věc, o kterou žádal, mu ale nepovolili: rozloučení mezi čtyřma očima s mladou Kuan-jin. Ben jí chtěl druhý den sdělit, že ho odeslali v naléhavé obchodní záležitosti, o které se neví, jak dlouho se potáhne. Něco podobného se už v minulosti přihodilo, a tak by to Kuan-jin nemělo příliš překvapit.

Denis se ještě trochu prospal. Musel se naučit i nějaké instrukce, což zabralo trochu času. Oblékl se do bílého, aby vypadal jako osamělý Ardnehův poutník. Ben mu dal na cestu nějaké peníze a vybavení. A musel také absolvovat soukromý rozhovor s Jordem.

Když se přiblížila doba odchodu, asi hodinu před svítáním, byl Denis překvapený, že ho Ben nezavedl k zadním dveřím, kterými sem přišel Jord.

Namísto toho se s lampou Starého Světa vydali po schodišti dolů, do místa, které Denis znal jen jako sklepní skladiště. Čpělo to tu vlhkostí a zatuchlinou a odevšad se ozývalo šustění krys. Bylo zřejmé, že na ně zaklínadla ani jed proti hlodavcům příliš nezabírají.

Ben odsunul stranou těžký žok na podlaze. Ukázalo se, že je jeden z kamenů na zemi volný a dá se zdvihnout. Když se Denis do nově vytvořeného otvoru podíval, s překvapením pod sebou uviděl v hloubce asi jednoho metru tekoucí říčku. Přestože věděl, jak blízko je dům u řeky, něco takového nikdy netušil.

Ben se sehnul k zemi a uchopil tenký řetěz, připevněný k okraji otvoru. Začal pomalu táhnout, až se pod nimi objevila bílá příd' dobře udržované kánoe, zmítající se v proudu vody.

"Přichystal jsem ji dneska odpoledne," zabručel Ben, "zatímco jsi spal. Tvůj náklad je tady pod tím prknem. Oba Meče jsou zabalené v dece, aby neřinčely. A mají samozřejmě pochvu. I kdyby se namočily, nezreznou." Z Bena mluvila letitá zkušenost. "Máš tam taky pádlo a snad i všechno ostatní, co bys mohl potřebovat."

Denis už kánoe několikrát používal, vždy při služebních cestách pro Dům Kortných. Dokáže ji tedy lehce zvládnout. Nevěděl však, jakým způsobem se s ní dostane k řece.

Ben mu cestu dobře popsal. Nejprve se musí sehnout téměř až ke dnu, aby nenarazil hlavou o nízký strop tajného kanálu. Potom se dostane do míst, kde se kanál hodně zúží, takže se bude muset odstrkovat od stěn a dávat pozor, aby nenarazil. Ale řeka odsud není daleko.

Bílá loďka neměla žádné znaky, které by ji - a tím i jeho samotného - spojovaly s Domem Kortných. Jakmile se Denis vydá na cestu, měl by hrát úlohu prostého Ardnehova poutníka. Jeho zkušenosti z Bílého Chrámu se mu na to budou dobře hodit. Bylo dost nepravděpodobné, že by ho, jakožto poutníka, nějak obtěžovali lupiči.

Všichni občas potřebují lékařskou pomoc a mají tudíž zájem na ochraně lidí, kteří ji dokážou poskytovat. Také se nedalo předpokládat, že by Ardnehovi lidé u sebe nosili nějaké zvláštní cennosti. Navíc byl Ardneh stále ještě dosti váženým bohem, a přestože ti lépe vzdělání tvrdili, že je mrtvý, hodně lidí mělo strach si ho nějak pohněvat.

Konečně loučení před odjezdem bylo krátké. Na poslední chvíli se k Denisově překvapení ještě objevila paní domu, aby mu na rozloučenou stiskla ruku. Teplo jejích prstů mu zůstalo v dlani jako magická pečeť.

V této chvíli si ale své pocity příliš vychutnávat nemohl a neměl ani čas rozjímat nad posledním pohledem, kterým si její podobu otiskl do paměti. Musel se přikrčit u dna kánoe a snažit se udržet si čistou hlavu. Někdo za ním odvázel řetěz a on začal své plavidlo pomalu sunout úzkým kanálem vpřed. Pohyboval se proti proudu a s každým zabráním pádla se vzdaloval od světa.

Když kámen v podlaze se skřípěním zapadl zpátky na své místo, uzavřela se kolem něj naprostá tma.

Denis se pomalu sunul dál. Někde vpředu se zaleskl tenoučký paprsek studeného světla. Jenom díky němu včas spatřil nízký kamenný překlad, který ho přinutil přikrčit se až téměř k samotným okrajům kánoe.

Jeho loďka se teď vynořila v prostornější komoře, ne tak docela temné, v níž bylo i tolik prostoru, aby mohl sedět vzpřímeně.

Brzy si všiml, že všude kolem něj vyčnívají z vody mohutné dřevěné kůly a na nich je ve výšce asi jednoho metru připevněn prkenný strop. Došlo mu, že právě proplouvá přímo pod říčním do-kem.

Mezi sloupy byly dostatečné mezery, aby se tudy kánoe mohla bezpečně protáhnout. Denis už mohl použít pádla, a tak se rychle propracovával k otevřené noční obloze před sebou.

Konečně se dostal ke známému říčnímu kanálu. Z mlhy před ním vystupovaly obrysy domu, který právě opustil.

Všechna okna byla tmavá, jako by jeho obyvatelé tvrdě spali.

Denis otočil příď kánoe proti proudu a vytrvale pádloval. Na východě se už objevovaly paprsky světla a on se chtěl dostat k bráně za svítání, ve chvíli, kdy ji budou otevírat pro denní provoz. Venku už budou zřejmě čekat nákladní lodě se zbožím a stráž nebude mít příliš času se jím nějak zvlášť zabývat.

Pomalu opouštěl známé čtvrti města, o němž mnoho lidí tvrdilo, že je největším na světě.

Tady, na pravém břehu řeky, už byli připraveni barviči látek, pracující od časného rána. Skvrny z jejich vymáchaným produktů už začínaly řeku zabarvovat do všech možných odstínů.

A na druhém břehu se právě otevíral jeden z rybích trhů.

Řídnoucí mlhou se Denisovi podařilo zahlédnout obrysy městských hradeb. Tyčily se výše než většina budov a téměř po celé své délce byly široké jako dům. Postaveny byly z nezničitelného kamene. Podle vyprávění starých příběhů je Starý Svět ještě vytvrdil magií, zvanou technologie. V pravidelných intervalech byly zpevněny mohutnými věžemi ze stejného materiálu.

Po více než pět století odolávaly veškerým pokusům o dobytí města. Nepohnuly s nimi ani důmyslné dobývací stroje, ani pokusy o jejich podkopání. Stály jako věčná stráž nad městem, které od jejich zbudování ani jednou nepodlehlo vojenskému útoku. Králové, královny i mocní generálové jen bezmocně zuřili na jejich vnější straně a potenciální dobyvatelé umírali pod rukama svého vlastního vzbouřeného vojska.

Obléhání, hladomor, masakr - všechny tyto hrozby se o městské hradby roztržily jako příbojové vlny. Řeka Korgo, která tu tekla po celý rok, byla vždy plná ryb. A moudří měšťané spolu s majordomem měli ve zvyku mít po ruce vždy dobrou zásobu potravin. Daleko nejdůležitější však byla jejich prozíravá opatrnost ve volbě vnějších nepřátel a spojenců.

Brána, uzavírající přes noc vodní cestu, se teď pomalu zvedala vzhůru.

Byla to obrovská mříž, zhotovená stejným stavitelským géniem jako městské hradby. Jejím vytažení napomáhala obrovská závaží na řetězech, táhnoucích se přes kladky, zabudované do strážních věží. Zvedání mříže netrvalo dlouho a jeho zvuk patřil k charakteristickým projevům probouzejícího se města.

Pod vodou byl jako dodatečná ochrana proti mohutnějším nepřátelským plavidlům natažen ještě obrovský řetěz. Ale Denis se svou lehkou loďkou nemusel čekat na jeho spuštění. Zamával strážným na pozdrav a několika energickými záběry pádla vyplul z města ven.

Pokračoval stále po řece vzhůru a po chvíli se ještě jednou ohlédl zpět. Věže Tašigangu jako by vyrůstaly z ranní mlhy, podobné bájným obrům.

Den za dnem znělo Pergovi v uších nekonečné dunění kopyt, bijících o tvrdou zem. Mračna prachu, zdviháající se všude kolem nich jim zaslepovala oči, žhavé slunce je bičovalo do úmoru. Noci pak trávili u táborového ohně. Příliš slov mezi nimi nepadlo. Spolu s jezdeckou hlídkou Temného Krále teď projížděli zemí, která byla těžce poznamenána válkou a okupací, oblastí vypálených vesnic a zpusťšených polí.

S každým dalším dnem mýjeli místa, kde byly zkázonosné stopy nepřítele čerstvější, až to vypadalo, že samotné vojsko, které tudy prošlo, už nemůže být daleko. Jedinými viditelnými lidskými obyvateli tohoto území byli mrtví, ať už

nabodnutí na kůl nebo oběšení - možná pro svůj odpor, možná jen z pouhého rozmaru dobyvatele.

Perg měl zpočátku lehké pochybnosti o tom, kam ho vezou. Ty už se touto dobou rozplynuly. Zkušenost ho poučila, že všechna vojska způsobují při pochodu zkázu, ale pouze armáda Temného Krále se pohybovala s takovou bezuzdnou zvířecostí. Některé z vystavených lidských obětí byly oblečené v bílém; bylo zřejmé, že Vilkata už nešetří ani Ardehovy lidi.

Ani zvířat tu mnoho nebylo. Kromě mrchožravých ptáků a plazů. Ti se při jejich průjezdu občas zvedli a s křikem a krákáním na chvíli opustili svou odpornou hostinu vedle cesty. Dírou v plotě se na ně jednou podívala živá a zdravě vyhlížející koza.

Muži z Pergova doprovodu se nikdy nepokusili zpochybnit jeho právo jim rozkazovat. A ten jediný skutečný rozkaz, který zatím vydal, beze slova uposlechl. Byla to disciplinovaná a tvrdá jednotka, což Perg díky svým bohatým válečným zkušenostem dokázal posoudit. Mluvili obecnou řečí, ale s přízvukem, který Perg neznal. Vilkatovy barvy černou a zlatou nosili jen ve formě odznáčku, přišpendleného na klobouku nebo na kožešinové vestě.

Kromě drsnosti a disciplíny těchto mužů začalo být brzy zřejmé i něco jiného: z jakéhosi důvodu měli z Perga nesmírný strach. V jaké podobě ho vnímali mohl jen hádat. Ale ať už to bylo cokoliv, vyvolávalo to u nich tichou hrůzu a bezpodmínečnou poslušnost.

V Pergově těsné blízkosti muži většinou nehovořili, a to ani mezi sebou. Když však od něj byli o něco dál, viděl, jak spolu normálně mluví a gestikulují.

Když si mysleli, že se nedívá, udělal občas některý z nich jeho směrem jakési znamení, které si Perg vyložil jako nějaké kouzlo na odvrácení nebezpečí. Postupně se utvrzoval v přesvědčení, že v něm zřejmě vidí nějakého mocného a nebezpečného čaroděje, jenž působí ve Vilkatových službách.

Jakmile se vzpomatovali z prvního překvapení z jeho příchodu, hned mu nabídli jídlo a pití, a také jezdouna podle vlastního výběru - měli jich totiž několik navíc.

Večer si Perg rozdělal svůj vlastní oheň trochu stranou od jejich. Došlo mu totiž, že se tak budou cítit volněji, a po pravdě řečeno se přitom cítil volněji i on sám.

Krajina kolem se stále zvedala a noci pod dorůstajícím měsícem byly chladné. S dekou, kterou našel srolovanou za sedlem svého vypůjčeného jezdouna, spal Perg docela pohodlně. Jednu ruku měl vždy položenou na jílci Zrakomamu, i když pevně věřil tomu, že k udržení jeho magického převleku by stačila i pouhá blízkost tohoto Meče. Uklidňovalo ho, že muži vždy přes noc drží hlídky.

Cesta pokračovala rychle, a tak čtvrtého dne konečně dorazili na dohled Vilkatova hlavního tábořiště.

Když se jezdci vyšplhali na malý pustý kopec, uviděli ve vzdálenosti asi jednoho kilometru obrovský tábor. Celý byl postaven kolem vojenského cvičiště, které vzniklo srovnáním okolní země.

Vypadalo to, že je dobře a pravidelně rozvržený, ale nebyl chráněn žádnou palisádou ani jinou obrannou stavbou.

Rozlézal se na všechny strany s arogantní obnažeností, jako kdyby předpokládal, že na zemi není síly, která by si dovolila na něj zaútočit. A Perg si chmurně uvědomil, že tento předpoklad je zřejmě správný.

Když se pak se svými průvodci k táboru přiblížil, viděl, že tu je pohromadě nejen největší lidské vojsko, jaké kdy viděl, ale i nejrozmanitější. Ubytováno bylo v divoké směsici stanů a různých přístřešků.

Stráž na okrajích tábořiště, muži i ženy s válečnými zvířaty na řemínku, se nijak nepokoušela jejich skupinku zastavit. A Perg si všiml, že když se k nim lidé přiblížili natolik, aby mu viděli do obličeje, polekaně se odtáhli.

Znovu a znovu uvažoval nad tím, koho nebo co v něm vlastně vidí? A koho nebo co v něm uvidí Vilkata, jestli se Perg odhodlá nechat věci dojít až takhle daleko? Nějak si nedokázal představit, že by mohl existovat někdo, koho by se Temný Král buď obával, nebo ho měl rád.

Teprve teď si Perg plně připustil, že by se mohl s Temným Králem setkat osobně. Zpočátku se k hlídce přidal jen s mlhavou představou špehování nepřítele na jeho tajných poradách, tak jako to udělal Draffut u bohů. Teď si však začínal pomalu uvědomovat, že jeho povinností bude možná udělat mnohem víc než jen to. Myšlenka to byla úchvatná, ale zároveň i děsivá, a on se neodvažoval domýšlet ji do nějakého definitivního konce.

Pokračovali dál, až do vnitřních částí tábora. Tam se hlídka zastavila a její členové mezi sebou začali živě diskutovat jakýmsi dialektem, jemuž Perg nerozuměl. Domyslel si však, že předmětem jejich debaty asi bude, jak se ho náležitě a přitom bezpečně zbavit. Rozhodl se tedy vzít záležitost do svých rukou. Slezl z jezdouna a s arogantně sebevědomým gestem ruky své průvodce propustil.

Otočil se k nim zády a dál pokračoval pěšky, směrem k vysokému stožáru, který se tyčil nad nejbližšími stany. Na stožáru zplihle visela dlouhá, černožlatá vlajka, o níž Perg předpokládal, že označuje místo, kde se nachází vojenské ústředí. Cestou si všiml, že se k němu upíná pozornost vojáků a ostatních členů tábora a viděl také, jak někteří z nich buď přidávají do kroku nebo zpomalují tempo, jen aby mu nemuseli zkřížít cestu.

Trochu si zašel, aby se vyhnul ohradám s válečnými zvířaty, šířícími na všechny strany odporný puch a ječivé mňoukání, a tak se dostal až na roh obrovského cvičiště.

Z jeho opačného konce k němu doléhalo dunění bubnu a zpěv nešťastných pěšáků, odsouzených k vojenskému drilu i v tak horkém dni. Odsud také uviděl stožár v jeho plné výšce a vedle něj dřevěnou tribunu. Obrovský stan se špicí, zhotovený z černožlaté látky, byl postaven těsně za ní.

Perg se vydal ke stanu, protože usoudil, že v něm bude ústředí Temného Krále. S pravou rukou na jílci Zrakomamu teď zaznamenal nový nárůst síly uvnitř Meče. Pravděpodobně bude nejprve nutné překonat nějaká ochranná kouzla.

Na přední straně tribuny byla další Vilkatova vlajka, tentokrát však rozvinutá, takže odhalovala i symbol uprostřed: zlatou lebku na černém pozadí, s temnými očními důlky slepě zirájícími před sebe.

Perg musel znovu udělat okliku, tentokrát kolem nízkých klecí, o nichž si nejdříve myslel, že jsou v nich další válečná zvířata. Ale dřevěné klece na to byly příliš malé. Všechny až na jednu byly prázdné a uvnitř této jedné bylo... Ano, to

uvězněné nahé tělo bylo lidské.

Nad Pergovou hlavou cosi zavířilo. Perg instinktivně ustoupil, ale to cosi se pohnulo s ním. A teprve v této chvíli si uvědomil, že je to vybaveno vnímáním. A hned nato mu došlo, že se právě setkává s démonem.

Démon k němu promlouval, něco po něm chtěl, i když se přitom nevyjadřoval lidskou řečí. Jestli však tahle komunikace byla určena pro jeho uši nebo měla proniknout přímo k jeho mysli, to nedokázal určit. Ani se mu nepodařilo zachytit více než jen útržky jejího smyslu.

V zásadě to byl výsledek: Co tady teď dělá? Proč je tady, když má být někde úplně jinde? Proč je takový, jaký je?

S hrůzou si uvědomil, že bude muset odpovědět, že musí pronést něco jako heslo, aby ho démon nechal projít - nebo aby ho alespoň pustil. Očividně vůbec nezáleželo na tom, jakou podobu v něm viděl. Tady, před vstupem do hlavního stanu, musí zřejmě zastavit každého. Perg také pochyboval, že by na světě mohlo existovat něco, čeho by se tenhle démon bál, nebo co by miloval.

Dát démonovi srozumitelnou odpověď bylo pro Perga stejně nemožné, jako kdyby se pokoušel konverzovat s včelou. Jeho strach začal přecházet v chladnou hrůzu. Mělo ho přece napadnout, že tady, v srdci Vilkatovy moci a síly, určitě narazí na takto hroživé strážce. V tom obrovském stanu před ním bude zřejmě samotný Temný Král. Možná, že se jim tam už podařilo naplánovat obranu proti Meči Lstivosti. Tady jeho síly nebudou stačit...

Uplynula teprve chvilka od okamžiku, kdy k němu démon dorazil, ale Perg přesto cítil jeho rostoucí podezření. O Pergovu mysl se třísily další a další přívaly otázek. Démon ho zkoušel, hledal znaky a magické klíče, které Perg nevlastnil. Ještě chvilku a s konečnou platností pozná, že je tady vetřelcem a že vůbec žádným čarodějem není.

V nejvyšším zoufalství si Perg připomněl jednu událost, starou sice čtyři roky, ale stále živou. Byla to vzpomínka na jeho první setkání s démonem, v hloubce podzemních pokladnic Modrého Chrámu. Zoufale se snažil vybavit si slova, která předtím použil někdo jiný, a nakonec vyřkl do tetelivého vzduchu jasný rozkaz:

"Ve jménu Císaře, odejdi a nech mě projít!"

Ve vzduchu to zaskučelo a vzdušný vír nad Pergovou hlavou mu sdělil poslední útržek jejich komunikace.

Démon byl rozzuřený a s konečnou platností ho odhalil jako vetřelce. Na tom však nezáleželo, protože v příštím okamžiku už byl pryč, stržený jakoby neviditelnými ocelovými dráty, vedoucími až k nekonečnu.

Vzduch kolem Perga byl najednou klidný a čistý, ale trvalo dost dlouho, než se jeho smysly vrátily do normálu.

Uvědomil si, že předtím zakopl a téměř upadl na zem a že teď klečí s tělem ohnutým a s rukama napřaženými před sebou, jako by se chtěl bránit před šíravým žářem či před smrtelným nebezpečím, které opravdu nebylo daleko.

Rychle se napřímil a opatrně se kolem sebe rozhlédl. Ať už démon zmizel kamkoliv, nevypadalo to, že by se hodlal vrátit. Před vchodem do ústředního stanu postávalo několik lidí a bavilo se mezi sebou. Určitě si museli něčeho podivného ve vzduchu všimnout, a také viděli jeho reakce. Ale všichni vypadali, jako kdyby si šli za svými záležitostmi a o nic víc se nestarali. Možná, pomyslel si, že v tomhle doupěti intrik je tohle ten jediný možný postoj, který mohou zaujmout.

Perg pokračoval dál. Prošel kolem vězeňských klecí a kolem vyvýšené tribuny, od obrovského stanu ho už dělilo jen pouhých několik kroků.

Před vchodem seděli dva lidští strážci, ale k jeho úlevě se mu jen hluboce poklonili. Mlčky mezi nimi prošel a vstoupil do tmavého vchodu.

Ovanul ho chladivý vonný vzduch, vyrobený bezpochyby magickými prostředky. Perg se na chvilku zastavil, aby nechal své oči přivyknout příšeří, jež uvnitř panovalo.

Mezitím měl něco málo času na přemýšlení. Stále nemohl pochopit, jak mohlo takhle jednoduché kouzlo, pronesené slovy světského ne-mága jakým je on sám, zahnat jakéhokoliv, třeba i sebeslabšího démona?

A že to bylo nějaké zahnání! Okamžité a bleskové, jako kdyby ho katapultoval.

Podobná otázka v něm vlastně s přestávkami hlodala po celé čtyři roky, od chvíle, kdy v podzemních pokladnicích Modrého Chrámu zažil něco podobného. Perg už o této zkušenosti vyprávěl několika důvěryhodným mágům, a přestože ji všichni shledávali nesmírně zajímavou, nikdo mu nedokázal podat uspokojivé vysvětlení.

Na dlouhé přemýšlení teď ale nebyl čas.

Hned od vchodu do stanu k němu dolehly hlasy mužů i žen, zpívajících jakýsi jemný magický nápěv. Chladivý vzduch byl obtěžkán voňavým kouřem aromatických bylin, ale mísil se v něm i jiný pach, který v zásadě také nebyl úplně odporný. Když však Pergovi došlo, co to asi bude, rozklepaly se mu ruce i nohy a měl pocit, že nebude schopný udělat už ani krok. Ve vzduchu se totiž vznášel pach spáleného lidského masa.

Ardnehu, buď se mnou, modlil se Perg mechanicky a ještě vroucněji si přál, aby tu s ním byl také živý Draffut z masa a kostí.

Potom za sebou zatáhl těžký závěs a přinutil se postoupit do další místnosti. V příštím okamžiku si přál, aby to nebyl udělal.

Na plochem kamenném oltáři leželo spoutané lidské tělo. Bylo stále ještě živé, protože se v poutech svíjelo v trhavých, křečovitých pohybech. Nějakým způsobem mu však zabránili, aby křičelo. Ještě včera bylo zřejmě mladé. A jestli patřilo muži nebo ženě, to se v matném kouřovém světle lampy nad oltářem dalo těžko rozpoznat.

Kolem oltáře stálo asi šest kouzelníků, v rukou mučící nástroje. Všude byly spousty krve, ale většina z ní zůstávala na oltáři, kde ji různé vruby a kanálky odváděly pryč. Opodál stála pánev se žhavým uhlím, z níž vyčnivaly rukojeti dalších nástrojů k mučení.

Perg už ve vězeních a ve válkách viděl hodně ohavností, ale i tak musel chvilku počkat, než dokázal udělat krok vpřed. Zavřel oči a křečovitě sevřel jílec Zrakomamu. Proklínal Meč za to, do čeho ho přivedl a na co je teď nucen se dívat.

Měl silné nutkání Meč vytasit a všechny ty ničemy tady povraždit. Bylo mu však jasné, že by mu něco takového neprošlo.

Vzduch v místnosti byl plný neznámých sil, tak přeplněný, že je ani světský člověk jako on sám, nedokázal přehlédnout. Tyto mocnosti se mu sice zřejmě pomoci Meče podařilo oklamat, ale kdyby ho vytasil, určitě by se vzbouřily. Své lidské pány by bránily ze všech sil.

A kromě toho na něj čekal jiný úkol, mnohem důležitější, než zbytečné umírání.

Skupinka lidí kolem stolu, oblečená do nejružnějších kápí v barvách černé a zlaté, si Perga příliš nevšímala. Jen jeden se na nově přichozího lhostejně podíval a na okamžik vynechal jednu strofu z litanie, kterou do vzduchu vysílal pulzující kouzla.

"Myslel jsem, že jsi někde jinde," pronesl ledabyle.

"Teď zrovna ne," odpověděl Perg.

Musel vynaložit obrovské úsilí, aby jeho hlas zněl stejně nezúčastněně. Ale ať už ostatní z jeho úst slyšeli cokoliv, připadalo jim to zřejmě přijatelné. Muž se pod svou kápí jen lehce usmál a znovu se vrátil k ohavnému úkolu před sebou.

Perg vyčkával a zoufale si přál, aby se mu dostalo nějakého znamení, co má dělat dál. Vrátit se nechtěl, ale také se zdráhal přejít přes mučírnu do temné chodby, kterou viděl na opačné straně. A ještě víc toužil po tom, aby se už nemusel dívat na ten odporný stůl.

Teď se k němu otočila jedna z žen a ostrým, věčným hlasem se zeptala:

"Je to tu bezpečné?"

Protože nevěděl, co odpovědět, pokývl Perg hlavou na znamení souhlasu.

Žena se zamračila.

"Připadalo mi, že jsem zaznamenala jistou stopu vetřelce, dobře maskovaného... ale ty jsi tady odborník. A také mi připadalo, že náš další subjekt, ten v té venkovní kleci, má nějakou podivnou ochranu. Ale to uvidíme, až ji tady budeme mít." A žena se znovu vrátila ke své práci.

Perg opět přikývl, i když měl jen mlhavé tušení, o čem vlastně mluvila. A jeho odpověď jim zase připadala zcela přijatelná. Ať už v něm viděli cokoliv, nijak se nedivili, že tam jen tak stojí a dívá se na ně nebo před nimi uhýbá pohledem. Stál tam a čekal, aniž by věděl na co. V této chvíli odstoupil od oltáře jeden z mužů a tvářil se, že má svůj díl krvavého rituálu už hotový. Přiblížil se k malému stolku poblíž Perga a vhodil svůj zakrvácený nůž do nádoby s jakousi tekutinou, která při jeho dopadu zvonivě vyšpláchla.

V těsné blízkosti Perga se pak tiše se zeptal: "Řekni mi - proč tě vlastně přivolal zpátky?"

Když se žádné okamžité odpovědi nedočkal, dodal ještě hlasem, v němž zaznívala uražená ješitnost:

"Dobrá, tak si mlč, jak to tvému úřadu přísluší. Ale nečekej, že ti, jež teď necháváš v temnotě nevědomosti, ti pak budou nadšeně pomáhat, až..."

Muž se najednou zarazil. Skoro jako by ho něco varovalo, jako kdyby k jeho smyslům dolétl jakýsi signál, který Pergovi zcela unikl. Otočil hlavu a zadíval se na chodbičku, vedoucí do vnitřních místností stanu.

Mezitím se od oltáře ozval tichý, varovný hlas:

"Přichází Mistr."

Všichni přítomní - samozřejmě s výjimkou oběti na stole - okamžitě padli na kolena. Perg za nimi zaostal jen o nepatrnou chvíli.

Zpoza tmavě černých závěsů se vynořil samotný Vilkata. Přestože Perg Temného Krále nikdy předtím neviděl, neměl vůbec žádné pochybnosti o tom, koho má před sebou.

Byl to vysoký muž, vyšší než Perg sám, oblečený do prosté dlouhé róby z černožlaté látky. Kápí měl spuštěnou vzadu a na hlavě neměl nic kromě zlaté čelenky, svazující prameny jeho dlouhých bílých vlasů. Jeho ruce byly tak bílé, že to vypadalo, jako by bílá barva vlasů a vousů byla spíše důsledkem nějakého druhu albinismu, než produktem stáří.

Když se na něj Perg podíval důkladněji, viděl, že hrůzostrašné historky, hovořící o jeho fyzické slepotě, asi nelhaly.

Propadlá oční víčka s dlouhými řasami byla jedinými měkkými místy v jeho jinak drsném a tvrdém mužském obličejí.

Podle nejhorší z těchto historek si tento muž v mládí oči sám vydloubal, jako součást jakéhosi strašného rituálu, kterým potřeboval ovládnout magii svého nepřítele a hrozivě se mu pomstít.

Kolem svého štíhlého pasu měl Vilkata uvázaný černožlatý pás a na něm visela pochva s Mečem. Ten jednoduchý černý jílec, tolik podobný tomu, který teď svíral ve své upoceně dlani, poznal Perg bezpečně i v matném světle kolem. A zřejmě díky Zrakomamu, který jemu samotnému propůjčoval ostřejší vidění, rozpoznal na jílcí Vilkatova Meče i malý, stylizovaný symbol praporu.

Byl to samozřejmě Pán Mysli, jak ho Draffut varoval.

Perg se téměř v tom samém okamžiku rozhodl, že musí Vilkatovi Meč za každou cenu sebrat a zabránit mu, aby se zmocnil celého světa. Bylo to spontánní rozhodnutí, které nepotřebovalo žádné zvažování ani přemýšlení o následcích. Vilkatův slepý obličej se otočil zleva doprava a zase zpátky, jako kdyby si své shromážděné mágy bedlivě prohlížel. Z drsné tváře Temného Krále se nedala vyčíst žádná pohnutka. Pak se z tmavé róby zvedla bílá ruka a gestem kouzelníkům naznačila, že můžou vstát.

Jestlipak by to král poznal, uvažoval Perg, kdyby všichni místo klečení po celou dobu stáli? Ale to by se pak při vstávání neozvalo to slabé šustění rób.

Perg ani nedýchal, když se k němu ten slepý obličej znovu obrátil. Tentokrát se na něj díval o něco déle. Propadlá oční víčka za bílými, směšně dlouhými řasami působila stejně magneticky jako pohled normálních očí. Bylo na nich něco až perverzně krásného.

Ve vzduchu kolem hlavy Temného Krále bylo slyšet nepatrné hučení a víření. Pomocí kouzla Zrakomamu dokázal Perg rozpoznat, že s ním komunikuje jakási démonická síla.

Zdálo se, že by Temný Král rád promluvil, ale váhá, jako by tušil, že je tu něco v nepořádku. Jako kdyby snad tady, v

nejvnitřnějším sídle jeho moci, věci neprobíhaly tak, jak by měly. S bledým obličejem, otočeným stále k Pergovi, položil Vilkata démonovi jakousi otázku. Odpovědí bylo lehké zašumění nad jeho hlavou. Perg ucítil, jak se síla Meče v jeho ruce náhle znásobila.

Když Vilkata konečně promluvil, zvuk jeho hlasu Perga překvapil. Byl hladký, hluboký a příjemný.

"Udivuje mě, že tě tady vidím, Bursleme. Předpokládám, že jsi tedy svůj úkol, pro který jsem tě vyslal, řádně splnil?"

Tak Burslem Pergovi to jméno nic neříkalo.

"Zajisté, můj pane. Ručím za to hlavou."

"Říkáš, že ano... no, vy ostatní teď rychle dokončete, co tu máte rozdělané. Chci, abyste se co nejdříve dostavili ke konferenčnímu stolu. Generálové čekají."

A Vilkata i se svým napůl viditelným poradcem zmizeli za temným závěsem.

Jeden z čarodějů - zřejmě benjamínek ve skupině - tam ještě chvilku zůstal a dokončil u jejich ohavného oltáře, co bylo zapotřebí. Ostatní se spolu s Pergem vydali směrem k uličce, kterou Vilkata před chvílí zmizel. Prošli další místností, plnou tmavého čalouněného nábytku, a vstoupili do prostoru za ní.

Tento sál byl mnohem větší a také lépe osvětlený. Stál v něm konferenční stůl, dost velký na to, aby se všichni Vilkatovi mágové mohli na židlích kolem pohodlně usadit. Přibližně stejný počet vojensky vyhlížejících mužů a žen už seděl připravený na židlích. Vojáci na sobě měli jen symbolické kousky zbroje, protože se v přítomnosti svého krále nikdo neopovažoval přinést zbraň.

Vilkata sám se posadil do čela stolu, do křesla, které bylo větší a vyšší než všechna ostatní. Za sebou měl obrovskou mapu, podepřenou dřevěnými kůly, na níž byly pomocí nejrůznějších symbolů označeny pozice jednotlivých armád.

Poblíž středu mapy bylo vidět Tašigang a klikatou říčku Korgo, tekoucí k moři na severu. Byla tam Velká Bažina...

Perg si zkoušel do paměti otisknout druhy a pozice jednotlivých symbolů, ale bylo tu příliš mnoho věcí, které ho rozptylovaly. Mágové se začali usazovat a vypadalo to, že je s tím spojen jakýsi obřad.

Perg musel znovu počkat, než byl schopný uhodnout, na kterou ze židlí má asi Burslem usednout. Nakonec se ujal poslední prázdné židle, poměrně daleko od Temného Krále.

Jakmile se lidé usadili, v místnosti se rozprostřelo naprosté ticho. Jílec Meče po Vilkatově boku byl díky jeho vyvýšenému místu všem dobře viditelný. Stejně jako vířící obláček nad jeho hlavou, pohybující se neustále sem a tam. "Vidím," pravil konečně Temný Král - a jestli v těch slovech byla ironie, pak byla jen velice opatrně dávkovaná - "že nikdo z vás není schopen odtrhnout oči od nové hračky po mém boku. Bezpochyby se divíte, kde jsem ji sehnal a jak se mi to bez vaší pomoci mohlo podařit. Hned vám umožním, abyste si ji prohlédli zblízka. Ale nejprve bych si rád poslechl několik hlášení."

Slepý obličej se znovu otáčel zleva doprava, jako kdyby Vilkata něco hledal. Mladistvě hladké, bílé čelo mu zkrabatila starostlivá vráska.

"Bursleme," pravil Temný Král svým příjemným hlasem, "tvoje hlášení si poslechnu až později, v soukromí. Až poté, co si prohlídneš můj Meč."

"Jak si přejete, můj Pane," pravil jasně Perg. Všichni se tvářili, že jim Pergova odpověď připadá být v naprostém pořádku. Z Vilkatova čela však slabá, podezíravá vráska nezmizela.

Někteří z kouzelníků a z generálů, podle pořadí, které se Pergovi nepodařilo rozšifrovat, začali králi a jeho radě podávat hlášení. Řečníci vstávali jeden po druhém a přítomný špeh měl možnost vyslechnout seznamy vojenských jednotek, popis problémů u nově odvedených mužů a zásobovacích vojsk, podrobnosti o nečekaných těžkostech při budování silnice, která bude později zapotřebí k usnadnění pohybu jakéhosi vojska. Pergovi však připadalo, že tyto nesmírně cenné informace, pro pana Ondřeje a jeho spojence životně důležité, mu vcházejí jedním uchem dovnitř a druhým ven. Poslouchej! příkazoval si zoufale. Vstřebej to všechno a zapamatuj si to! Ale zdálo se, že toho není schopen. Pak si ale s úlevou uvědomil, že až se znovu setká s paní Julií, ta mu pomůže vzpomenout si na všechno, co tady slyšel. Viděl, jak to kdysi dělala pro jiné lidi.

Jen jestli se mu ještě někdy podaří krásný obličej paní Julie spatřit. Jestli tenhle tábor kdy opustí živý.

Před sebou měl Vilkatův strašlivý Meč i Vilkatu samotného, sedícího jen kousek od něj. Mohl by na něj svým Mečem zaútočit nebo po něm střílet z luku - stále ještě má v toulci dva šipy. Kdyby se mu podařilo Temného Krále odzbrojit nebo ho připravit o život, byl by to daleko důležitější čin než pouhé odposlouchání vojenských informací.

Perg nevěděl o žádném způsobu, jakým by se Pán Mysli nebo jeho jedenáct druhů dalo zničit. Mohl by se ho jedinečně zmocnit sám a pak s ním utéct. Je docela možné, dokonce velmi pravděpodobné, že by ho Zrakomam skryl a snad i uchránil před zuřivostí démonů i lidí. I když proti démonům měl ještě další naději, spočívající v nevysvětlitelné síle několika prostých slov.

Je jasné, že by musel Vilkatu kvůli Meči zabít. Což by samo o sobě bylo dobrým skutkem. Ano, zabije Vilkatu... jestli se mu to podaří. Jeho magická ochrana bude zřejmě mnohem silnější než u těch ďábelských kouzelníků tam vedle.

Okamžik útoku bude muset vybrat hodně pečlivě... Perg se pro samé úvahy a kalkulace úplně zapomněl soustředit na dění kolem stolu. Teď si s leknutím uvědomil, že se Temný Král obrací ke svým shromážděným rádčům a pomocníkům a že jeho proslov už nějakou chvíli trvá. Všichni jako jeden muž - včetně Perga, který reagoval bezděčně - čas od času odpovídali pokyvováním hlavy nebo souhlasným mručením.

Perg se zřejmě zcela probral jen díky tomu, že se hlas Temného Krále právě zvedal k řečnickému závěru:

"...naším plánem je válka, a náš plán se rychle naplňuje!"

Následoval okamžitý a hlasitý potlesk. První člověk, který zareagoval trochu svérázněji, byl podsaditý a upřímně vyhlížející důstojník s několika kusy vojenské zbroje, které naznačovaly jeho status. Se spontánním nadšením vyskočil od stolu a obrátil na Temného Krále svůj nevinný obličej.

"Na koho udeříme nejdříve, pane?" zeptal se a v hlase mu zaznívala upřímná oddanost.

Vilkata se na chvíli odmlčel, než na něj zaměřil svůj slepý pohled. Zdálo se, že se mu ta otázka nezdá příliš inteligentní. "Jako první zaútočíme na Jamu. Je nejsilnější - hned po mně - a proto nejnebezpečnější. Kromě toho jsem se o ní právě dozvěděl dost znepokojivé věci... ale o tom promluvíme až později.

Tady se Vilkata znovu odmlčel. Ze sotva viditelného víru nad jeho hlavou se stále ozývalo slabé hučení.

"Vidím, že většina z vás není schopná odtrhnout oči od mé hračky," řekl a položil bledou ruku na jilec Meče.

"Dobře tedy. Protože chci, abyste se později dokázali soustředit na naše plány - ukážu vám ji teď!"

Poslední slova zakřičel mohutným hlasem a přitom vyskočil od stolu. Pergovi se zdálo, jako by ze samotného Pána Mysli, když ho král vytasil a máchl s ním vzduchem, vyšel zvuk podobající se stovkám lidských hlasů provolávajících mu slávu.

Dokonce i tady, v kouřovém přítmi jeho stanu, se ocel zaleskla tisíci paprsky, které se jako nože zabodávaly do očí.

Perg nikdy netušil, ani si nedokázal představit, že by mohl spatřit něco tak krásného.

Jako všichni kolem teď vyskočil od stolu a jen matně si uvědomoval, že se židle za ním s bouchnutím překloupila.

Zrakomam po Pergově boku se najednou sám od sebe napůl vysunul z pochvy, jako by se chystal odpovědět na výzvu svého soupeře.

Perg nedokázal odtrhnout oči od Pána Mysli. Obrovská síla Meče ho k sobě přitahovala. Beze slov na něj naléhala, aby svůj vlastní Meč složil Vilkatovi k nohám a sám poklekl vedle něj a navěky přísahal věrnost Temnému Králi. A skutečně se už bezděčně svezl na kolena, stejně jako všichni ostatní kolem něj.

Jásající řev Pána Mysli přehlušil všechny ostatní zvuky a záře jeho čepele zaplnila všechny oči.

Perg přemýšlel, proč vlastně do tohoto tábora přišel, proč kdy vstupoval do hlavního stanu...

Ale ať už k tomu měl jakýkoliv důvod, v této chvíli na tom stejně nezáleželo. Nejdůležitější věcí na světě totiž bylo, aby okamžitě, ještě v této vteřině, začal nový život ve Vilkatových službách. Ta zářivá ocel mu prikazovala, že to musí udělat. A není přece možné, aby mu ta přehradná věc říkala něco špatného.

Bylo tu však jiné nebezpečí. Hrozilo mu, že zůstane pozadu, nebo že úplně promešká příležitost, jestliže teď spolu s ostatními nebude přísahat věrnost až za hrob. Všude kolem se ozývaly zanícené hlasy, mumlající ty nejpodivnější přísahy. Hlasy, zaznívající ještě před chvílí ve vedlejší místnosti cynismem, byly najednou plné oddanosti a nadšení. Tak proč vlastně on, Perg, pořád otálí? Určitě s ním je něco v nepořádku. Jakýmsi neodpuštělným způsobem se zřejmě odlišuje.

Válel se po zemi spolu s ostatními a mumlal podobná slova, ale přitom věděl, že jeho přísahy nic neznamenají, že nejsou míněny upřímně. Proč vlastně váhá? Jak vůbec může váhat? Svě tělo i duši přece musí okamžitě zasvětit Temnému Králi. Bylo by to tak nádherné, kdyby mohl v jeho jméně bojovat a dobývat. A jak skvělá by byla smrt, jakákoliv její forma, která by přišla při dosahování takového cíle! S tímto zářivým Mečem jakožto vůdcem, se člověk nemusí obávat vůbec ničeho na světě. Ne, byla tu jedna věc, jedno nebezpečí, které by člověka mohlo potkat - a to, že by tuto slavnou příležitost nějak zmeškal. Že by k němu smrt přišla nějakým obyčejným způsobem, a tím by vyzněla naprázdno. Tak proč potom stále ještě otálí?

Pergova mysl se zmítala pod silou Pána Mysli, ale nepoddala se mu. Bylo v něm tvrdé jádro, které se neustále bouřilo.

Ani na chvíli se nedostal za prázdnu imitaci přísah a plazení se po zemi.

Část jeho mysli si uvědomovala, že musí vzdorovat. Jeho pravá ruka svírala jilec Zrakomamu a připadalo mu, že z něj pořád čerpá sílu.

Z pozice na kolenou Perg sledoval zářící Meč nad svou hlavou. Z nádherného, jiskřivého oblouku vycházelo mohutné dunění, podobné stovkám hlasů vzdávajících hold.

A na tomto pozadí zazníval hlas Temného Krále, zvedající se a padající v dramatických kadencích. Vilkata teď vyjmenovával všechny zlovolné a odporné vlastnosti, jimiž vynikala ďábelská bytost zvaná Královna Jamu. Obzvláště jedno z obvinění na Perga těžce dolehlo svou nepředstavitelnou ohavností. Dokonce přehlušilo i všechny její ostatní nestoudnosti: Nejen, že vlastnila Meč zvaný Dušemraz, ale dokonce ho zamýšlela brzy použít. A použít ho proti blahoslavenému Temnému Králi, spasiteli světa!

Perg nedokázal ovládnout svůj hněv. Se zuřivým mručením si představoval, jak se jeho ruce svírají kolem hrdla Stříbrné Královny a škrtí ji. Pobouřené mručení ostatních vyjadřovalo stejné pocity a celý stan najednou připomínal mučírnu - kterou také opravdu byl.

Když se Temný Král odmlčel, zvuk hlasů ještě zesílil a zaburácel v upřímném protestu proti Jamu.

Že je schopná zamýšlet takovou ohavnost, takhle se zahazovat se špinavou magií Dušemrazu, že si vůbec troufá třeba jen na okamžik zauvažovat o takovém činu, je věc do nebe volající, jež si žádá její okamžité potrestání, zničení a smetení s povrchu zemského!

Vilkata čepel trochu snížil a držel jilec zhruba ve výši ramen. Ocel však nad nimi stále zářila jako hvězda. Perg soudil, že kromě něj není v žádném z přítomných ani špetka odporu. A kolik vzdoru má v sobě on, to nedokázal posoudit.

Jeden z čarodějů, ten, který předtím ve vnější komnatě s Pergem spiklenecky šeptal, byl teď úplně bez sebe. Se šileným zavytím vyskočil na konferenční stůl a s rukama široce rozetvřenými se pokoušel tu nádhernou čepel obejmout a přitisknout si ji k hrudi. Ale Temný Král se zbraní včas ucukl a čaroděj spadl obličejem k zemi, mezi rozházené a převrácené židle.

Jako by to bylo signálem k propuknutí skutečného blázince.

Muži i ženy se váleli po podlaze stanu. Pokoušeli se vylézt na nábytek, tančili a zpívali v pomatené kakofonii. Z úst se jim draly výkřiky a mručení, až se celá místnost začala podobat malému bojišti.

Perg se ze všech sil snažil udržet sebekontrolu. Skrčil se na podlaze a pokoušel se uvědomit si, kde je a kým byl předtím, než se Meč objevil.

Temný Král najednou máchl Mečem v gestu, které vypadalo jako povel vpřed. A poté se dlouhými a jistými kroky

vydal podél konferenčního stolu směrem ven. Sebejistě překračoval rozházené židle a válející se těla, jež pokrývala téměř celou podlahu místnosti.

Perg byl stržen davem lidí, spěchajícím králi v patách. Při průchodu mučírnu byl vržen proti plochému oltáři a ucítil pod rukama cosi lepkavého. Tupě sklonil hlavu a když uviděl krev, vyděsil se. Vůbec nedokázal pochopit...

Vilkata vyšel z hlavního vchodu do sluneční záře, která se od Meče v jeho ruku odrážela do tisíce pronikavých kopi. Dav jeho následovníků, včetně Perga, kolem něj skákal a prozpěvoval v naprosté extázi. Jejich počet byl okamžitě rozmnožen o ty, kteří se zrovna vyskytli poblíž a spatřili tu nádhru v ruku Temného Krále. Vzduch nad rychle rostoucím davem se chvěl magickými silami a menšími démony, kteří se pohybovali v souladu se svými pány a vládci. Sdíleli s nimi jejich vzrušení, ale jestli to bylo strachem nebo radostí, to Perg nedokázal posoudit.

Myslipán se ve Vilkatově sevření zmítal ze strany na stranu. Sluneční paprsky, odražené od jeho zářivé čepele, se podobaly bleskům, šlehajícím na všechny strany. Stovky lidí poblíž a tisíce opodál vydechly v ohromení a vzápětí byly strženy divokým nadšením.

Vilkata pochodoval směrem k vyvýšené tribuně. Dav kolem něj vzrůstal takovou rychlostí, že jeho počet už šel do tisíců. A stále sem ze všech stran přibíhali další muži i ženy, přitahováni nejprve zvědavostí, potom zcela zajati a pohlceni pohledem na oslepující čepel. Znovu a znovu se Pergovi zdálo, že pod vlnami prostého lidského jásotu zaznívá dunění samotného Meče, mnohem silnější než zvuky davu.

Ze směru od cvičiště, zpoza klecí pro vězně a zvířata, se začalo ozývat dunění obrovského bubnu. Vytí a vrčení uvězněných válečných zvířat nabralo na síle, takže hrozilo, že celý dav lidských hlasů přehluší.

Po celé obrovské ploše cvičiště teď davy lidí i cvičených zvířat demonstrovaly svou oddanost Vilkatovi a jeho Meči. Znovu a znovu zazníval zvuk jeho jména, pokaždé silněji než předtím. Tisíce zbraní bylo pozvednuto na pozdrav.

Temný Král zatím dorazil k tribuně a hbitě se na ni vyhoupl. Za ním se vyšplhali i jeho nejbližší následovníci spolu s Pergem. Malá plošina se okamžitě zaplnila a ti, kteří byli na okrajích, popadali dolů. Kolem samotného krále však zůstal malý volný prostor. U paty tribuny i na ní bylo vidět velké vojenské potentáty a obávané čaroděje, jak poskakují a gestikulují jako dementní děti. Věkovití a vážení funkcionáři se v jednu chvíli plazili jako psi, a hned nato s vytím vyskakovali až do nebe. A samotné nebe nad jejich hlavami bylo protkáno démony, vířícími v nábožné extázi.

Perg se snažil ze všech sil udržet si tu malou část sebevlády, kterou se mu podařilo uvnitř stanu získat. Zase si už uvědomoval, kdo je a jaký úkol si předsevzal splnit. V pravé ruce stále ještě svíral Zrakomam. Ale... probodnout Vilkatu, vlastníka Pána Mysli... jak by někdo mohl něco takového udělat? Nebo o tom jen uvažovat?

Zaútočit na někoho, kdo má v ruce Myslipána, bude zřejmě nad lidské síly. A jestli se k tomu skutečně odhodlá a nepodaří se mu to na první pokus, podruhé už nikdy nenajde dost sil.

Téměř zapomněl na svůj luk, který měl stále ještě přehozený přes rameno. A měl by mít také dva šípy... chvějící se rukou sáhl do toulce a zjistil, že nemá už ani jediný. Že by mu v té tlačenci nějak vypadly? Nebo mu je vytáhl nějaký nadšenec?

Bude ho tedy muset probodnout Zrakomamem. To by nebyl lehký úkol, ani kdyby měl mysl čistou a zcela pod vlastní kontrolou.

Většina lidí kolem tribuny se také pokoušela dostat se k Temnému Králi o něco blíže, dotknout se ho, bude-li to možné. Ale kroužek těch nejbližších se naopak snažil ostatním v průchodu zabránit. Pod vlivem Pána Mysli chtěli jeho majitele ze všech sil bránit.

Vilkata jim tento úkol značně usnadnil. Začal Mečem mávat ještě divočeji než předtím, a vyvolal tak kromě extáze u těch, kteří stáli nejbližší, i strach z ostré čepele. Kolem Krále zůstal stále volný prostor.

Perg si kolem sebe vyboxoval tolik místa, že se mu podařilo vytasit Zrakomam. Nikdo zřejmě neuvidí, že ho drží. Ani žádní magičtí strážci na něj ještě nezaútočili.

Skupinka na tribuně se znovu zavlnila, jak se nahoru snažili prodrat další lidi. Ti ze zadního konce začali spadávat dolů. Pergovi se podařilo dostat se o něco blíže, ale pak ho dav znovu zastavil a vrhl zpět.

To není možné, říkal si. Přece to nemůžu vzdát jen proto, že se ke králi nedokážu protlačit. Přesto se však neodvážil Meče použít k tomu, aby si prosekal cestu davem. V tom případě by se královny magické síly zřejmě okamžitě vyburcovaly a on by neměl možnost zasadit ránu, na které opravdu záleželo.

Musí tam proniknout bez zabíjení. Stiskl zuby, zavřel oči a slepě se vrhl do tlačence před sebou. Svůj Meč držel zvednutý nad hlavami lidí, kteří by se o něj jinak museli pořezat.

Ale i přes Pergovo nově nabyté odhodlání ho dav při svém dalším pohybu odnesl zase o kus zpět. Příčinou této nové vlny bylo Vilkatovo divoké máchnutí Mečem. Perg napjal všechny své síly a protlačil se až úplně dopředu, ale dav ho znovu odstrčil pryč, tentokrát nebezpečně blízko okraji tribuny.

Ještě jeden pokus...

Vtom však Meč ve Vilkatových rukou opsal další svištivý kruh a jeho špička škrábala Perga na čele. Temný Král se dunivě rozchechtal, když viděl, jak se jeho uctívači v hrůze sklánějí a uhýbají stranou, a přesto se nedokáží ovládnout a tlačí se zoufale vpřed.

Lidé kolem Perga prudce zacouvali a jejich propletená těla přepadla přes okraj tribuny. Tribuna však nebyla vyšší než dospělý člověk a země pod nimi byla měkká. Perg přistál s šokem, ale bez dalšího zranění. Jakýmsi zázrakem se nikdo z padajících nenabodl na Zrakomam, který teď ležel na měkké zemi, přímo pod jeho rukou.

Jeho porážka nebyla vůbec hrdinská. Podobala se spíš nějakému zlomyslnému démonímu žertu. Uchopil Meč a znovu se vyškrábal na nohy.

Pak mu ale došlo, že ho Vilkatův náhodný úder zranil víc, než si zpočátku myslel. Cítil, jak mu z čela stéká krev a oslepuje mu levé oko. Kdyby byl jen o centimetr nebo o dva blíže, byla by ho rána Pána Mysli určitě zabila.

Pádem na zem se dostal zcela mimo dosah Temného Krále. Zároveň se tím alespoň přerušil přímý oční kontakt se

zářivou, hypnotickou čepelí. Perg se otočil zpátky k tribuně. Král k němu stál obrácený zády a přehlížel rozjásané masy lidí před sebou.

Musím ho zničit, opakoval si Perg chmurně. A musím to za každou cenu udělat teď, a pak se zmocnit jeho Meče. Odtrhl se od nově vytvořeného chumlu lidí a se Zrakomamem zdviženým nad hlavou se prodíral podél boku tribuny směrem k čelní straně. Bolest v poraněné hlavě ho téměř dováděla k šílenství. Vzbuzovala v něm touhu udeřit do nohou důstojníků a čarodějů, kteří se tlačili na tribuně ve výšce jeho očí. Ale ovládl se, protože dobře věděl, že by nebyl schopný zasadit více ran než jen jedinou.

S očima zalepenýma krví a s ostrou bolestí v hlavě se Perg znovu podíval vzhůru na Vilkatu. Vypadalo to beznadějně. Paprsky slunce oslepovaly oči. Myslipán v jeho zářích kolem sebe vysílal bezpočet oslnivých blesků. Odevzdat se plně jeho moci, jen v tom je ještě naděje. Perg musel odvrátit hlavu. Nemůže dovolit, aby se jeho oči a duše znovu chytily do mocné sítě magické čepele.

Když se otočil zády k tribuně, objevilo se mu před očima celé obrovské prostranství plné ječícího davu. Zrakomam mu zdůraznil dva detaily, každý z nich natolik významný, že je ani v této chvíli nedokázal přehlédnout.

Prvním z nich byla vězeňská klec s lidskou postavou uvnitř, kterou skrz zmítající se těla občas zahlédl. Vzpomněl si také, co jeden z čarodějů o věžňovi prohlásil...

Hned potom však jeho pozornost plně zaujal druhý z detailů. Po strmém úbočí vzdálené hory se valil malý šedý mrak, v němž Pergovy zostřené smysly dokázaly rozeznat asi půl tuctu lidsky vyhlížejících bytostí.

Mrak dorazil k rovné zemi na úpatí hory a odsud se začal pohybovat ještě rychleji. Mířil přímo k táboru. Během okamžiku překonal vzdálenost mnoha kilometrů.

Mraku si už všimlo i několik lidí na tribuně. Nadšený jásot, který krále obklopoval, jako by trochu polevil. Také Vilkata svůj Meč trochu sklonil, zcela zaujatý blížícím se mrakem.

Vzduch nad jejich hlavami prořal ostrý jekot. K blížícímu se mraku zamířila skupina létajících démonů, seřazená do těsného útvaru. Ať už vylétli z vlastního popudu nebo na povel svých mistrů, měli zřejmě v úmyslu mrak prozkoumat nebo na něj zaútočit.

Než se však k němu stačili přiblížit, jejich útvar explodoval a oni se rozlétli na všechny strany. Pergovi to připadalo, jako když nějaká neviditelná síla smete hejno hmyzu.

Najednou se mu v hlavě rozsvítilo. Přicházejí bohové, aby v celé záležitosti udělali pořádek.

Přes všechnu bolest a strach, který pociťoval, se Perg neubráníl úlevnému vydechnutí. Lidstvo má přece jen naději. Bytosti, které Meče vytvořily, je teď před jejich nezládnutelnými silami ochrání. Kdysi už viděl, jak bohové krotí vzpurné a zdivočelé lidi. Vilkata, který se v jejich přítomnosti scvrkne na velikost švába, bude možná rozmáčkán ještě dříve, než jeho zlo stačí zachvátit celý svět. Perg asi o svůj Meč také přijde, ale ve světle nadcházejících událostí by mu na tom příliš nezáleželo.

Mrak se dostal až k táboru a tam se rozplynul. Bytosti, které v něm cestovaly, se rychlými kroky přibližovaly k cvičišti a k vyvýšené tribuně. Moře lidských těl se při průchodu bohů začalo rozestupovat.

Čtyři bohové a jedna bohyně, všichni vysocí jako Draffut, se neohlíželi napravo ani nalevo. Kdyby jim v cestě stáli nějakí lidé, zašlápli by je, aniž by to vůbec zpozorovali.

Jak přicházel blíž, Pergovi připadalo, že některé z nich poznává. Čtyři byli ustrojeni s božskou elegancí, s korunou na hlavě a s barevnými róbami plnými zlata a drahokamů. Jen jeden, který při chůzi kulhal, měl na sobě obyčejnou kožšinu.

Perg se znovu otočil k tribuně. Vilkata byl mimo dosah a stále ještě ho ze všech stran obklopovali jeho lidé a magičti sluhové.

Temný Král teď zasunul Pána Mysli do pochvy a začal svým čarodějům vydávat nervózní povely.

Okamžik nato spadl jeden z mágů v prudké křeči s tribuny. Dopadl mnohem tvrději než předtím Perg a bezmocně sebou na zemi poškubával. Perg usoudil, že bohům zřejmě překázelo v cestě jakési obranné kouzlo tohoto muže. Kouzlo bylo tedy odvrženo a jeho vlastníka to srazilo k zemi.

Bohové postupovali dál a žádná magie, která se jim stavěla do cesty, ani kouzla, jež se možná jejich vstupem spouštěla samovolně, jim v tom nedokázala zabránit. Vypadají rozzlobeně, pomyslel si Perg. Jako dospělí, když narazí na provázkové bludiště natažené dětmi.

Konečně se bohové a bohyně zastavili. Stáli jen několik metrů od tribuny a shlíželi dolů na Temného Krále. Všichni ostatní lidé na tribuně klečeli nebo se v hrůze vrhli obličejem k zemi. Kolem Perga tomu bylo zrovna tak.

Jedinými lidskými bytostmi ve vzdálenosti více než sta metrů, které vydržely stát, byl on a Temný Král. To je zvláštní, pomyslel si Perg. Už jednou se mu stalo něco podobného. Dokázal stát i při svém předchozím setkání s božstvy, zatímco ostatní lidé kolem něj klečeli nebo se bezmocně svíjeli na zemi...

Kulhavý bůh přicházel blíž. V tichu, které na tábor padlo, bylo slyšet chřestění jeho ozdob z dračích šupin: Zastavil se ve vzdálenosti pouhého jednoho kroku od tribuny. To je Kovář Vulkán, pomyslel si Perg. Ten, který vzal mému otci ruku.

Vulkán si Perga nevšímal, jenom upřeně sledoval Vilkatu. Temný Král se nijak nesnažil utéct, přestože se bůh zastavil tak blízko, že by mu stačilo jen natáhnout ruku a strhl by ho z tribuny.

Nad táborem skučel vítr z okolních holých, devastovaných zemí. Jinak panovalo naprosté ticho.

Vulkánův mohutný hlas zaburácel náhle a bez varování.

"Na co si to tady, vy lidští hlupáci, pořád hrajete? Copak vám ještě nedošlo, že Hra s Meči skončila?"

Vilkata se pokusil sebrat síly ke královsky znějící odpovědi.

"Jsem Temný Král..."

Perga nijak nepřekvapilo, že se králův hlas zachvěl a vypověděl mu službu dříve, než stačil dokončit větu. Bylo vůbec s

podivem, že při tomto setkání dokázal stát a mluvit.

Na Vulkána to žádný dojem neudělalo.

"Král, královna nebo cokoliv jiného, to mě vůbec nezajímá. Jsi člověk - a nic víc. Odevzdej mi ten nástroj moci, který máš po boku."

Vilkata neuposlechl a namísto toho se ještě jednou pokusil odmlouvat. Perg jeho odpověď neslyšel, protože ho znovu zaujala jakási věc v dále. Byl to další mrak a vypadal stejně neobvykle jako ten první.

Nevalil se po úbočí hory, jen proplouval vzduchem, ale pohyboval se kolmo ke směru ostatních mraků a k větru.

Podivný mrak se nyní zastavil a jakoby váhal přiblížit se ke scéně na cvičišti. Se Zrakomamem v ruce dokázal Perg i v tomto druhém mraku rozpoznat postavy lidského tvaru, ale božské velikosti. Jedna z nich byla dokonalou esencí ženství, což podle něj nemohl být nikdo jiný než Afrodita. Ostatní nedokázal tak jasně určit, přestože měli obličej otočený k němu.

Perg se znovu obrátil ke scéně před sebou. Vulkána neochota tohoto obyčejného lidského krále velice popudila. Hromově zaklel a napřáhl svou paži směrem k Vilkatovi. Temný Král udělal prudký pohyb rukou a z pochvy po boku bleskově vytasil Pána Mysli. Ne však proto, aby ho pokorně odevzdal; namísto toho s ním několikrát máchl nad hlavou.

Vulkán zařval hlasem, jenž zněl, jako když masy kovu narazí na skálu. Přikryl si paži oči, ucouvl, a padl na kolena. Perg pocítil, jak země pod jeho nohama zaduněla.

Čtyři další bohové za Kovářovými zády už klečeli také. Nad táborem se na chvilku rozprostřelo naprosté ticho.

Vzdálený mrak teď přidal na rychlosti a za chvíli jim zmizel z očí. Perg za ním němě zíral. Bohové tedy selhali.

Tisíce lidí všude kolem už zase nadšeně provolávalo slávu.

Vilkata promluvil. Po Vulkánově hřmění zazněl králův hlas titěnně, ale zaznívala v něm znovu pýcha a sebedůvěra.

"Následujte mě! Poslouchejte mé rozkazy!" zakřičel směrem ke klečícím bohům, jejichž hlavy ho stále ještě zdaleka převyšovaly.

"Rozkaz, pane," zahřmělo z božských úst. Dřevěná tribuna i země pod nohama se tím zvukem zachvěly.

"Budem tě následovat a poslouchat."

Obrovský válečný buben se znovu probudil k životu a dav se rozkřičel ještě hlasitěji než předtím. Sílená oslava začala nanovo.

Bohové se pomalu škrábali zpátky na nohy.

"Tohle je určitě Otec Zeus!" křičel Vulkán a obrovskou paží ukazoval na Temného Krále.

"Ten, co si na něj hraje mezi námi, je jenom podvodník!"

Kovářovy božští společníci souhlasně zahřměli a dali se do spontánního tance, který vypadal těžkopádně i bezuzdně zároveň. Země se otřásala. Perg viděl, jak se stožár s vlajkou před Královým stanem pohupuje sem tam.

Dav kolem tribuny začal řídnout, protože se všichni snažili dostat co nejrychleji z dosahu tančících bohů. Přesto však zůstávali pod vlivem Pána Mysli a mnoho z nich se k tanci připojilo.

Perg se vyčerpaně opíral o svůj Meč. Do čela se mu zařezávala prudká bolest a vlastní krev mu zaslepovala oči.

Sledoval šílené bohy a měl pocit, že se sám asi brzy také zblázní. Vlastně se něco podobného dalo očekávat.

Jestliže jeden z Mečů dokázal boha zabít - a Perg na vlastní oči viděl mrtvého Herma s rozšklebenou ranou po Smrtonoši v zádech - tak proč by jiný Meč nemohl z ostatních bohů nadělat otroky?

Jakou moc povolal Vulkán k jejich vykování, že byla větší než samotní bohové?

A je snad on, Perg, jedinou bytostí, která je ještě schopna odporu?

Ostrá bolest i vlastní krev, pálicí jako oheň, mu zabráňovaly v myšlení. Ale možná ještě dokáže jednat.

Oběma rukama sevřel Zrakomam a potřetí vyrazil, aby se pokusil Vilkatu zabít.

Dav na cvičišti se sice pohyboval mnohem divočeji, ale nebyl už tak hustý, takže se jím dalo snáze postupovat. Když však Perg zdvihl oči k Temnému Králi na tribuně, Myslipán v jeho rukou mu znovu oslnil oči a vyslal mu do mozku paprsky otráveného světla.

Má před sebou sluneční majestát a je naprosto nepředstavitelné, aby se někdo pokusil zaútočit na slunce. Vilkata je bůh! Vlastník Pána Mysli! Je třeba ho uctívat!

Perg oběma rukama pozdvihl svůj Meč. Pak si ale uvědomil, že se nechystá udeřit, že hodlá Zrakomam položit Vilkatovi k nohám jako oběť.

Musel napnout všechny síly, aby se odsud odtrhl. S rukou na jílci Meče se potácivě belhal pryč, záda otočená k majestátu, na nějž se už neodvažoval déle dívat. Obrovská síla ho táhla zpět, rvala ho a nutila se otočit. Věděl však, že kdyby se jen jednou ohlédl, byl by ztracený.

Před očima mu vyvstala věžeňská klec. Dav ho teď postrčil přímo k ní.

Bez vědomí jakéhokoliv plánu, pouze na základě momentálního impulsu, pozdvihl Perg Meč Lstivosti a rozčlisl jím dřevěná dvířka i s malým zámkem. Magická síla Meče rázně nijak nepomohla, ale jeho váha a dokonalé ostří úplně stačily. Klec nebyla stavěná na to, aby odolávala skutečnému útoku.

Perg udeřil ještě jednou a dvířka se rozlétla. Ve vši té vřavě kolem, mezi skákajícím a řvoucím davem, si ho nikdo nevšímal. Zem se stále chvěla pod nohama tančících bohů.

Zasunul zbraň a oběma rukama se napřáhl pro bezmocného vězně. Tělo, které vytáhl ven, patřilo mladé dívce. Byla nahá a spoutaná jak provazy, tak magickými kouzly. Provazy přesekl perfektním ostřím Zrakomamu snadno. Magie už byla značně obtížnější.

S jednou rukou kolem dívčinyh ramen se pak vydal přímo na opačnou stranu od tribuny. Stále ještě se neodvažoval ohlédnout zpět. Ať už lidé při pohledu na něho viděli cokoliv, přimělo je to uhnout mu z cesty a nechat ho bez obtíží projít.

Cvičiště se zdálo být nekonečné, stejně jako Vilkatovo šílené vojsko. S každým vzdalujícím se krokem však tlak Pána Mysli polevoval, a tak se mu dařilo postupovat dál.

Teď už mohl dokonce přemýšlet natolik, že byl schopný i plánovat. Nedaleko od něj se objevili dva muži v sedle, kteří vypadali jako nižší kouzelníci. Perg se spolu s dívkou vydal přímo k nim.

Čarodějové, sami omámeni září Pána Mysli, Pergovi nevěnovali nejmenší pozornost. Perg jen doufal, že si tihle dva nepěstují ochranné demony. Zoufale totiž potřeboval dopravní prostředky.

Pomocí Zrakomamu si je rychle opatřil a nemusel přitom použít jiné magie než ostří Meče. V davovém šílenství, které je obklopovalo, si opět nikdo ničeho nevšiml.

Perg dívku zahalil do černožlatého pláště, který měl na sobě jeden z mágů, a vysadil ji do sedla. Sám pak vylezl na druhého z jezdounů. Chvilku jen bez hnutí seděl, protože se bál, že omdlí. Viděl, jak mu na ruce, jež držely uzdu, skapává vlastní krev.

Konečně se odvážil vyrazit. Uchopil uzdu druhého jezdouna a zamířil ven z tábora. Nikdo se je nepokoušel zastavit, nikdo jejich útěk nezaregistroval.

Dunění válečného bubnu a řev bohů je pronásledovaly ještě hodně dlouho, po celé dlouhé kilometry jejich cesty holou a zpustošenou krajinou.

Asi dva kilometry od Tašigangu, ještě předtím, než se Korgo rozvětvovala do několika ramen, byl proud tak pomalý, že proti němu Denis pádloval celkem bez námahy. Držel se při břehu, kde byl říční proud ještě pomalejší, a vyhledával tišiny, které mu pádlování ulehčovaly.

Tím se také snadněji vyhnul ostatním lodím, většinou nákladním člunům s potravinami a dalším zbožím, jež putovaly po proudu dolů. Čas od času se na řece objevila i rybářská pramice nebo lehká výletní plachetnice. Tady nad městem nebyly žádné zámožské lodě, kterých bylo jinak plno na druhé straně Tašigangu, směrem k moři.

O něco dál pak Denis dorazil k prvnímu ostrému zákrutu řeky a tady se znovu obrátil zpět.

Naposledy se chtěl ještě pohledem rozloučit s vysokými věžemi. Horní části zdí s cimbuřím vystupovaly z ranní mlhy a zachycovaly a odrážely první paprsky ranního slunce. Tu a tam zableskly z šedavého a hnědého kamene odlesky jasného kovu z oken, ornamentů nebo zbraní hradební hlídky. Na několika vyvýšených místech byly vidět vlastní barvy města - šedá a zelená. Na stožáru, který čněl z majordomova paláce, visel dlouhý prapor s barvami černou a stříbrnou. Hlásal svrchovanou nadvládu Královny Jamu.

O něco dále proti proudu míjela Denisova loďka břehy zastavěné vilami zbohatlíků, kteří si byli natolik jisti vyhlídkou na dlouhotrvající mír, že se rozhodli pro život vně městských hradeb. Byly to nádherné domy, každý s vlastním bezpečnostním systémem a drobným opevněním, které by dokázalo odrazit případný nájezd banditů.

Nezávislé vily byly brzy vystřídány poněkud méně okázalými domky, nastavenými vedle sebe za společnými hradbami. Za nimi následovaly farmy a vinohrady.

Tyto země byly, stejně jako Tašigang, podřízeny Stříbrné Královně, ale těšily se dosti velké nezávislosti. Jamu tu udržovala mír i pořádek a také se moudře spokojila jen s lehkou daní, která lidem umožňovala normální životy. Daně odsud proudily pravidelně a Královna si pomohla k celkem slušnému jmění. Své agresivní energie si mezitím ventilovala někde jinde.

První den Denisovy cesty po řece uplynul bez zvláštních příhod. Do večera se dostal už tak daleko od lidí, že se mu bez problémů podařilo najít malý prázdný ostrůvek, vhodný pro táboření. Dokonce si k večeri chytil i celkem dobrou rybu, a tak byl se svými zálesáckými schopnostmi velice spokojený. Druhý den vstal časně a znovu se dal do pádlování. Ruce měl už plné mozolů, ale nic si z toho nedělal. Ani zahojená rána na paži mu nijak nepřekážela. Teď už se bedlivě rozhlížel po krajině a hledal orientační body, o kterých Ben mluvil.

Kolem poledního pak bez problémů rozpoznal přítok, který hledal. Byla to malá říčka zvaná Stod, přitékající od severovýchodu. Odváděla vodu z části Velké Bažiny, ale naneštěstí nevedla přímo k místu, kde se bude pan Ondřej se svým vojskem pravděpodobně nacházet. Aby se k němu dostal, bude muset vykonat ještě kus cesty pěšky.

I další čtyři dny cesty uběhly ve stejné pohodě. S každým dalším dnem potkával méně a méně lidí, a když už nějaké viděl, většinou ho jakožto Ardnehova akolyta zdravili přátelským máváním. Někteří mu nabídli jídlo, což obvykle s vděčností přijal.

Denis teď většinu času přemítal o nákladu, který vezl. Z vlastní zkušenosti věděl něco málo o Meči Milosti. Ale co přesně dělá Meč Spravedlnosti? Denis se předtím nechtěl moc vyptávat, aby si nemysleli, že nějak uvažuje o možnosti s ním utéct. (Zrádné myšlenky, které ho napadaly, byly trochu o něčem jiném a díky nim skutečně neupadal v pokušení zmocnit se Mečů.) A Ben nepovažoval za nutné s ním vlastnosti Meče Spravedlnosti probírat. Na toto téma mu sdělil jen jednu věc.

"Denisi, jestli budeš muset po cestě s někým bojovat, doporučuji ti, abys k tomu použil Sudboměř. Nesnaž se bojovat s Ranhojičem. To bys svému nepříteli akorát dobře posloužil."

Zatím se však na obzoru žádné nebezpečí boje neobjevovalo. Jediné fyzické vzrušení, které mu zatím cesta poskytl, byly příležitostné bouře s blesky a dešť, který mu hrozil promočením bílých šatů.

Pátý den projížděl za nádherného počasí klidnou farmářskou krajinou. Večer se znovu utábořil na malém ostrůvku.

A snil, jako obvykle, o ženách. Kuan-jin, mladá vychovatelka, se kterou se hodlal oženit, na něj svůdně pokyvovala. Ale této noci snil i o madam z Domu Kortných.

Zdálo se mu, že ho paní Sofie navštívila v jeho pokojíku sousedícím s dílnou. Seděla vedle něj na lůžku, usmívala se, držela ho za ruku a děkovala mu za něco, co udělal nebo možná ještě udělá. Dlouhou zavinovací róbu měla nedbale uvázanou, vpředu se jí otvírala, ale kupodivu se zdálo, že jí to vůbec nevadí.

Sen se právě vyhrcoval, když se Denis probudil. Ležel v jemném měsíčním světle s pocitem, že svět, do něhož se probudil, je zdokonaleným snem. Vzduch byl naplněn sladkou vůní, tak nádhernou a jemnou, že by se snad ani nedala nazvat parfémem.

A ve vzduchu bylo ještě něco navíc. Bylo to chvějivé vzrušení. Denisova krev pulzovala očekáváním, o kterém nevěděl, co předznamenává. Věděl však, že je plně při vědomí.

Podíval se na řeku a jeho pohled upoutala cesta, značená měsíčním světlem.

Viděl stín ve tvaru lodi, který do této cesty vplouval. Bylo to jakési plavidlo, vybavené vlastními světly, které se pohybovalo v naprosté tichosti. Téměř naprosté. Uplynula další chvíle a k Denisovým uším dolehlo jemné šplouchám vesel.

Jak se loď blížila, viděl, že je větší, než si na první pohled myslel. Byla dokonce tak velká, že nechápal, jak mohla v užších místech řeky vůbec proplout. Světla kolem nízkých boků vydávala žlutavé světlo, stejně stálé jako lampy Starého Světa, ale nesrovnatelně jemnější.

Denis se postavil. Neměl naprosto žádné pochybnosti o tom, že bdí a že je více méně při normálních smyslech. Ať už se s ním dělo cokoli, věděl, že je to skutečnost.

Neměl však žádný pocit nebezpečí, jen jeho tělo se rozechvívalo vzrušujícím příslibem. Přiblížil se ke břehu a voda pod jeho nohama šeptala jako hlasy milenců. Stál tam a opíral se o bok kánoe, kterou předtím z opatrnosti raději vytáhl na břeh a otočil dnem vzhůru.

Loď se stále přibližovala a Denis teď na její palubě rozeznal malý altánek, pokrytý jemnou látkou. Přímo před ním stálo široké křeslo, podobné trůnu, lemované po obou stranách dvěma řadami tichých a jen nedostatečně oděných mladých veslařek.

Na vypořádaném křesle seděla žena. Ve svitu měsíce a v matném světle lodních lamp z ní Denis nejprve uviděl jen náznaky a obrysy. Jeho rozžhavená představivost ho nejprve přesvědčila, že na sobě nemá vůbec nic.

Teď však byly jeho oči nuceně uznat, že nějaký oděv tam asi bude. Podobal se však více mlze a svitu hvězd, než nějaké látce.

Tento závoj pokrýval téměř celé ženino tělo, ale neskrýval z něj vůbec nic.

Denisovi poskočilo srdce a on náhle pochopil. V mysli se mu objevilo jméno, které by vykřikl nahlas, ale nějak se mu nedostávalo dechu. Za celý svůj život ještě nikdy žádného boha ani bohyni neviděl a neočekával, že by se mu to, než umře, mohlo někdy poštěstít.

Tiché veslařky náhle zastavily - jakoby na povel, který však Denis neviděl ani neslyšel. Přestože se na ně v této chvíli přímo nedíval, matně si uvědomoval, že jsou všechny krásné a svůdně oblečené.

Ale s Bohyní Lásky přímo před očima by jeho pozornost nemohla upoutat žádná z nich. Loď, řízená silou, která nemohla být úplně přirozená, se pomalu a zcela přesně přibližovala k Denisově ostrůvku. Z vnitřku kabiny se linula tichá hudba, nádherná jako vůně. Když teď zvonivé šplouchání vesel utichlo, byl každický tón zářmován dokonalým tichem.

Afrodita se vlnivým pohybem zvedla z lenošky a postavila se do pózy nenuceného půvabu.

"Mladíku?" oslovila měkce Denise. Hlas bohyně dokonale naplňoval to, co její vzhled naznačoval. "Potřebuji si s tebou promluvit."

Denis se vydal směrem k ní a zakopl. Zjistil, že mu v cestě stojí nějaký velký a neznámý předmět - aha, jeho kánoe - nějakým způsobem se mu připletla pod nohy.

"Paní," vypravil ze sebe. "Jsem vám zcela k službám. Co ode mne žádáte?"

V této chvíli si uvědomil, že právě čvachtavě přistál na kolenou v pobřežním bahně. Jemu samotnému by to příliš nevadilo, ale co když si bohyně pomyslí, že je nemotora? A až uvidí, jak si svou bílou róbu zašpinil od bláta, bude se mu smát.

Zatím se mu však naštěstí nesmála.

"Mladíku," pravila Afrodita. "Vím, že máš u sebe dva Meče. A vím také, že jeden z nich je ten, který léčí. Ten druhý... teď jsem zrovna zapomněla, co mi o něm říkali. Ale na tom vlastně nezáleží. Chci, abys mi je oba okamžitě předal. Jestli si pospíšíš, možná ti dovolím, abys mi dal polibek."

Bohyně se na okamžik odmlčela a obdařila Denise lehkým úsměvem. "Kdo ví, co všechno bych o takovéto romantické noci dovolila?"

"Polibek," opakoval nepřítomně Denis.

Prudce sebou trhl, vyskočil z bahna a překotně se hrnul ke břehu. Musí okamžitě najít ty dva Meče, o nichž mluvila - kde vlastně jsou? - a pak jí je odevzdat. Co jiného by s nimi měl taky dělat?

Jsou v kánoi... kde je kánoe?

Zakopl o ni a téměř znovu zapadl do bahna, než ji opravdu uviděl. Potom si při jejím obracení zlomil nehet.

Afrodita ho přátelsky povzbuzovala.

"To je ono. Jsou ukryté přímo ve dně tvé loďky, nebo co to je - ale to asi víš nejlíp ty sám." Hlas bohyně zněl maličko netrpělivě z jeho neohrabanosti - jak taky ne?

Ale zatím se ještě nerozzlobila, pomyslel si vděčně Denis.

Už si začínal myslet, že ho zvednutí prkna bude stát další nehet, když tu mu došlo, že by mohl použít nůž.

Afrodita se pomalu přiblížila k zábradlí své honosné lodi, a tam ladně poklekla na měkké polštáře, mezi dvě ze svých nadlidsky krásných veslařek. Ty jí nevěnovaly žádnou pozornost.

"Pospěš si, mladíku! Potřebuju to, co se mi chystáš dát!" pravila bohyně hedvábným hlasem a pokynula mu.

V její dvojsmyslné poznámce zazníval zvonivý smích. Ten smích, přesvědčoval se zoufale Denis, není ve skutečnosti namířen proti němu. Ale i tak se cítil ublíženě.

S nožem v ruce chvíli páčil, až se drobné hřebíčky, kterými bylo prkno přibité, se skřípěním uvolnily. Tajná skrýš se otevřela a v měsíčním světle odhalila svůj obsah.

Afrodita samou netrpělivostí v kleku poskočila. Byl to neskonale půvabný pohyb, jímž se měkké partie jejího těla celé rozvlnily. Jakou barvu mají její vlasy? ptal se Denis sám sebe. A co její pleť? Ve svitu měsíce to nebylo poznat. Ale vždyť na tom vůbec nezáleží. A je vlastně vysoká nebo malá, baculatá nebo štíhlá?

Jako by se všechny tyto kvality každým okamžikem proměňovaly. Jen čistá esence ženství zůstávala stálá.

Loď se pomalu pohybovala proti proudu ke břehu, přestože se ani jedno z vesel nepohnulo.

"Pospěš si, mladíku, pospěš si." Vhlase ji zazníval netrpělivý tón.

Denis slepě hrábl pro svůj poklad, aby ho odevzdal, a jeho ruka padla nejdříve na Ranhojiče. Nějak Meč dokázal poznat podle prvního doteku. Pokorně ho zvedl, poklekl a pak ho jílcem napřed bohyni předal.

Přebrala ho svižným pohybem jedné ruky, který dokazoval, kolik síly se v její hebké a mladě vyhlížející paži asi skrývá.

Nechala Meč Milosti v pochvě.

"Tak, a teď ještě ten druhý," připomněla mu. „A potom uvěřím, že sis - možná - vysloužil polibek."

Znovu zašátral ve dně kánoe a vytáhl Sudboměř. Držel ho jednou rukou za pochvu a druhou uchopil jílec. A skrze jílec najednou ucítil příliv podivné a neznámé síly. Dala mu pocit vyrovnanosti a jistoty. Vytasil Meč, který z pozdru vyjel jakoby sám od sebe.

Denis se narovnal a chystal se ho bohyni předat. Když se však na ni podíval, s leknutím zjistil, že se úplně změnila. A nebo že by se ta změna udala s ním?

Afrodita nechala napřaženou ruku klesnout. S Mečem Milosti v druhé ruce prudce ustoupila od zábradlí.

Denis znovu zapřemýšlel, jak vlastně opravdu vypadá. Ale při měsíčním světle (alespoň si myslel, že je to tím světlem) to vůbec nedokázal posoudit.

Bezpochyby byla mnohem krásnější, než by kdy mohla být jakákoliv smrtelná žena. Ale teď, když vytasil druhý Meč, začala mu připadat v jistém smyslu méněcennější než ten nejmenší ze smrtelníků. Byla prostě - nereálná. Uvědomil si, že po ní už vůbec netouží.

Z jílice do jeho ruky neustále proudila síla. Sklonil hlavu a podíval se, co vlastně jeho prsty svírají. V měsíčním světle zasvítíl na černém podkladě prostý bílý kruh, jehož význam nechápal.

Světě div se, bohyně jako by sama se sebou bojovala nějakou vnitřní bitvu.

"Dej mi..." začala tónem, který se stále snažil znít rozkazovačně. Ale po těchto dvou slovech jí hlas vypověděl službu.

Znovu se svezla na hromadu polštářů vedle zábradlí. (Denis byl překvapený tím, jak málo půvabu bylo najednou v jejích pohybech.) Obličej jí zakrýval oblak vlasů zářících v měsíčním světle.

"Ne," hlasem o mnoho jemnějším svá slova popřela.

"Ne, teď mi ten Meč nedávej. Jsem bohyně a mohla bych ti ho vzít sama. Ale neudělám to."

Denisova paže s Mečem Spravedlnosti pomalu klesla dolů. Meč ho v ruce tížil jako mrtvé závaží, ale jeho síla stále proudila. Najednou mu bylo bohyně líto a v této lítosti byl přimíchán i pocit znechucení.

"Nedávej mi ho," opakovala Afrodita měkkým a přemýšlivým hlasem. "Ublížilo by ti to."

Na chvíli se odmlčela. "Tak tohle je tedy láska," pokračovala po chvíli s tichým úžasem.

"Tak často jsem o ní přemýšlela, ale nikdy jsem nepoznala, jaká vlastně je. Vidím, že dokáže být strašlivá."

Zvedla hlavu, až se pod záplavou třpytivých vlasů zaleskly její veliké oči.

"Vidím... že se jmenuješ Denis, můj milovaný. A měl jsi už dost žen a snil jsi o mnoha dalších. Ale ve skutečnosti jsi ještě nepoznal ani jedinou. Ani bohyni zřejmě nikdy nepoznáš a nemůžeš poznat." Afrodita si zhluboka povzddechla.

Denis tam stál a cítil se značně nesvůj. Bylo mu té krásné ženy tak líto, že ten pocit sotva unesl. Přál si, aby odsud odjela. A zároveň si přál zbavit se toho Meče ve své ruce. Nejraději by ho hodil do řeky. Připadalo mu, že jeho život byl ještě před několika okamžiky, předtím, než vytasil Sudboměř, mnohem plnější a nádhernější.

Ale Meč by se od něj zahodit nenechal, stejně jako by nedovolil bohyni, aby mu ho vzala.

"Miluji tě, Denisi," pravila Afrodita.

Z hloubi hrdla se mu vydral nesouvislý rozpačitý zvuk. Nemiloval ji, ani po ní netoužil. Přál si jen, aby odjela.

"Ten Meč, který držíš v ruce, se právem nazývá Sudboměř, protože vidím, že mi skutečně vyměřil můj osud."

"Ne!" protestoval Denis. Bylo mu jí tak líto, že ani nevěděl, čeho se vlastně obával.

"Ale ano. Já, která jsem se po celé věky bavila láskou mužů a žen, teď musím na vlastní kůži pocítit, co si prožívali. A protože tě teď miluji, nemohu ti Sudboměř vzít.

Kdybych tě v této chvíli o Meč Spravedlnosti obrala, moc bych ti, můj smrtelný drahoušku, ublížila. Jako bohyně tohle dokážu předvídat. Ale pokud jde o Ranhojiče - bude lepší, když si ho vezmu s sebou."

Denis jí chtěl říct, že je mu to líto, ale slova se mu zadržela v hrdle.

"Bylo by to krásné, kdybys mi tak mohl říct, že mě také miluješ. Ale nechci, abys lhal."

A v této chvíli bohyně napřáhla paži, v níž stále ještě držela Ranhojiče. Naklonila se přes úzký pás vody, který ji odděloval od ostrůvku, a špičkou Meče se dotkla Denisova srdce.

"Mohla bych... ale neudělám to. Mé objetí by pro tebe nebylo vhodné - teď ještě ne. Snad někdy jindy. Miluji tě, Denisi, a pro tvé dobro ti teď musím říct sbohem."

Bohyně se náhle předklonila a políbila ho na tvář.

"Ne... ne." Zapotácel se a znovu zapadl do bahna. Byla to pouze lítost, co teď cítil?

Ale nádherná loď se už v této chvíli ztrácela v měsíčním svitu.

Oba jezdcouni museli být dobře odpočatí, protože ochotně a rychle vyrazili a bez viditelných známek únavy své jezdce

do večera donesli dost daleko od Vilkatova tábora. Mladá dívka se v sedle držela pevně, jako zkušený jezdec, ale pohybovala se spíš instinktivně a viditelně stále nechápala, co se s ní děje. Její modrozelené oči zíraly upřeně před sebe, jako kdyby sledovaly něco hroživého, co Perg už dávno neviděl. Postavu měla štíhlou, téměř vyhublou, a obličej pod vrstvou prachu byl bledý jako křída. Její vlasy byly pokryté špínou, takže nebylo poznat, jakou mají barvu. V rozčuchaných chomáčích jí splývaly přes vypůjčený plášť, který si jednou rukou přidržovala kolem těla. Od chvíle, kdy ji Perg vytáhl z klece, nepromluvila ani slovo.

Dlouho tak jeli, bok po boku, divokou a pomalu stoupající krajinou. Konečně Perg zvířata zastavil, aby si odpočinuli. Zatím se mu alespoň podařilo přesvědčit sebe samotného, že je nikdo nepronásleduje. Přízračné vidiny Vilkatovy démonické oslavy však v jeho vyčerpané mysli přetrvávaly stále.

Rána na čele nepřestala krváčet a neutuchající bolest ho provázela na každém kroku, stejně jako pach a chuť vlastní krve. A Perg se nedokázal zbavit pocitu, že s jeho krví něco není v pořádku. Její chuť i pach mu byly podivně cizí, jako kdyby mu Pán Mysli v hlavě zanechal střepinu otráveného světa.

Když Perg konečně zastavil, seskočil ze sedla a šel k dívce. Opatrně na ni promluvil, ale ta jen seděla a beze slova zírala před sebe. Rozhodl se, že pokud bude i nadále poslušná, nebude si komunikaci násilím vynucovat. Ze všeho nejdůležitější je dostat se co nejdál od Vilkatova tábora.

Znovu se vydali na cestu a při průjezdu nižší vrchovinou jim Vilkatovo tábořiště konečně zmizelo z dohledu. Všude kolem byly však stále ještě patrné stopy devastace, zanechané nájezdy vojáků Temného Krále. Brzy dojeli k potůčku obrostlému keři, kde našli dobrý úkryt. Perg zastavil.

Tentokrát vyvinul trochu násilí, aby dívce uvolnil ruce z uzdy a aby ji dostal ze sedla. Odevzdaně stála vedle svého jezdouna, opírala se o Pergovu paži a trpně čekala, co se bude dít. Rty měla vyschlé a rozpraskané. Perg ji musel dovést k potoku a tam ji přinutil pokleknout. Stále si však neuvědomovala, co má před sebou. Teprve když jí dal napít ze svých dlaní, probrala se ze svého transu natolik, aby se k vodě sklonila sama.

"Vstanu sama," oznámila najednou chraplavým hlasem, odvyklým mluvit. A skutečně se bez pomoci postavila.

Vypadala vyšší než předtím. Poté se na Perga poprvé pořádně podívala.

Ke svému překvapení uviděl, jak se jí obličej rozzářil radostným poznáním.

"Rostove," zamumlala hlasem už o mnoho jasnějším, "jak se vám podařilo...?"

A nato se bezvládně svezla Pergovi do náručí.

Perg ji zachytil a jemně ji položil do trávy. Pak si sedl vedle ní a s hlavou v dlaních se navzdory prudké bolesti pokusil přemýšlet.

Rostov bylo Tasavalské jméno, které patřilo slavnému generálovi a zřejmě i mnoha dalším lidem. Měl u sebe Zrakomam, a tak v něm dívka viděla někoho, koho znala a komu důvěřovala.

Perg si lehl a pokoušel se odpočívat, ale rána na hlavě mu to nedovolila. Rozhodl se tedy, že svou společnici zkusí dostat zpátky do sedla, aby mohli pokračovat v jízdě. Probrala se, když ji zvedal, a s jeho pomocí znovu nasedla.

Přestože měla oči zavřené a vypadalo to, že spí, držela se v sedle pevně. Ten odporný černožlatý plášť, co má na sobě, by mohl nepřítele na dálku oklamat, pomyslel si Perg. On sám byl chráněn Zrakomamem, ale jeho společnice ne.

Rána nepřestávala bolet. Už si byl jistý, že mu v ní Pán Mysli nechal nějaký jed. Jenže sám s tím nic nenadělá a těžko se mu tady podaří sehnat pomoc.

Pomalu postupovali dál, bok po boku, a Perg se čas od času probral natolik, aby si uvědomil, že jsou oba jen napůl při vědomí. Snažil se soustředit alespoň na udržení směru vzhůru, což by jim mělo zaručit, že se obloukem nevrátí zpátky k Vilkatovi a jeho zajatým bohům.

Zastavili až uprostřed noci, když už Perg nedokázal sledovat, kudy jedou. Neměli žádné jídlo. Perg v táboře ztratil svůj luk, předtím přišel o poslední šípy. Stejně však nebyl ve stavu něco ulovit. Ruce i nohy měl zesláblé a lomcovala jim zimnice.

Když dívka slezla ze sedla, svlékl jí plášť a přetáhl přes ni svou vlastní loveckou košili. Cítil, jak se její tělo chvěje v nočním chladu. Potom si lehl vedle ní a omotal kolem nich dlouhý plášť. Bylo mu příliš špatně, než aby od ní chtěl dostat něco víc než jen teplo. Věděl, že by měl ještě vstát a postarat se o zvířata, ale nedokázal to.

S obličejem zakrváceným a s řezavou bolestí v hlavě upadl Perg spíš do bezvědomí, než do spánku. Vzbudil se celý omámený uprostřed noci. Trásla s ním něčí ruka.

Jeho společnice seděla vedle, s obličejem ozářeným slabým světlem ohničku. Pod vrstvou špíny se poprvé objevil výraz bdělé inteligence.

"Ty nejsi Rostov. Kam odešel?"

Musela tu otázku několikrát zopakovat, než byl Perg schopen pochopit její smysl. Ano, samozřejmě, předtím ho viděla jako někoho jiného, když měl u sebe Meč. Když měl...

Ruka mu sjela k boku, ale Meč tam nebyl. S námahou se mu podařilo pozvednout hlavu. Zrakomam ležel kousek od něj. Jeho čepel se zaleskla ve světle ohně, který jeho společnice rozdělala.

"Dala jsem ho stranou, protože ses zmítal a mlátil kolem sebe. Kde je Rostov? A kdo jsi ty?"

Pergovi dělalo problémy promluvit. Hlavou mu prolétla myšlenka, že asi umírá. Zmohl se jen na gesto, kterým ukázal na Meč.

Zatvářila se zmateně. "Ty jsi ho zabil tím...? Ne, to nemůže být pravda."

"Ne, ne."

Musel si trochu odpočinout, aby nabral sílu znovu promluvit. Ani tak se mu ale nepodařilo slova jasně formulovat.

"...tady nikdy nebyl."

Dívka na něj upřeně zírala. Obličej měla stále ještě unavený a zaprášený, ale vnitřní energie v jeho oživení udělala už velký pokrok. Jako kdyby ji najednou něco napadlo, přiblížila se k Meči a sklonila se nad ním. Potom se s gestem

cvičené kouzelnice napřáhla k jeho jílci.

Špinavá dívka najednou zmizela a na jejím místě uviděl Perg svou matku. Byla o deset let starší, než když ji viděl naposledy, a její bohaté černé vlasy byly už protkané šedinami. Byla to Málá, kdo teď klečel vedle malého ohníčku a jedním prstem se dotýkal jílice Zrakomamu. Na sobě neměla Pergovu loveckou halenu, ale své obvyklé kalhoty a květovanou blůzu, na kterou si Perg ještě vzpomínal.

Pak se postava Pergovy matky rozplynula a namísto ní tam klečela jeho sestra Mariana. Byla z ní už třicetiletá žena, na které se uplynulých deset let, co se neviděli, také svým způsobem podepsalo.

Mariana otočila hlavu, aby se mu podívala přímo do obličeje. A najednou místo ní uviděl Perg baculatou dívku z Rudého Chrámu, s níž se kdysi setkal, objímal ji a nějak se mu na ni už nepodařilo zapomenout. Dívka z Rudého Chrámu se k němu otočila a pustila Meč.

A znovu tu byla mladá dívka, kterou zachránil z Vilkatova tábora, s vlasy zaprášenými a s hubeným tělem, oblečeným do jeho odřené lovecké haleny. Přistoupila k Pergovi a sklonila se nad ním. Nahlučené mraky hvězd na obloze jí nad hlavou vytvářely veliký oblouk.

Zhluboka se nadechla. "Taky mi mohlo dojít, o jaký Meč se jedná. I když jsem nikdy předtím žádný z nich neviděla... ale teď už jsem snad plně při vědomí. Začínám tomu trochu rozumět. Jmenuju se Krista. A ty?"

"Perg."

"Dobrá, Pergu." Jemně se dotkla jeho zraněné hlavy. Když zasykl, rychle s rukou ucukla.

"Byl jsi to ty, kdo mě z - tamtoho místa dostal? S pomocí Zrakomamu?"

Podánilo se mu přikývnout.

"A šel jsi sám? Ano, znovu kýváš. Proč? Ale na tom teď nezáleží. Nikdy nezapomenu, cos pro mě udělal. Zachránil jsi mi život a ještě víc než to... máme nějakou vodu?"

Pak si na svou otázku rychle odpověděla sama, když u Pergova boku uviděla láhev. Nejdřív dala napít jemu a pak si sama jednou lokla.

"Ach," vydechla a uvolnila se.

"Čeká tu na tebe někde nějaká pomoc?" pokračovala za chvíli.

"Ne."

Znovu se k němu napřáhla a tentokrát se ho dotkla zcela bezbolestně. Jemně ho pohladila po obličeji.

"Komu sloužíš?"

"Panu Ondřejovi."

"Aha. To je dobrý člověk, alespoň co jsem o něm slyšela. My v Tasavaltě ho velmi ctíme, i když nevíme... ale to je jedno. Musím se pokusit něco udělat s tou tvoji ranou na čele."

Krista zavřela oči a začala mumlat kouzla. Perg ucítil v ráně chvějivé napětí, téměř hmatatelné úsilí o vytažení ostnu bolesti. Pak se mu ale bolest zařízla do rány znovu, snad ještě divočeji než předtím. Perg vykřikl.

"Alespoň to přestalo krváčet," mumlala Krista se snahou o uklidňující tón. "Ale je to horší, než jsem myslela. Tady s tím moc nenadělám."

Podívala se na hvězdy a zřejmě se snažila odhadnout jejich polohu. "Máme nějaké jídlo?"

"Ne."

Vstala a začala prohlížet okolí a zkoumat okolní rostliny, ale to už Perg znovu upadl do bezvědomí.

Když se probudil podruhé, byla stále ještě noc. Lomcovala jím zimnice, přestože byl celý zabalený do černožlatého pláště. Hlavu měl v Kristině klíně a její hřejivé magické prsty se mu pokoušely zklidnit ránu.

Perg ji však téměř nevnímal. Bylo tu totiž ještě něco jiného, co v této chvíli vypadalo mnohem důležitěji. Kolem nich obou se tvořil kroužek bohů. Něco podobného už jednou zažil, i když možná jen ve snu. Bylo to kdysi dávno, když jako malý chlapec málem umrzl v Ludových Horách.

Pokusil se Kristu na okolo stojící božstva upozornit, ale ta byla příliš zaměstnána svou činností a kouzly. Jen jednou zvedla hlavu a něco polohlasně zamumlala, ale pak se znovu vrátila ke své snaze mu ulevit.

Pochopil, že si bohy kolem nich vůbec neuvědomuje. Ale on dobře věděl, že tam jsou. A stejně tak jako tehdy, i teď se hádali a diskutovali o něm samotném. Dnes v noci však byla jejich slova ještě nejasnější a ani do obličeje jim nebylo moc vidět.

Konečně vize zmizela.

Kristin hlas zazněl najednou trochu jinak. Mumlala skutečná slova, ne zaříkadla, a vypadalo to, že se na něj zlobí.

"Nedovolím ti umřít, slyšíš mě? Nedovolím ti umřít."

Zvedla hlavu. "Alespoň tímhle se ti můžu pomstít, Temný, za to, cos mi udělal. Tohohle člověka nedostaneš!"

A zpátky k Pergovi: "Zachránils mi život... zachránil jsi víc, než to... a já jim tvůj život nepodstoupím. Otrávená rána nebo neotrávená, budeš žít. To ti slibuju."

Celou noc se střídaly stavy bezvědomí, vize a chvíle jasného vědomí, kdy bojoval o každé nadechnutí.

Ráno pokračovali v cestě. V místě, kde strávili noc, nebyla voda a stále ještě byli nepříjemně blízko Vilkatova tábora.

Teď to byl Perg, kdo potřeboval pomoc při nasedání. Krista zase vedla zvířata, vybírala cestu a čas od času ho zachránila před pádem na zem. Vydržel další den. Žvýkal kořínky a bobule, které mu strkala do úst. Znovu se objevil potíže při dýchání. Ale zůstal naživu, podporován vlastní vůlí a Kristinými kouzly.

Přešla další noc, podobná té předešlé, a pak další den cesty, stejný jako ten před ním. Po tomto dni ztratil Perg přehled. Celý jeho život zmizel v této odporné cestě a čas od času zažíval stavy, kdy mu bylo jedno, jestli žije, nebo ne.

V noci mu vždy vystoupila horečka a čas od času se kolem Kristina magického ohníčku shromáždili bohové, aby ho škádlili nebo aby se mezi sebou hádali. Když se pak ráno probudil, byli pryč a spící Krista vedle něj měla v obličeji výraz naprostého vyčerpání.

Jedné noci na něj zimnice zaútočila obzvláště silně. Krista se mu unaveně choulila po boku, vypadalo to, že tvrdě spí. Jeho horečnatou myslí se zatím procházel obvyklý průvod bohů. Za svítání se probudil a byl rád, že přežil další noc. V té chvíli však zažil ostrý šok, který ho úplně probral. Tohoto rána totiž všichni bohové neodešli. Nad vyhaslým ohništěm stála nádherná žena, urostlá a zcela skutečná. V silné pravici držela Meč. Bohyně pohlédla na Kristu, která ležela vedle Perga, s košilí na prsou rozhalenou.

"Jsem Afrodita," pravila bohyně Pergovi.

"Byla jsem povolána a vidím, že to bylo nutné. To sladké smrtelné dítě ti dává všechno. Obnovuje celý tvůj život a přitom ti dává i svůj. Doufám, že to oceňuješ. Ale to muži asi stejně nikdy neocení. Ani to nepochopí."

"Já ano," pravil Perg.

"Opravdu? Ne, nechápeš nic. Ve skutečnosti ne. Ale možná to jednoho dne pochopíš."

Bohyně se k nim dlouhými rozvážnými kroky přiblížila a ve své pravici pozvedla Meč. Perg se vyděšeně posadil. Než však stačil cokoli udělat, Meč v Afroditině ruce proklál Kristě záda.

Zvuk jeho rychlého pohybu připomínal lidský vzdech. Perg viděl, jak se široká jasná čepel noří do Kristiných zad a bez jediné kapky krve vylézá mezi jejími nadry. Odsud zamířila přímo k němu a jediným pohybem mu probodla srdce. Vykřikl bolestí silnější, než jakou kdy zažil, a poté padl mrtev k zemi.

Vtom si však uvědomil, že ta smrt byla jenom snem. Ve skutečnosti se probouzel až teď.

Ležel na zádech a ta nekonečná bolest v hlavě byla najednou pryč. Pokoušel se otevřít těžká oční víčka, aby zjistil, jestli jen spí, nebo je už mrtev, ale to už bylo nad jeho síly. Vydechl úlevou z nevysvětlitelného zmizení bolesti, trochu se pootočil a rychle upadl do přirozeného spánku.

Když se Perg znovu probudil, připadalo mu, že denního světla ubývá.

Bylo skutečně ráno, když se tu zjevila bohyně s Mečem? Možná to byl sen. Ale oni dva, Krista a on, to je skutečnost.

Byla tam s ním, uvnitř pláště, který je oba zahaloval.

A jako kdyby mu teď v žilách proudila její krev a léčila mu rány, zatímco jeho krev zase na oplátku vstupovala k ní, dávajíc a dostávajíc život. Do jejího těla proudil jeho vlastní život...

Když se znovu probudil, bylo opět ráno. V duši měl klid a mír a jemný tlak hladkého těla po jeho boku mu připadal úplně přirozený. Pak si ale začal vybavovat některé věci z předešlé noci a jeho údiv narůstal.

Posadil se a oběma rukama se dotkl hlavy. Všude měl zaslou krev a byl špinavější, než si předtím vůbec uvědomoval. Měl žízeň a příšerný hlad, ale bolest i horečka úplně zmizely.

Krista spala nahá vedle něj, unavená jako on, ale živá a zdravá.

Slunce už svítilo asi hodinu. Opodál uviděl popel dávno vyhaslého ohníčku. Tábořili v lesíku a kousek od nich se ozýval zvuk tekoucí vody. Perg to místo vůbec nepoznával a ani si nevzpomínal, kdy a jak sem dorazili.

Oba jezdouni postávali nedaleko. Vypadali vychrtle a utahaně, ale teď zrovna spokojeně přežvykovali šťavnatou travu. Někdo jim sundal sedla a odstrojil je, aby se mohli napást.

Perg se postavil a černožlatý plášť, jeho jediná příkrývka, spadl na zem. Zdvihl ruku k čelu a tentokrát se odvážil prohmátat ho trochu důkladněji. Kromě zaslé krve nebylo po ráně ani památky.

Krista se zavrtěla a pak se pomalu posadila. S očima široce rozevřenými ho udiveně sledovala.

"Jsi vyléčený," konstatovala. Možná něco takového napůl očekávala, ale i tak ji ta změna překvapila, téměř vyděsila.

"Ano." Tak náhle nabyté zdraví téměř vyděsilo i jeho. Báł se vůbec pohnout, aby se léčivé kouzlo nezlomilo.

"Je to tvoje zásluha."

"Pergu," oslovila ho, jako kdyby si vůbec poprvé vychutnávala zvuk jeho jména. Pak vyslovila otázku, která mu v tuto chvíli připadala zcela přirozená: "Miluješ mě?"

"Ano."

Odpověděl okamžitě a s jistotou, která nepotřebovala dlouhého přemýšlení. Pak se ale nad otázkou a svou odpovědí vážněji zamyslel. Poklekl vedle Kristy, podíval se na ni a s úctou se jí dotkl. Připadalo mu, že ona sama je tou velikou skutečnou otázkou, která vyžaduje tu nejlepší odpověď.

"Ano," opakoval. "Miluji tě víc, než svůj vlastní život. A i kdyby to, co se s námi stalo, bylo dílem nějakého kouzla, stejně to na věci nic nemění."

"Já tě také miluji víc než život," odpověděla. Uchopila jeho ruku, políbila ji a přitiskla si ji na prsa. "Myslela jsem..."

"Copak?"

Potřásla hlavou ve snaze cosi odehnat a sedla si vedle něho.

"Bála jsem se, že tě moje kouzla nezachrání, i když byly tím nejlepším, čeho jsem byla schopná. Myslela jsem, že jsme oba ztraceni."

Chvilí na sebe mlčky zírali. "Zdálo se mi, že tu byla Afrodita," zašeptal Perg.

Krista se nad tím velice vážně zamyslela. Pergovi připadalo, že na sebe zírají jako dvě děti, které se teprve začínají učit o věcech tohoto světa, a jsou z toho notně vyděšené. Vždycky si myslel, že o světě něco ví. Ale je vidět, že o mnohém neměl ani tušení.

"Mně se také zdálo, že tu byla," souhlasila najednou Krista. "A že nás oba chtěla zabít jedním z Mečů."

Perg se zarazil. Pak rychle vyskočil a začal v okolí pátrat po Zrakomamu. Meč ležel nedaleko a bylo ho dobře vidět. Rychle ho zvedl ze země.

Když se však na něj podíval z blízka, ztuhl leknutím. Bílým symbolem na jilci nebylo oko. Byla tam otevřená lidská dlaň. Krista stála vedle a opírala se mu o rameno - svým způsobem byl její dotyk důvěřivý a intimní, jako ty před ním.

"Tohle je Ranhojič, víd?" zašeptala.

"Ano."

"Nechala nám ho tu."

"A na oplátku si s sebou vzala Zrakomam."

Užasle se na sebe zadívali a v jejich pohledu se objevil i strach. Perg začal horečně prohledávat celé okolí, ale Meč Lstivosti byl pryč. Nejvíce je znepokojovalo vědomí, že Ranhojič jim v případě setkání s Vilkatovými jednotkami moc nepomůže.

Krista si přes hlavu natahovala Pergovu obnošenou halenu. Košile byla špinavější než ona sama a začínaly se v ní objevovat díry.

"Musíme jet dál. Vřelé díky Afrodítě, ale vzala si s sebou i naši ochranu."

Celé oblékání a balení jim zabralo jen nepatrnou chvíli. Pak připravili zvířata a vydali se na cestu.

Krista určila kurs. "Tasavalt leží tímhle směrem. Když se budem pořádně rozhlížet, určitě najdeme nějaké bobule. Zatím jsem cestou dokázala najít dost jídla, aby nás to udrželo při životě."

Země i její vegetace se postupně proměňovaly. Přibývalo divokých plodin, které právě dozrávaly, a Krista dokázala přesně určit, které části kterých rostlin jsou jedlé. Zvláště tady, poblíž své vlastní země, byla v tomto směru mnohem zkušenější než Perg. Zeptal se jí na to a sám zatím v duchu udiveně přemýšlel, proč mu trvalo tak dlouho, než si uvědomil, jak je krásná.

"Byla jsem školená v bílé magii. Kouzla a čáry se měly stát mým živobytím."

"Měly stát?"

"Teď jsem o svém životě rozhodla jinak."

Náhle se ocitla tak blízko, že se jejich sedla téměř dotkla. Prudce se naklonila a políbila ho na tvář.

"Ještě před včerejší nocí jsi byla panna - ano, měla jsi být zasvěcena bílé magii, vid? Nebo Ardnehovi."

Podle jejího výrazu poznal, že má pravdu.

"Už tomu začínám rozumět. Dala jsi mi, co mělo být Ardnehovo."

Pomalů mu to celé začalo docházet. "Tak proto mě tedy Afrodita přišla vyléčit. Tys ji povolala."

"Bohyně si chodí, kudy se jim zachce. Mohla jsem se o to jen pokusit. Co jiného mi zbývalo? Zjistila jsem, že tě miluju."

Perg ji za jízdy objal kolem ramen. V jeho objetí byla nejprve jen něha. Ta ale začala brzy přerůstat v něco mnohem prudšího. Zastavili zvířata poblíž houštiny a slezli dolů.

Když se po chvíli zase vydali na cestu, byla jejich vážná nálada ta tam. Namísto toho se jen hloupě smáli a žertovali a znovu a znovu se museli napomínat, aby sledovali okolí a byli bdělí.

Láska jim propůjčila pocit nezranitelnosti.

Kolem poledního dorazili k menšímu potůčku. Nyní už byli mimo území, zpusťšené Vilkatovými nájezdníky. I tato země však byla opuštěná a domy podél cesty prázdné.

Potok byl čistý a koupel v něm jim přinesla stejně velkou úlevu, jako když se konečně pořádně napili. Krista si umyla hlavu, a když zmizela nejhorší vrstva špíny, ukázalo se, že jsou její vlasy plavé. V Pergových očích by však každá barva byla tou nejkrásnější.

Konečně si mohli i trochu popovídat.

"Jak ses vlastně do toho zajetí dostala?" zeptal se Perg.

Kristiny zelenomodré oči se zadívaly do dálky. "Jeli jsme s malou skupinkou územím, které nám připadalo poměrně bezpečné." Pokrčila rameny.

"Napadla nás hlídka Temného Krále. Co se stalo s ostatními, nevím. Zřejmě je všechny pobili. Nepřátelé měli s sebou kouzelníka. Samozřejmě jsme spolu soupeřili, ale ukázal se na mě příliš silný. Podařilo se mi jen trochu se před nimi skrýt. Sice jsem nevnímala, co se se mnou děje, ale oni toho o mně také nedokázali moc zjistit. Odvezli mě s sebou do jejich hlavního tábora. Co by se mnou bylo pak..."

Perg ji objal. "Teď už se to nestane. Jsi v bezpečí."

"Díky tobě. Ale jak ses tam ocitl ty?"

Zešíroka jí popsal celou svou cestu, kdy napřed putoval jako diplomatický vyslanec pana Ondřeje, pak na svou vlastní pěst. Pak jí vyprávěl i o setkání s Draffutem.

Uvědomoval si, že to celé zní dost nevěrohodně, ale Krista vypadala, že mu věří. Bylo také zřejmé, že si jeho jméno nijak nespojuje s tím slavným Pergem, který vyloupil Modrý Chrám. Když své jméno občas zaslechl v písních procházejícího cizince, mívával pocit, že je známý. Ale lidí s tímhle jménem chodí po světě dost.

A jeho obličej naštěstí nebyl slavný ani trochu, což bylo příznivé pro jeho naději na uniknutí mstitelům z Modrého Chrámu.

Ještě než od potoka odešli, zadíval se u břehu na svůj odraz na hladině.

"Jak vypadám?" Prsty si projel čelo.

"Máš tam jizvu. Nic víc. Je to jen obyčejná jizva a sluší ti." Políbila ji.

Posadil se vzpřímeně. "Takže, jak vidíš, stejně jsem se do Tasavaltu chystal. Jako kurýr."

"To je výborný." Znovu ho políbila.

"Ano. Jaká je princezna?"

"Je o několik let starší než já." Krista se odmlčela. "Nemůžu říct, že bych ji nějak dobře znala."

"To asi ne. Měli bychom radši jet."

Oblékli se do vypraných šatů a znovu se vyhoupli do sedla. Ujeli notný kus cesty směrem na východ, než Perg znovu promluvil.

"Vůbec se nevyznám v tasavaltských zvycích. Mám se tě vyptávat na tvé rodiče? Myslím tím, jaký je běžný postup, když se ve vaší zemi chce někdo oženit? S kým o tom mám ještě mluvit? Jestli vůbec s někým?"

"Moji rodiče jsou už oba mrtví."

"To je mi líto."

"Stalo se to už dávno. Ale ano, budeme muset promluvit s několika lidmi. Myslím, že hlavně se starým Karlem. Je to můj strýc a taky učitel magie. Docela známý čaroděj. Možná jsi o něm už slyšel?"

"Ne. Ale poznal jsem jiné čaroděje. Nijak zvlášť mě neděsí. Zajdeme za tvým strýcem Karlem... Mimochodem, vezmeš si mě?"

Krista vypadala trochu zklamaně.

"Přece víš, že ano. Ale jsem ráda, že tě napadlo se zeptat."

"Aha, ano." Opět následovala krátká pauza.

"Předpokládám," pravil Perg, "že se na setkání se svým starým strýcem příliš netěšíš. Zřejmě byl rozhodnutý zasvětit tě jako kouzelnici, je to tak?"

"Částečně."

Trochu se mu ulevilo. Dokázal by si představit i horší věci.

"Ale zdaleka ne všechny ženy, které jsou dobré v magii, jsou také panny. To vím docela jistě."

Odmklčel se. "Chtěl jsem říct..."

Opatrně se přiblížili k opuštěnému domu a vešli dovnitř. Vybrali si několik kousků oblečení, s nimiž se jeho obyvatelé nechtěli na útěku obtěžovat. Perg zauvažoval, jestli by jim za to neměli nechat nějaké peníze, ale pak uznal, že ne.

Nájezdníci Temného Krále sem určitě dorazí dřív, než se vrátí skuteční majitelé. S pocitem o něco větší civilizovanosti se vydali na další cestu.

Perg si všiml, že se Krista vzpírá jakémukoliv plánování společné budoucnosti.

Milovala ho a vezmou se. Tolik si už ujasnili. Odmítala však zacházet do detailů. Pocit tajemna stále přetrvával.

Perg to sváděl na vyčerpání. Přestože je Ranhojič oba dokonale uzdravil, cesta byla dlouhá a potrava nedostatečná.

Přes všechny těžkosti se jim však cestovalo příjemně. Jakmile opustili oblast devastovanou Vílkatovým vojskem, začaly být jejich vlastní lupičské aktivity o mnoho snazší.

Perg se pokoušel spočítat dny, které strávili na cestě. Podle měsíčních fází usoudil, že od chvíle, kdy vstoupil do Vílkatova tábora, musel uplynout už téměř měsíc.

Konečně přišel den, kdy se přiblížili na dohled modrozelené vlajky, vztyčené na vysokém hrubém stožáru. Stál na vrcholku útesu, těsně předtím, než se cesta zvedala do prvního horského průsmyku. Krista se při pohledu na vlajku rozplakala. Perg si ji musel pozorně prohlédnout, aby se ubezpečil, že to jsou slzy radosti.

Ujistila Perga, že všechno, co o Tasavaltě slyšel, byla pravda. Není to nijak rozlehlá země, ale rozhodně je nádherná. To však začínal vidět i sám Krista mu v obecných rysech vysvětlila topografii: byly tu dvě hlavní pohoří, jedno podél východního pobřeží, druhé spíše ve vnitrozemí. Obě pohoří byla vlastně východními výběžky Ludových Hor, které se táhly mnoho kilometrů odsud na sever.

"Před Ludovými Horami jsem vyrůstal," řekl Perg. "Za jasného dne byly z naší vesnice vidět."

Přestože byli teď hodně na jihu a bylo pozdní léto, na nejvyšších vrcholcích tasavaltských hor jiskřil věčný sníh a led. Pobřeží bylo rozbrázděno fjordy a studené mořské proudy v této téměř tropické zemi udržovaly věčné jaro.

Perg s Kristou jeli dál, až se svými unavenými jezdouny překročili první hraniční značky. Perg svou společnici neustále po očku sledoval. Byla stále zamklejší a čím dále jeli, tím ustaranější se tvářila.

"Pořád si ještě děláš starosti s tím, co řekne tvůj učitel bílé magie?" zeptal se zničeho nic.

"Ani ne."

Její tajnůstkářství ho popudilo. "Tak co tedy?"

Nebyla mu však schopná dát přímočarou odpověď a jeho rozmrzelost narůstala. Bude to mít něco společného s její rodinou.

Co asi řeknou, až si domů přivede cizího vojáka bez groše, coby svého budoucího manžela? Perg si byl jistý, že Krista nepochází z žádné chudé venkovské rodiny. Měli však už za sebou téměř týden společné cesty a jestli jsou její příbuzní stejní jako většina dobře situovaných rodin, bude to pro ně dostatečný důvod, aby dali svolení k svatbě.

O tom, že se s ní ožení, vůbec nepochyboval. A neustále se utěšoval, že Krista v tomto směru také žádné pochybnosti nemá.

Je také možné, že je tu nějaká překážka nebo komplikace, o které se mu bojí povědět. Jestli si ale myslí, že by ho něco takového mohlo ovlivnit, tak to ho ještě vůbec nepoznala.

Jakmile přešli kolem první hraniční vlajky, silnice se okamžitě zlepšila. Začala také prudce stoupat, často v rozmáchlých zátočinách. Netrvalo dlouho a Pergovi se podařilo spatřit moře, které se zařezávalo do úpatí pobřežních hor. V dálce vypadalo tmavě modré, potom přecházelo do zelená, do barvy Kristiných očí, a nakonec se při styku se zemí pokrylo bělavou pěnou. Po obou stranách silnice se táhly louky, na nichž pracovití venkované sklízeli seno. Nijak se neostýchali a přátelsky na otrhané cizince mávali. Plášť s Vílkatovými barvami byl už samozřejmě dávno srolovaný za Pergovým sedlem.

Krista ukázala před sebe, na vrcholek menší hory, odkud se čas od času zableskly signály heliografu.

"Možná to jsou zprávy o nás. V takovéhle době si hlídky většinou všimají každého cizince."

"Znáš kód?"

"Ano - ale není to otočené směrem k nám. Nevidím to celé, takže to nemůžu přečíst."

Pergovi se zdálo, že se Krista konečně rozveselila. Jako kdyby všechny své starosti nechala venku a soustředila se jen na přítomný okamžik. Teprve teď se uvolnila a vychutnávala si šťastný návrat domů. Chopil se příležitosti, aby s ní znovu vážně promluvil.

"Vezmeš si mě hned, bez ohledu na to, co řekne tvoje rodina nebo kdokoliv jiný," prohlásil tak pevně, jak jen byl

schopen.

"Ano, miláčku. To víš, že ano." Krista vypadala, že si tím je stejně jistá jako on sám. Bylo však vidět, že její smutek ještě docela nezmizel.

Zřejmě se kvůli jejich svatbě bude muset vzdát něčeho pro ni velmi důležitého. A Perg si už poněkolkáté během této cesty slíbil, že se vynasadí, aby svého rozhodnutí nikdy nelitovala.

Jak postupovali dál, byla stále veselejší. Vrací se domů, uvidí svou rodinu a přátele, kteří se o ni musí už přinejmenším hodně obávat. Možná ji už považují za mrtvou.

Silnice se právě stáčela po úbočí téže hory, na jejímž vrcholku viděli heliograf. A za další zátočinou už vstoupili na pečlivě dlážděné náměstí prvního tasavalského městečka.

Nedaleko od nich stála malá úpravná hospůdka a Perg navrhl, aby se tam zastavili. V kapse haleny mu ještě zbývalo něco málo peněz.

"Jen jestli nás vůbec pustí dovnitř. Vypadáme přece jen trochu otrhaně," starala se Krista. Jejich průzkumné výlety do opuštěných domů je sice trochu přiblížily, ale kvalita zůstávala velmi pochybná.

"Tak dobře. Můžeme se zastavit kdekoliv. Teď už na tom příliš nezáleží."

Krista se mu podívala zpřímá do očí.

"Miluju tě," pronesla upřímně.

Tuhle větu si v nejrozličnějších variantách říkali snad stokrát denně.

Proč ho z ní tedy téměř zamrazilo, jako kdyby mu říkala sbohem?

"A já miluju tebe," odpověděl měkce.

Otočila hlavu směrem k hospůdce a najednou ztuhla.

Perg její pohled sledoval. Teď už byli od hospody tak blízko, že nad jejími dveřmi uviděl bílou smuteční pásku. A nad branou, která vedla do dvora, visela další.

Obrátil se ke Kristě: "Někdo v rodině hospodského..."

Beze slova se obrátila a očima přehlédla celou ulici. Bílé smuteční pásy označovaly všechny dveře a brány. Vypadalo to, že v tomto městě mají smutek úplně všichni.

"Co má tohle znamenat?"

Spíš než otázka to byl spíš zoufalý výkřik, který Perg od Kristy ještě nikdy neslyšel. Udiveně na ni pohlédl. Zastavili přímo proti otevřeným vratům do hostinského dvora.

V odpověď na její výkřik vyšla ven starší žena v zástěře, zřejmě manželka hostinského.

"Kdepak jste byla, děvenko," napomínala ji nakřáplým hlasem, "že ani nevíte..."

V tom okamžiku se žena zarazila. Při pohledu na Kristu zbledla a celá se zapotácěla. Krista, která mezitím slezla ze sedla, ji sotva stačila zachytit.

Divoce s ní zatřásla.

"Pro koho je ten smutek, paní? Řekněte mi to!"

V očích hostinské se objevilo zoufalství.

"Je to pro princeznu, milostivá slečno. Princezna Rimak... byla zavražděná."

Krista znovu vykřikla, tentokrát jen krátce a beze slov. Zapotácěla se, ale nespadla. Perg seskočil ze sedla a došel až k ní.

"Co to má znamenat?"

Pevně ji objal. Přitiskla se k němu, jako kdyby se jí zmocnila mořská vlna a strhávala ji pryč. Její oči, plné hrůzy a zoufalství, se na malý okamžik setkaly s jeho pohledem.

"Moje sestra..."

Pokoušela se ještě něco dodat, ale Perg už víc nezaslechl. Pomalu, krok za krokem, začal couvat směrem k hostinci, až narazil na starou lavičku, která stála vedle dveří s bílou stuhou. Svezl se na ni, do stínu starého stromu, a zády se opřel o nabílenou stěnu hostince.

Kristu i starou hostinskou na dvoře mezitím obstoupila skupinka asi šesti lidí a další sem už přibíhali z okolních chalup. Klekali před Kristou, tiskli jí ruce, líbali je a říkali jí princezno.

Kdosi vyskočil na čerstvého jezdouna, který stál ve dvoře, a vyrazil ulicí dolů. Dusot kopyt se rozléhal tichým městečkem ještě dlouho poté, co jim zmizel z očí.

Perg zůstal sedět ve stínu na lavičce a lidé, kteří chodili kolem, si ho vůbec nevšíмали. Čas od času se mu v tlačeni podávalo zahlédnout Kristiny oči. Meč Lásky, zasunutý v pochvě po jeho boku, ho tížil jako olovo.

Mezi nejrozličnějšími výkřiky, které na ni lidé chrlili, bylo i vysvětlení: jak si Princezna Rimak bezstarostně vyjela na projížďku; jak ji přepadli nájezdníci Temného Krále; jak teď bude válka...

Dav rychle narůstal a Perg už Kristu téměř ztratil z očí. V jednu chvíli se však k němu obrátilo několik desítek tváří a hned nato se u něj vytvořila menší skupinka. Zřejmě ho právě označila jako svého zachránce.

Začala tlačence. Jeden z mužů ho pochvalně poplácal po zádech a zkoušel mu do ruky vtisknout plný džbánec piva.

Ženy vyzvíдалy, jestli má hlad, a pak, aniž počkaly na odpověď, přinesly mu obrovský koláč. Dívky ho něžně objímaly kolem krku a líbaly ho. Během této krátké chvíle ho najednou objímalo a líbalo víc žen, než kolik se na něho v životě vůbec podívalo. Jedna z dívek ho vzala za ruku, a jak se na ni dav natlačil, přitiskla si ji na prsa.

Kristu už ztratil z očí úplně a nebýt stále rostoucího davu, mohl by si myslet, že ze dvora odešla.

Ulice duněla kopyty jezdounů. Dav u brány, bránící Pergovi ve výhledu, dostal novou posilu. Byli to vojáci v zelenomodrých uniformách. Perg usoudil, že heliograf zřejmě odvedl dobrou práci.

Někde poblíž padlo slůvko "generál". Perg Rostova poznal na první pohled, přestože ho nikdy předtím neviděl. Slyšel o něm už tolik vyprávění, že teď vůbec nepochyboval, koho má před sebou.

I Rostov a jeho vojáci měli kolem paží uvázanou bílou stužku. Na generálově mohutné hrudi se skvělo jakési vyznamenání, o němž Perg netušil, co znamená.

Rostov byl stejně vysoký jako Perg, ale mnohem silnější. Vypadal, že je zhruba dvakrát tak starý. Tmavé vlnité vlasy měl protkané šedinami a po pravé tváři se mu táhla dlouhá jizva po ráně mečem. Bradu i tváře mu pokrývaly šedivé vousy, tvrdé jako ocelová vlákna. Výraz v obličeji, pomyslel si Perg, by měl dost tvrdý i bez té ocelové bradky. Krista se snažila prodrat směrem k nim a Perg viděl, jak ji generál zdraví. Neklekl před ní - to byla v Tasavaltě zřejmě zcela dobrovolná záležitost - ale oči se mu zalily úlevou a radostí. Uklonil se a vroucně jí políbil ruku. Oběma rukama mu jeho dlaň stiskla.

"Prý se Parlament neshodl v otázce nástupnictví, Rostove. Řekli mi, že tam vznikly těžké rozpory."

"Málem došlo k občanské válce, výsosti." Generálův hlas byl patřičně vážný a hluboký. "Ale díky bohům je to už všechno za námi. S vámi souhlasí všechny frakce. To jen, že jste byla najednou pryč i vy... ale hlavně, že jste zase zpátky."

"Ano, jsem. A v pořádku."

Konečně se její oči obrátily k Pergovi. Představila je mezi sebou. Pergovi generálův výraz připadal dost zlostný, ale zřejmě se takhle dívají všichni generálové, když se jim do cesty připlete někdo bezvýznamný a překáží. Přesto mu Rostov briskně vyjádřil své vlastní i formální díky.

Všude kolem hlučely hlasy lidí, ale jeden slabý hlásek u Pergova lokte mu projel celým tělem.

"Říkali, že se jmenujete Perg," pravil ten ženský hlas. "Tak jsem hned chvála, abych se na vás podívala."

Perg poznal hlas své matky dávno předtím, než se k ní otočil čelem.

Po ráně na Denisově paži, vyléčené Mečem Milosti, nebylo už téměř ani stopy. Zůstala po ní jen slabá a nevýrazná jizva. A druhý dotyk Ranhojiče z rukou Afrodity mu zřejmě zanechal jizvu na srdci. Hlavou se mu neustále honila představa bohyně na říční lodi a pokaždé, když si na ni vzpomněl, bylo mu jí líto.

Vzápětí ho však přepadl strach z toho, co asi čeká smrtelníka, který se opovází litovat božstvo.

Vzhledem k vypjatým událostem posledních dnů Denisovi občas připadalo, že od jeho odjezdu z Tašigangu uplynuly už celé roky. Stále pokračoval proti proudu řeky ve směru na severovýchod. Už se nezabýval myšlenkou, že by mohl se zbývajícím Mečem uprchnout. Ještě se nevzpamatoval z údivu nad jeho nedávno demonstrovanou mocí a teď nechtěl víc, než aby se ho bezpečně a se ctí zbavil.

S tímto předsevzetím se ze všech sil snažil udržet mysl u praktických záležitostí. Znovu už bylo nutné hlídat cestu a značky, podle nichž pozná, kdy má řeku opustit a cestovat po souši. Byly to zvláštní zářezy na stromech v lesní houštině, kterou nyní proplouval. Říčka se s přibývajícím vzdáleností od Korga stávala stále menší a divočejší a z obou břehů ji téměř překrývaly obrovské větve stromů.

Ben mu před odjezdem sdělil, že jestli v tomto úseku cesty potká nějaké divoce vyhlížející lidi, budou zřejmě od pana Ondřeje. Ti by ho pak, jakmile je přesvědčí o své důvěryhodnosti, mohli po zbytek cesty doprovázet, nebo ho alespoň navést na správný směr.

...a Bohyně Lásky řekla jemu, Denisovi, že ho miluje. Přes všechnu snahu udržet mysl u praktických záležitostí se k tomu musel pořádkem vrátit, a přitom pocíťoval provinilou pýchu. Provinilou proto, že věděl, že si to nezaslouží.

Jestlipak se kdy nějakému smrtelníkovi něco takového poštěstilo?

Ale že mu to štěstí udělalo moc dobře. Trochu té pýchy dávno potřeboval. Normálně býval příliš ustrašený a zakřiknutý.

Znovu se přinutil soustředit se na cestu a konečně zahlédl první značky. Nebyly nijak nápadné a měl štěstí, že je nepřehlédl.

Jakmile našel to správné místo, přisunul kánoi k pravému břehu a přetáhl ji přes husté křoviny, kudy nevedla žádná stezka. Zřejmě se tato cesta příliš neužívala.

Potom musel loď táhnout po zemi do kopce, kde byla půda naštěstí tak měkká, že se kánoe nepoškodila. Tímto způsobem se dostal až k průsmyku přes nižší pohoří, táhnoucí se souběžně s potokem.

Ušel několik stovek metrů, až k nejvýše položenému bodu v průsmyku, odkud už byl vidět začátek Velké bažiny. Přízračnou rovinu bezedných močálů částečně zakrývaly koruny exotických stromů. Zrádné bažiny dokázaly během posledních čtyř let pohltit značnou část dvou různých armád - z čehož se Temný Král ani Stříbrná Královna vůbec neradovali.

A drzému panu Ondřejovi s jeho armádou zběhů se ani jeden za celou tu dobu nedokázal dostat na kobytku.

Říčku, po níž bude teď pokračovat, nebylo těžké najít. Tekla hned na druhé straně pohoří, v přilehlém údolíčku. Denis znovu spustil kánoi na vodu a začal pádlovat. Říčka sice tekla pomaleji a pádlování proto nebylo obtížné, ale zato se klikatila lesem v širokých zákrutách. K překonání potřebné vzdálenosti tedy musel urazit cestu mnohem delší.

Denis pádloval celý den a teprve k večeru potkal první lidi. Bylo to v místech, kdy řeka vstupovala do hraničních částí Velké bažiny.

Zastavila ho skupinka tří lidí, jeden muž a dvě ženy. Vypadali tvrdě a odhodlaně, se zbraněmi připravenými v pohotovosti. Denis raději hned zdvihl prázdné ruce na znamení míru.

"Spěchám k panu Ondřejovi, musím se tam dostat co nejrychleji," vysvětloval.

"Posílá mě člověk jménem Ben a vezu s sebou náklad, který pan Ondřej potřebuje."

Tříčlenná hlídka se mezi sebou chvíli radila, a potom se dva z nich k Denisovi přidali jako doprovod. Skutečnost, že kánoe vypadá navzdory tvrzení o cenném nákladu zcela prázdná, ponechali bez komentáře.

Jedinou viditelnou zbraň - krátkou dýku, kterou měl za pasem - mu však odebrali. Muž se potom usadil na zadním

sedátku kánoe a převzal od Denise pádlo. Jedna z žen za nimi veslovala na malé pramici.

Pronikali stále hlouběji do močálu, podél břehů porostlých podivnými zkroucenými stromy. Ve větvích s hustými pletenci exotických parazitických rostlin najednou Denis zahlédl malé stromové zvířátko, běžící zhruba jejich směrem. Mrštňně přeskakovalo z větve na větev a brzy je nechalo daleko za sebou. Usoudil, že to bude jakýsi druh polointeligentního posla.

Pádlovali asi kilometr a půl, až dorazili k maskované strážní budce, postavené z hrubých klád. Zachmuřený důstojník si vyslechl Denisův vzkaz a vydal povolení pokračovat v cestě do vnitřní části bažiny. Tentokrát však s jiným a větším doprovodem.

Zbývající úsek cesty byl mnohem delší a zabral téměř celý zbytek dne. Konečně se k večeru před nimi vynořil jakýsi ostrov pevné země, u něhož přistáli.

Na břehu už čekali lidé, většinou oblečení do barev pana Ondřeje - oranžové a černé. Bylo tam také několik stanů, ale jinak to na trvalé tábořiště nevypadalo. Zdálo se, že někoho očekávají, ale Denisův příjezd to nebyl. Ten sám o sobě mnoho pozdvižení nevyvolal. Pomohli mu vytáhnout kánoi na břeh a pak ho odvedli o kus dál do vnitřní části ostrova, k malé diskutující skupince.

Když se teď z pevniny rozhlédl, došlo mu, že tohle zřejmě žádný ostrov není. Nebo je mnohem větší, než se na první pohled zdálo. Vedla odsud jednoduchá cesta, která se o kus dál ztrácela mezi stromy.

Skupinka stála shromážděná kolem jakéhosi šedovlasého, podsaditého muže, v šatech kdysi možná nákladných, dnes však dost obnošených. Muž byl k Denisovi otočen zády, ale podle černého jílce Meče po jeho boku to musel být pan Ondřej. Bylo totiž všeobecně známo, že vlastní Štitolam - nazývaný též Meč Válečník.

Pan Ondřej se otočil. Obličej muže známého také jako laskavý rytíř vypadal starší, než by se podle jeho mohutné postavy dalo soudit. S knihou v ruce se právě pokoušel vyjádřit nějakou myšlenku a doprovázel to širokými gesty. Denisův příchod ho však přerušil.

Po pravici pana Ondřeje stála jakási žena, už ne mladá, ale stále atraktivní. Černé vlasy měla prokvetlé šedinami, ale bylo vidět, že její obličej musel být v mládí neobyčejně krásný.

Denis ji sice neznal, ale na první pohled uhádl, že je čarodějkou. Naznačovaly to jak určité detaily jejich šatů, tak nehmotná magická aura, která ji obklopovala.

Bystré hnědé oči čarodějky i pomalejší pana Ondřeje si Denise nejdřív důkladně prohlédly. Teprve pak došlo k jejich formálnímu představení.

"A kdepak máš ten náklad, který mi, jak říkáš, vezeš?" zeptal se rytíř svým pomalým, rozvázným hlasem.

"V kánoi, pane. Je tam falešné dno."

"A co je to za náklad? Mluv otevřeně, nemám před nikým z těchto lidí tajnosti."

Denis se kolem sebe rozhlédl. "Je to Meč, pane. Jeden z těch Dvanácti slavných. Posílá vám ho člověk jménem Ben, z Tašigangu. Původně jsem vezl Meče dva, ale - po cestě se mi něco přihodilo."

"To vidím," zamumlala kouzelnice. S přivřenýma očima si Denise prohlížela.

"Ukaž mi ten zbývající Meč."

Všichni společně zamířili ke kánoi. Tam podle Denisových instrukcí opatrně nadzvedli krycí prkno. Paní Julie celou operaci bedlivě sledovala, a než panu Ondřejovi dovolila se k nákladu přiblížit, nejprve ho důkladně prozkoumala sama. Zároveň si vyzpovídala i Denise. "Říkáš, že byly vyslány Meče dva a jeden se po cestě ztratil?"

"Ano, paní." Denis v hrubých rysech povypřávil o svém dobrodružství s bohyní, ale o vlastních citech raději pomlčel. Několik lidí se zasmálo a odněkud ze zadu k němu dolehly zlehčující poznámky. Měl však pocit, že mu paní věří.

Konečně trochu ustoupila a pustila ke kánoi pana Ondřeje.

Rytíř zašátral v tajné schránce a vytáhl odsud v pochvě uložený Sudboměř. Přidržel ho ve výšce očí. Ze skupinky se ozvalo pochvalné mručení, ve kterém už nebylo ani stopy po výsměchu.

"Cítíš něco z těch dvou Mečů, Ondřeji?" zeptala se jemně čarodějka.

"Máš u sebe dva najednou - po boku ti ještě visí Štitolam."

Odfrkl si a potřásl hlavou.

"Nezapomněl jsem, co mám po boku. Ne, nic, zvláštního necítím - kdysi jsi mi říkala, že ani tři Meče najednou by pro některé lidi nebyly nezvládnutelné."

"A teď ti říkám, že i dva by v určité kombinaci mohly s jinými lidmi dělat podivné věci. A ty jsi senzitivní."

"Senzitivní! Já!" Znovu si odfrkl.

Paní Julie se usmála a bylo na ní vidět, jak ho miluje. Pan Ondřej se obrátil zpátky k Denisovi.

"Tu tvoji historku o bohyni a o Ranhojičovi si musíme ještě poslechnout trochu podrobněji. Prozatím přijmi naši vděčnost za to, cos nám přinesl. Ale v této chvíli musí i takový dar jako Meč Spravedlnosti počkat, než se mu budu moci plně věnovat. Také ty budeš muset počkat, než ti budu schopný vyjádřit náležité díky."

"To je v pořádku, pane."

Paní Julie vzala Denise za rameno a chystala se ho odvést pryč. "Musíš si odpočinout a trochu se najíst." Na její pokyn se k nim přiblížila jedna z žen, aby se Denise ujala. Na okamžik zaváhal.

"Děkuji, paní. Ale mám pro vás ještě jednu zprávu - a to velice špatnou, kterou vám musím sdělit."

Znovu se k němu obrátily všechny oči ve skupince. Denis polkl, a pak rychle vyhrkl svůj vzkaz. "Temný Král má teď v rukou Pána Mysli. Dozvěděli jsme se to v Tašigangu od dvou Ardnehových sluhů."

Zdroj informací dodal jeho sdělení silný nádech důvěryhodnosti. Jak se dalo očekávat, byli jeho posluchači zprávou šokováni. Následoval přívál otázek, na které odpovídal jediným možným způsobem - výmluvou na vlastní nedostatečnou informovanost.

Konečně ho propustili. Odvedli ho do stanu, kde dostal víno a chléb a mohl se šťastně natáhnout na lehátko. Víčka mu

ztěžkla a oči se mu najednou samy zavřely. Usnul tak rychle, jako by jeho spánek byl vyvolán magicky. Probudil se náhle a cítil se velmi svěže. Překvapilo ho, že se stíny stromů na stanové plachtě posunuly jen o malý kousek a že tedy nespál dlouho. Co ho probudilo, nevěděl.

Venku panovalo neobvyklé ticho, v němž se skrývalo zvláštní napětí. Vstal a vyšel ven. Na loučce stále ještě postávala skupinka lidí a další se k nim blížili od silnice. Gesty naznačovali, že za nimi přichází kdosi významný. Oči všech se upíraly tímto směrem.

Denis údivem ztuhl. Zpoza stromů se právě vynořily dvě postavy, obě v barvách stříbrné a černé, v barvách Jamu. Seděly v sedlech jezdounů a pohybovaly se svobodně, ne jako zajatci. Zbraně však u sebe neměly. Jedna z postav byl statný muž a ta druhá...

S tichým zalapáním po dechu poznal Denis samotnou Stříbrnou Královnu. Viděl ji předtím už dvakrát, vždy při jejích návštěvách Tašigangu. Coby formální vládkyně města tudy procházela v čele slavnostního průvodu a on, tehdy docela malý kluk, balancoval na vratkých chůdách nad hlavami lidí a snažil se, aby mu nic neuniklo.

V podobných průvodech jezdila Královna obvykle na svém cvičeném válečném zvířeti. Dnes seděla na obyčejném jezdounovi, i když krásném a velkolepém, a její společník zrovna tak. Začínal už trochu zpomalovat, aby mezi ní a sebou udržel uctivou vzdálenost.

Nedaleko vyčkávající skupinky oba jezdci seskočili a zbytek cesty došli pěšky.

Královna měla na sobě stříbřitý obřadní brnění a rázovala si to dlouhými kroky jako muž. Denis odhadoval, že jí už musí být téměř čtyřicet, přestože její opálený obličej vypadal mladší. Postavu měla silnou a pružnou a bujně ženské křivky bohatě vynahrazovaly drsnou mužskou chůzi. Královnin nos Denisovi připadal příliš velký, než aby se o ní dalo říct, že je krásná.

A přes to všechno - kdyby se mu někdy podařilo potkat nějakou dosažitelnou ženu, která by vypadala jako ona, neodmítl by možnost blíže se s ní seznámit.

To už jsi na mě zapomněl? Afroditiin hlas zazněl jen v Denisových představách, ale přesto v něm vyvolal řadu konfliktních pocitů.

Pan Ondřej čekal se založenýma rukama, až k němu dojdou. Neudělal jediný pohyb, jímž by ji přivítal nebo uznal její nadřazenost v šlechtické hierarchii.

Královna si toho však nevšimla. Pozvedla pravou ruku v univerzálním mírovém gestu a přistoupila blíž.

"Znovu se setkáváme!"

Hlas Stříbrné Královny zněl srdečně, otevřeně, nebyla v něm ani královská nadřazenost, ani předstírané přátelství, které neexistovalo.

"Můj ctěný nepříteli! Kéž by moji přátelé a spojenci byli alespoň zpola tak spolehliví jako jste vy. Přijmete mou přátelskou ruku? Na nesmysly kolem hodností se nedívejte."

Když se paní Julie postavila mezi ně, Královna Jamu dodala: "Ano paní, můžete si mou ruku prohlédnout. Nemám v ní ani jed, ani žádné léčky. Což vůbec neznámá, že by mi něco takového moji magové nedoporučovali."

Paní Julie si královninu ruku opravdu zběžně prohlédla. Tlačence lidí kolem byla už tak velká, že se Denis vepředu udržel jen pomocí tvrdých loktů. Bylo vidět, že je na ostrově lidí mnohem víc, než se zpočátku zdálo.

Denis se protlačil tak blízko, že si mohl prohlédnout silnou královninu pravici, která vypadala jako ruka vojáka. Měla krátké nehty, byla pokrytá mozoly od zbraní a celkově byla velmi silná. Tvar však měla pěkný a nebyla nijak obrovská.

Královnina ruka na chvíli zmizela v sevření masivní pracky pana Ondřeje. Pak Rytíř znovu ustoupil a se zachmuřeným obličejem a s rukama složenýma na prsou čekal, jak bude pokračovat.

Královna se kolem sebe rozhlédla. Přátelé a osobní strážci pana Ondřeje, většinou po zuby ozbrojení, stáli všude kolem a tvářili se stejně zarputile a podezřavě jako on sám. Obrátila se zpátky k rytířovi.

"Vidíte, že vám plně důvěřuju a že věřím ve vaše přímé jednání. Během těch devíti let našeho válčení jsem se o vás ledacos dozvěděla."

Rytíř konečně promluvil.

"A my jsme zase poznali něco z vašeho charakteru, paní. I z vašeho, barone Amintore. Teď mi ale řekněte, co ode mne chcete. Co má tahle naléhavá schůzka znamenat?"

Baron byl stejně velký a mohutně stavěný jako pan Ondřej. Také výraz jeho obličeje vypadal podobně srdečně a poctivě, i když věkově byl určitě o nějakých patnáct let mladší. Oba byli také, jakožto staří bojovníci, poznamenáni mnoha válečnými jizvami. Amintorovy oči vypadaly inteligentně a proslýchalo se o něm, že má diplomatické nadání.

A Královna... tahle královna musela být ještě pouhou holčičkou, když nastoupila na trůn Jamu. Jejím prvním panovníčím činem prý bylo popravení intrikánů, kteří při nezdařeném pokusu o převrat zabili oba její rodiče.

A během dvaceti let, které následovaly, pro ni vůbec nebylo snadné trůn udržet. Mnoho spiklenců se pokoušelo jít ve stopách onoho prvního převratu, a tak musela od samého začátku vládnout tvrdou rukou.

S přibývajícím věkem pak byla představou intrik proti vlastní osobě stále více posedlá. Zašlo to dokonce tak daleko, že prodala svou vlastní dceru Arianu do otroctví, protože prý byla do něčeho takového zapletena. Ariana byla jediným jejím potomkem, a to nemanželským, protože se Stříbrná Královna nikdy formálně neprovдалa.

Královna se obrátila k panu Ondřejovi.

"Mám ráda lidi, kteří dokáží jít přímo k jádru věci. Ale nejprve malou otázku: víte o tom, že Temný Král získal Pána Mysli?"

"Tato informace se k nám dostala," odpověděl klidně rytíř.

Jak Královna, tak baron Amintor vypadali, že je jeho prostá odpověď poněkud zaskočila.

"A já jsem se domnívala," pronesla Jamu, "že tady žijete jako na konci světa! Skláním se před vaší zpravodajskou službou."

Slova se teď ujal Amintor: "Určitě se mnou budete souhlasit, pane Ondřeji, že tato skutečnost zcela mění strategickou situaci pro nás všechny."

Pan Ondřej nad tím chvíli tiše zauvažoval, než se znovu obrátil ke královně. "A jak myslíte, že by tato změna měla vypadat?"

Stříbrná Královna se zasmála. Její smích byl příjemný, i když trochu smutný. Opodál ležel vyvrácený strom s korunou podepřenou vlastními větvemi, takže se držel v příhodné výšce. Královna trochu ustoupila stranou a posadila se.

"Předpokládám, že pokud něco urychleně nepodniknu, budu první Vilkatovou obětí já. Budu mluvit prostě a jasně - jestli jste mě už opravdu alespoň trochu poznal, víte, že takový je můj způsob vyjadřování. Jestliže na mě Vilkata s Myslipánem zaútočí, bude mé vojsko v nejlepším případě rozprášeno. Pokud mu nebude schopno nějakým způsobem vzdorovat - v což nemůžu doufat. V nejhorším případě se k Vilkatovi přidám a zvětším jeho sílu, která je už teď větší než vojska nás obou dohromady. Vy budete samozřejmě nad mým pádem jásat - ale ne na dlouho."

Rytíř přikývl, v obličeji výraz nepohnuté zachmuřenosti.

"A jaké řešení tedy, Královno Jamu, navrhuje?"

"Nic jiného než to, jež jste už musel sám dávno uhadnout, pane Ondřeji. Samozřejmě, že spojenectví mezi námi dvěma." Jamu pootočila hlavu k paní Julii. Její vznešené vystupování by téměř dokázalo přeměnit spadlou kládu v trůn.

"Jestli ho milujete, tak mu prosím vás řekněte, dobrá ženo, že spojenectví se mnou je jeho jedinou šancí."

Ani pan Ondřej, ani čarodějka neodpověděli hned. Ale rytíř se tvářil tak zarputile, že kdyby promluvil, tak by schůzka asi okamžitě skončila.

Slova se teď ujala paní Julie.

"Předpokládejme, že naše síly proti Vilkatovi opravdu spojíme - co potom? Jak chcete proti Pánovi Mysli bojovat?"

S odpovědí přispěchal baron.

"V první řadě se chceme vyhnout otevřenému boji s Vilkatovým vojskem - kromě případů, kdy by se on sám neúčastnil. Je totiž zcela jasné, že Pána Mysli nikdy žádnému podřízenému nepůjčí. Vaši i naši lidé si budou vyměňovat zprávy, týkající se králových pohybů. Ano, bude to nesmírně obtížná záležitost i v případě, že budeme spojenci; pokud bychom ale zároveň chtěli proti sobě bojovat, bylo by to zhola nemožné."

Paní Julie přišla s další otázkou: "Předpokládejme, že by k takovému spojení, alespoň na určitou dobu, opravdu došlo. Co hodláte s Myslipánem udělat v případě, že by byl Temný Král nějakým způsobem poražen?"

Jamu se usmála a vypadala upřímně pobavena. Její obličej se tím stal ještě přitažlivějším.

"No, přece bych ho předala vám."

"Vy byste nám předala Pána Mysli?" zeptala se udiveně Julie.

Královna se na chvíli odmlčela.

"Proč ne? To vám klidně slíbím, protože si myslím, že tady váš laskavý rytíř je jeden z mála lidí na celém světě, kdo by tento Meč nikdy nepoužil."

"A co moji lidé, kteří jsou u vás v otroctví, a moje pozemky, které jste zabrala?" ozval se pan Ondřej. Touto dobou už ovládl svůj hněv natolik, že vypadal téměř klidně. Promluvil tak, jako kdyby probíral nějaký teoretický problém.

"Jakmile dojdeme k nějaké společné dohodě, budou samozřejmě opět vaše. A hned, jakmile se spojím s mými lidmi, pošlu po létavcích zprávy na příslušné posádky, aby začali s okamžitou evakuací."

"A co za to ode mne budete chtít?"

"V první řadě okamžitě přestanete s nepřátelskými výboji proti mým vojskům. A pak se mnou spojíte své síly v boji proti Temnému Králi, dokud nebude poražen. Anebo dokud nás oba nerozdrtí."

Tady se Královna odmlčela a obdařila pana Ondřeje a jeho osobní strážce téměř přátelským pohledem.

"Dobře víte, že nemáte jinou možnost," dodala ještě.

Následovala dlouhá odmlka, během níž si pan Ondřej královnu prohlížel ještě bedlivěji než předtím.

"Řekněte mi jednu věc," začal konečně.

"Jestli budu moci."

"Skutečně jste prodala vlastní dceru do otroctví Rudému Chrámu?"

Denis viděl, jak přes Královnin obličej přešel stín čehosi, co bylo zřejmě mnohem složitější než prostý hněv. Když odpověděla, zněl její hlas mnohem méně srdečně.

"A když vám řeknu pravdu," odvětila, "uvěříte mi?"

"Proč ne? Zřejmě očekáváte, že uvěříme vašemu návrhu, podle něhož nám předáte Pána Mysli - možná tomu v této chvíli věříte i vy sama. Rád bych si tedy poslechl všechno, co nám můžete sdělit o své dceři."

Tentokrát následovala jen krátká chvílka ticha. Pak se Stříbrná Královna prudce zvedla.

"Amintor a já se teď na chvíli vzdálíme, zatímco vy si můj návrh prodiskutujete. Přirozeně si budete chtít nejdřív pohovořit se svými nejbližšími poradci. Doufám, že jsou všichni tady. Naneštěstí - nebo možná naštěstí - teď není čas vést příslušné diplomatické jednání. Ale počkám, než se dohodnete."

A oba návštěvníci z Jamu skutečně odkráčeli pryč. Baron Amintor začal Královně ukazovat jisté zvláštnosti bahenní flóry, jako kdyby ani jeden z nich neměl na mysli nic důležitějšího než divoké květiny.

Pan Ondřej se s několika přáteli shromáždil do malého hloučku. Denis si dovedl představit, jak asi jejich rozhovor vypadá: O Vilkatovi a Pánovi Mysli to asi bude pravda, protože jsme to teď slyšeli dvakrát. Ale spojenectví? S Jamu? Ale Královna bude mít pravdu, pomyslel si Denis. Zřejmě nemá jinou možnost, než její návrh přijmout.

Krista usedla na trůn v jedné z menších komnat královského paláce.

Teprve před několika málo hodinami byla korunována jako Princezna Panovnice tasavaltské země a korunovační

ceremonie ji zcela zmohla. Vyčerpaně klesla na trůn, protože to bylo nejvhodnější místo, které se tu dalo najít. Jiné židle tu totiž nebyly. Bývala by nepohrdla ani podlahou, ale korunovační róba, narychlo přešitá po její sestře, jí to nedovolila.

Čekala, až k ní bude uveden její milenec Perg. Potřebovala mu sdělit určité věci, které se daly říct jen mezi čtyřma očima. Zhroutit se z vyčerpanosti může až potom.

Místnost byla tichá, až na neutuchající zvuky oslavy, které sem pronikaly zvenčí. Krista se trochu zamyslela a přitom se jí vybavily vzpomínky na jiné dny, strávené v této komnatě.

Na světlé dny plné smíchu a žertování, z dob, kdy ještě žila její starší sestra Rimak, vládkyně Tasavalty. A vzpomněla si i na dávnější doby, kdy byla ještě malou holčičkou a kdy v této místnosti seděli se sestrou a s jejich tátou - králem, který s nimi žertoval o nástupnictví na trůn...

Dveře na druhém konci místnosti se začaly tiše a diskrétně otvírat. Objevil se v nich její strýc Karel, mistr magických umění a učitel kouzelníků. Když viděl, že je sama, souhlasně pokývl hlavou.

Karel byl neobyčejně tlustý a bodrý muž. Jeho lesklé červené tváře zářily nad prošedivělým knírem, jako kdyby se právě vrátil z osvěžující zimní procházky. Kristě připadalo, že se od těch světlých dob jejího dětství vůbec nezměnil. Dnes byl ale samozřejmě vyparáděný jako ona sama, v obřadní róbě a s modrozeleným věncem na čele.

Pootočil hlavu a natáhl se pro někoho, kdo stál za ním. Do místnosti vpadl Perg, nastrojený do vypůjčené sváteční parády.

Karel se obrátil ke Kristě a pravil hlasem, který s jeho rozšafným obličejem příliš neladil.

"Nebude to vypadat dobře, výsosti, jestli zůstanete dlouho sama s tímto..."

Vyskočila jako píchnutá šídlem, všechny svaly jejího těla rozčilením napružené.

"Milý strýci Karle, s tímhle mužem jsem strávila o samotě celý měsíc. Díky bohům!

Protože předtím jsem byla sama s Vilkatovými katy a ty jsi tam nebyl, abys mě odtamtud dostal."

Bylo to nespravedlivé a Krista si to uvědomovala. Trochu tedy zmírnila hlas.

"Jsou určité důležité věci, které tomuto muži musím - oznámit. Než ho vyšlu na misi, která ho odvede pryč z Tasavalty."

Strýc se při zmínce o Vilkatových katech začal trochu ošívát, ale její další slova ho viditelně uklidnila. S tichou úklonou opustil místnost a zavřel za sebou dveře.

Perg Kristina slova vyslechl s mírným údivem, ale skutečně překvapený z nich nebyl. Za posledních několik hodin neřekl jediné vlastní slovo. Mluvil na něj mnoho lidí, ale jen aby mu dávali instrukce: Tady se vykoupej, tady čekej, tohle si obleč a zkus, jestli ti to padne. Tady je jídlo, tady pít a tady holení. Postav se sem a čekej. Ted' pojď tudy. Byl nakrmen, umyt, zahalený do oděvů a zahrnutý něčím, o čem si myslel, že jsou pocty. A pak ho odstrčili stranou a nechali ho sledovat korunovační obřad ze zadního, nenápadného kouta.

V duchu jen nechápavě přemítal: Neuplynul ještě ani jeden den od doby, kdy spolu s touhle dívkou cestovali divočinou jako milenci, oba oblečení do otrhaných hadrů. Tehdy mohl kdykoliv zastavit svého i jejího jezdouna - ano, dokonce i když poprvé zahlédli stožár s modrozelenou vlajkou - slézt ze sedla, sundat ji dolů a položit ji v hadrech nebo bez nich na holou zem. A ona by byla šťastná a líbilo by se jí to. A ted'...

Audienční sál, ve kterém se Perg s Kristou právě nacházeli, byl stejně jako celý palác veselý a plný slunečního světla. Ve vzduchu, jenž přicházel zvenčí, byla cítit vůně květin věčného jara a spolu s vůní sem pronikala i vzdálená hudba tanečních slavností, patřících ke korunovačnímu obřadu. Tanec, hudba i všechny ostatní události tohoto dne Pergovi připadaly jako představení, na něž se smí pouze dívat. Jako kdyby to s ním ve skutečnosti nemělo mnoho společného. Okna této místnosti měla těžké okenice, jak se slušelo na palác, který byl zároveň i pevností. Ale v tomto patře, vysoko nad zemí, byly dnes okenice dokořán otevřené.

Moře a skalnaté hory spolu s městem dole vypadaly, zarámované v kamenných otvorech, jako nádherný obraz projektovaný na zeď magií Starého Světa.

Krista se zvedla z trůnu a udělala několik kroků směrem k Pergovi. Ted' však jen oba stáli a dívali se na sebe, jako by ani jeden z nich neměl co říct - nebo spíš jako kdyby ani jeden nedokázal začít.

Ale jejich oči je k sobě přitahly. Najednou se objímali, aniž by mezi nimi padlo jediné slovo. Pak se Krista od Perga odtrhla.

"Do čeho tě to navlékli?" zeptala se, jako by jí pohled na jeho starobyklý ceremoniální kostým rozesmával a zároveň jí přiváděl slzy do očí.

Neodpověděl.

Zkusila to znovu, tentokrát ne se smíchem, ale s téměř chladnou zdvořilostí. Jak je to skvělé, že se znovu setkal se svou rodinou. Neměla samozřejmě ani tušení, že tady žijí. Během posledních let sem přišlo mnoho uprchlíků. Poznala ho jeho matka a sestra po tak dlouhé době? Jak dlouho tady v Tasavaltě vlastně žijí? A poznal on je? Škoda, že je jeho otec pryč.

"Kristo." Když ji oslovil jménem, zauvažoval, jestli to náhodou není naposledy, co může něco takového udělat.

"Nech toho. Copak mi opravdu nemáš co říct? Proč jsi mi o tom neřekla?"

Následovala chvilka ticha, během níž se Krista zhluboka nadechla jako člověk, který má pocit, že by to mohlo být naposledy.

"Ano," pravila po chvilce, "musím ti říct něco opravdu důležitého, Pergu. Pro sestru Princezny Panovnice by bylo velmi těžké, aby se provdala za - prostého člověka, a ještě k tomu cizince. Bylo by to téměř nemožné. Ale já bych to udělala. Chtěla jsem si tě vzít. Chtěla jsem to tolik, že jsem se bála ti říct, kdo jsem. A chtěla jsem se za tebe provdat, ať už by nás pak život dovedl kamkoliv. Doufám, že mi to věříš."

"Kristo, princezno..."

"Počkej! Nech mě to dopovědět." Potřebovala další přestávku, aby se trochu vzpamatovala.

"Ale má sestra Rimak je mrtvá. Zemřela bez dětí a neprovdaná - a vládcem jsem teď já. A pro Princeznu Panovnici je nemožné vzít si prostého člověka, o cizím vojákovi nemluvě. Nemožné, ledaže by - a ujišťuji tě, že bych to také udělala - ledaže bych se vzdala trůnu a pravděpodobně odešla ze země. Pro tebe bych to udělala. Ale..."

"Ale."

"Ale to bys je musel slyšet! Není tady nikdo, kdo by mohl vládnout! Slyšel jsi, co říkal Rostov. Kdybych se nevrátila převzít trůn, vypukla by tu občanská válka o následnictví. Dokonce i přes všechno nebezpečí útoku zvenčí. Znáš své lidi. Možná ti připadáme jako šťastná a mírumilovná země, ale vůbec nevíš..."

Perg stále neodpovídal.

"Víš... Pergu, naše země a lidé... dlužíme ti víc, než bychom ti kdy byli schopni splatit. Můžeš dostat skoro všechno. Kromě jedné věci, po níž toužíš. A kterou chci i já... ach, miláčku."

Tentokrát jejich obětí trvalo déle. A stejně jako předtím, i teď se od něj princezna odtrhla.

Perg si byl vědom jistých povinností, které ještě nesplnil, a tak se trochu vzchopil.

"Přináším vzkazy, jimiž mě pověřil pan Ondřej. Mám je doručit vládci tasavalských zemí."

Krista se vzchopila také a poselství vyslechla. Byly to víceméně běžné, rutinní diplomatické záležitosti, kterými pan Ondřej připravoval půdu pro navázání pravidelných kontaktů. Pan Ondřej se dlouho zdráhal přijmout diplomatickou pózu předstírání, že stále ještě vládne lidem a zemím, které mu byly ukradeny. Nedávno se však nechal přesvědčit o výhodách, které mu tato póza přinese, přestože neodpovídá skutečnosti.

Perg dokončil naučené poselství. "A teď mám příkaz být vaší milosti plně k dispozici."

Znovu ho uprostřed mlhy vyčerpání přepadl pocit, že to, co se tu odehrává, s ním nemá vůbec nic společného. Že jen vpadl doprostřed hry a musí odříkat určité věty, ale že to všechno brzy skončí.

"Tvůj vzkaz mě potěšil," řekla Krista. "Teď budeš potřebovat několik dní na odpočinek a zotavenou z..."

Musela to nechat nedopovězené. Potřásla hlavou a začala znovu.

"Dostaneš přiděleno - několik skromných komnat tady v paláci." Komnaty daleko od mých vlastních pokojů. Tak Perg její větu pochopil.

"A potom - slyšel jsi, co jsem řekla Karlovi. Zamýšlím tě vyslat na zvláštní misi. Nemělo by to nijak odporovat tvým rozkazům od pana Ondřeje, jestliže mi máš být opravdu k dispozici. Doufám, že tento úkol ochotně přijmeš."

Pocíťoval jen otupělost, nic víc. "Jsem vaší milosti plně k dispozici, jak už jsem řekl."

"Výborně." Krista si zcela nekrálovsky oddechla. Část utrpení tedy měla za sebou.

"Mise, kterou tě Tasavaltá pověří, je výsledkem Karlova magického bádání. Při divinaci... ale detaily ti vlastně řekne později on sám. Podle něj jsou všechna znamení tak naléhavá, že nemohl počkat ani do zítřka a musel mě s nimi seznámit okamžitě."

Máš vyhledat Císaře a dohodnout s ním z pověření Tasavalty spojení. Můžeš to samozřejmě udělat i pro pana Ondřeje, jestli se k tomu cítíš oprávněn. To nechám na tobě."

"Císaře. Spojenectví s ním?"

Dokonce i ve svém současném stavu trpké otupělosti musel na tento podivný návrh zareagovat.

Spojenectví, jako kdyby Císař byl národ nebo měl nějakou armádu. Ovšemže všechno nasvědčovalo tomu, že je Císař čarodějem s nesmírnou mocí. Nebo jím alespoň může být, kdykoliv se mu zlíbí.

Zvědavost mu nedala, aby se nezeptal. "To mám za vás já jednat v takovéhle záležitosti? Vždyť nejsem ani tvým poddaným. Ani diplomatem. Proč já?"

"Karel říká, že se to má provést takhle. I když pochybuju, že by i on sám věděl proč. Ale letitá zkušenost mě poučila, že Karel dává svým panovníkům dobré rady."

"Karel mě chce akorát odstranit z cesty."

"To samozřejmě také. Ale v tom případě by bylo jednodušší poslat tě zpátky k panu Ondřejovi. Ne. V tom je něco jiného, co se týká Císaře - a tebe. Ale nevím, co to je."

Císař, uvažoval Perg. Člověk, kterému Draffut po své mnohatisícileté zkušenosti s lidskými bytostmi věřil na první pohled. Člověk, který pravil, že on, Perg, má dostat Zrakomam.

Člověk, jehož jméno použité v jednoduchém zařikadlu mělo takovou moc, že před Pergovými zraky dvakrát zahalo demony...

Čaroděj Karel - Perg předpokládal, že by bylo krajně naivní se domnívat, že neposlouchal za dveřmi - byl najednou zpátky v místnosti.

Po tom všem, co se dnes odehrálo, už Perg neměl sílu se ještě čemukoliv divit. Když teď uviděl v rukou kouzelníka jeden z Mečů, pocítil jen tupou zvědavost.

"Tohle je Zlatonoš," řekl Karel měkkým, zvučným hlasem. "Dostal se k nám dost záhadně. A ty si ho vezmeš, aby ti pomohl najít Císaře."

Ten večer Perg nejedl v paláci, ale v mnohem skromnějším příbytku své sestry Mariany. Ukázalo se, že žije tady ve městě, nedaleko od královského paláce.

Tou dobou už Perg dostatečně strávil tu radostnou novinu, že jeho otec Jord, kterého považoval za mrtvého, stále ještě žije. A že je dokonce velmi aktivní ve státních službách, odkud byl zrovna vyslán na jakousi tajnou misi. Mala s Marianou netušily, kam odešel ani kdy se má vrátit. Perg na ně nijak nenaléhal. Měl s těmito záležitostmi své zkušenosti a tak se prozatím spokojil s vědomím, že má alespoň dost velkou šanci svého otce ještě někdy spatřit živého.

Při večeři si Perg vyslechl celý příběh o tom, jak se jeho rodina před lety přistěhovala do Tasavalty. Dorazili sem po dlouhém putování, které následovalo po zničení jejich rodné vesnice.

Během oněch devíti let se toho hodně přihodilo a bylo tedy o čem povídat. Mariana byla už vdaná a její manžel byl

zrovna pryč s Rostovovým vojskem. Její dvě malé děti chvíli sledovaly svého nově objeveného strýce s otevřenou pusou, ale postupně se stále více osmělovaly.

Byla už téměř půlnoc a Pergovi se zavíraly oči. Konečně se rozhodl, že půjde spát. Jeho "skromné komnaty" v paláci ho nijak nepřitahovaly a už téměř uvažoval o tom, že se natáhne s dekou na zemi v místnosti, kde právě večeřeli.

Mariana s dětmi už dávno odešly spát do ložnice v horním patře, ale Pergova matka stále otálela. Bylo vidět, že má ještě něco na srdci.

"Doved' mě domů, Pergu. Bydlím jen kousek odsud."

"Jistě."

Venku se Mala pevně přitiskla k synově paži. Jako by potřebovala oporu, přestože jí ještě nebylo ani čtyřicet a celý večer sršela energií a radostí z jejich opětovného shledání. Teď se však do její nálady vkradl smutek.

"Jen co ses nám vrátil," začala, "už musíš zase pryč. Ani nemáme možnost tě pořádně poznat."

"Nedá se nic dělat, mami."

"Já vím, já vím." Perg ještě nepotkal ani jediného člověka, ať už ve městě nebo v paláci, který by o jeho vztahu ke Kristě nevěděl. A také o problémech, které by tím mohly vzniknout.

Kráčeli zvolna. Pergovi připadalo, že se matka chystá mluvit o něčem závažném, ale stále váhá. "Vrátíš se potom do Tasavalty?" vyptávala se.

"Několik dní tu ještě zůstanu. Než odejdu, zajdu se s tebou i s Marianou rozloučit."

"Ano, jistě. Pokud se ovšem plánovaná doba odjezdu nezmění. U takových tajných záležitostí se plány mění dost rychle. To už jsem taky zjistila. Ale až tohle splníš, vrátíš se zpátky?"

"Abych podal zprávu, jistě. Budu muset. A pak budu zase odeslán pryč. Zůstat tady nemůžu. Princeznin neurozený milenec, který je navrch ještě cizincem."

Kdyby byl můj otec velký vévoda ten-a-ten nebo princ z Nemanic, tak by bylo asi všechno jinak."

Mezitím už došli ke dveřím domu. Byl skromný, ale vypadal příjemně. Zřejmě typ obydlí, které vláda zřizovala pro rodiny svých tajných agentů.

Male se najednou roztřásl hlas, jako by ji slova stála obrovskou námahu.

"Pojď dovnitř, Pergu," poprosila. "Musím ti něco říct, dokud máme příležitost. Jen bohové vědí, kdy se nám zase něco podobného poštěstí."

Asi za hodinu opustil Perg skromné obydlí rodičů a vyšel ven na ulici. Chvilí jen stál a pozoroval hvězdy. Vypadaly stejně jako vždycky. Byl ve stavu, ve kterém už dávno přestal pociťovat únavu. Konečně se sebral a odešel do svých skromných komnat v paláci, aby si odpočinul.

O dva dny později opustil Perg palác. Byl dobře najedený, oblečený, a dokonce i celkem odpočatý. Po boku mu visel Zlatonoš... zatímco Ranhojič byl bezpečně odevzdán do Karlovy péče.

Odjel tiše a jeho odchod se obešel bez oficiálních i neoficiálních fanfár. V sedle dobrého jezdouna a se skupinou ozbrojených průvodců vyrazil hledat Císaře.

Otočil se jen jednou. Ve vzdáleném okně horního patra paláce zahlédl postavu, o níž si byl jist, že patří Kristě. Nijak ale nenaznačil, že ji vidí.

Během dlouhých desítek let od doby, kdy obětoval své lidské oči, aby si na ně vzápětí magicky narouboval smysly démoni, přicházel Temný Král často do stavu, v němž nevěděl, jestli bdí nebo sní.

Pána Mysli každopádně viděl stále stejně. Vypadal jako vzdušný sloupec plamene dlouhý jako kopí, kde uprostřed dokonale bílého světla zářil jeho vlastní obličej. Oči jeho světelného obličejce byly otevřené a vidoucí.

Ať už bděl nebo snil, tento planoucí pohled ho z nějakého důvodu neustále upomínal, že své nejbližší podřízené ještě nikdy neviděl vlastníma očima. Démon mu jeho lidské kouzelníky a čaroděje ukazoval jako podivné, hrbaté a seschlé postavy a generálové zase byli jen o něco málo víc, než pohybující se brnění. Všechny obličejce však vypadaly jako karikatury zdůrazňující každý výrazový rys, aby ho Temný Král mohl lépe přečíst.

Démoni se naproti tomu objevovali s ušlechtilými, krásnými a mladými těly, obvykle nahými. Měli vždy lidskou podobu. Nelidská byla jen jejich naprostá dokonalost, vysoká postava a křídla, která se jim často objevovala na zádech. Temný Král samozřejmě věděl, že žádná skutečná těla nemají, natož pak křídla. Nevěřil ani jejich tvářím, které mu byly předkládány v podobě, v níž zářily laskavostí a počestností.

Když teď byl Temný Král se svou armádou téměř denně na pochodu, objevovali se démoni v trochu menším, cestovním formátu. Někdy jen poletovali uvnitř stanu jako mnicholeti.

Vilkata musel přebývat ve stanu mnohem menším, než byl jeho obrovitý stan v domovském táboře, protože v této chvíli rozhodovala rychlost. Nedávno obdržel zprávy, že vojsko pana Ondřeje konečně vylezlo ven ze svých bažin. Pohybovalo se ve směru bývalých Ondřejových zemí, jako kdyby rytíř z nějakého důvodu usoudil, že čas uzrál k tomu, aby je požadoval zpět.

Tato zpráva Vilkatu samozřejmě přiměla k zamyšlení nad tím, co asi hodlá podniknout jeho někdejší spojenec - Stříbrná Královna. Pokud věděl, tato území měla stále ještě ve své moci.

Zpráva o pohybu Ondřejova vojska jen potvrdila Vilkatovo nedávné rozhodnutí o změně strategie. Rozhodl se zničit nejprve pana Ondřeje, na ostatní nepřátele a soky se vrhnout až potom. Vilkata měl totiž pocit, že o něm v této chvíli jeho nepřátelé vědí až příliš.

V první řadě tu totiž byla skutečnost, že na onom památném shromáždění, kdy poprvé předvedl Myslipána, a kde i bohové tak pěkně zareagovali, hostil místo Burslema nějakého zatraceného špióna. Skutečný čaroděj Burslem, Vilkatův

vrchní šéf Bezpečnostní a obranné zpravodajské služby se totiž konečně vrátil a byl důkladným výsledkem bezpečně identifikován. Další znepokojivou věcí byla špiónova odolnost vůči vlivu Pána Mysli. Jediným vysvětlením obojího byl Meč Zrakomam. Ale vědomí, že ho mají v rukou jeho nepřítelé, mu na náladě nepřidalo.

Dnes při ranních přípravách tedy Vilkatovi jeho malý démon, sloužící jako zraková pomůcka, zprostředkovával pohled na vnitřek stanu. Na základě jeho dlouhodobých příkazů byly určité věci ze scény vymazány.

Tak se mu například tělo jeho noční společnice, která teď spala stočená v nohách postele, jevílo jen v hrubých, pěkně tvarovaných obrysech, s obzvláště zdůrazněnými nadry a boky. Naproti tomu věci nedůležité, jako třeba ruce, nohy a zejména obličej - kdo by se u takovéto ženy chtěl pokoušet číst její duševní pochody? - byly rozmazány do neurčité, matné šmouhy. V případě postelové partnerky je vždycky lepší šmouha než obličej, ať by byl sebelépe tvarován a školen v úsměvech. I takové úsměvy by občas mohly být znepokojivé.

A nedávno vydal Temný Král také rozkaz, že při příští bitvě mu mají být ze zorného pole vymazáni i všichni mrtví. V místech, kde bylo zapotřebí hodně zabíjet, si totiž už mnohokrát všiml, že ho mrtví značně rozčilují.

Překážky, které byly odstraněny, mají zmizet a vypotřebované zdroje už jsou jen odpadem. Mrtví mají sklony k zapáchání a vůbec jsou esteticky nepříjemní. Rozhodl se tedy, že dá příkaz k jejich odfiltrování. Spočítat je může někdo jiný, bude-li to nutné.

Nakonec ještě dospěl k rozhodnutí nechat si z pohledu vymazat i většinu raněných. Zůstat mají pouze ti, kteří jsou ještě schopni hrát nějakou úlohu v denních aktivitách, nebo ti, kteří by Temnému Králi mohli být nebezpeční. Tohle posoudit ale pro upachtěného démona nebylo zrovna nejjednodušší. Ve sporných případech tedy raněný mohl zůstat na scéně, přestože esteticky urážel. Když dnes ráno vyšel Vilkata ze svého malého stanu a vyhoupl se za bouřlivého jásoťu vojáků a důstojníků do sedla svého válečného jezdouna, vypadala jeho armáda v démoním pohledu jen jako úpravné řady naleštěných zbraní. Lidská těla, připojená k jednotlivým mečům, lukům nebo kopím, se nezdála být ničím víc než pouhým uniformovaným obrysem.

Pohledem do mapy se ujistil, že se mu postup Ondřejova vojska podaří zastavit. Musí si ale přichvátnout a vyrazit brzy po ránu.

Během pochodu přicházely průběžné zprávy od zvědů, ať už lidí či létavců. Kolem poledního dostal vzkaz, že zadní voj Ondřejovy armády je už od nich téměř na dohled. A není prý ani tak velký, jak ho odhadovali předchozí zpravodajové.

Vilkata byl však navzdory své nepřekonatelné výhodě stále ještě opatrný. Vyslal dopředu značnou část pěchoty a jezdeckému oddílu přikázal Ondřejovo vojsko objet a znemožnit mu případný útek. Hlavní část své armády si mezitím seřadil do bitevního útvaru. Sám se postavil do středu, hned za první linii, a tam čekal s Myslipánem v pohotovosti. Od pěšího předvoje přišlo hlášení o prvních šarvátkách. Temný Král vytasil svou magickou zbraň a vyrazil vpřed. Meč nad hlavou se jeho zprostředkovanému vnímání jevil jako kopí plamenné slávy, zatímco zadní voj nepřítelů se pohyboval jen prostřednictvím neživých předmětů velikosti člověka.

Přesto však dokázal docela dobře vnímat jejich tvar i počet a neušlo mu ani, že mnoho z nich má uniformu v barvách oranžové a černé. Byla to radost sledovat, jakou hrůzu v těch mužích a ženách před sebou vzbuzuje. A jak rychle se tato hrůza pomoci Meče mění na bezmeznou oddanost.

Vojáci pana Ondřeje, kteří by proti němu normálně bojovali až do poslední kapky krve, padli při spatření Meče na kolena a vzdávali mu hold. A když na ně potom zakřičel rozkazy, zvedli se, a jako zběsilí vyrazili proti svým vlastním druhům, kteří byli z dohledu a snažili se uniknout.

Mezi posledními, kteří odolávali moci Pána Mysli, byla hrdá žena - podle všeho čarodějka s dost význačným postavením. S neslýchanou arogancí se postavila proti Temnému Králi a vrhla na něj jedno protikouzlo za druhým. Nebylo jí to nic platné. Stejně jako on sám musela dobře vědět, že ji všechna kouzla zklamou. Konečně se otočila a spolu s ostatními se vrhla vpřed, plná běsnícího nadšení, že může sloužit budoucímu vládcí Zeměkoule.

Denis sice mohl zůstat s několika raněnými a starými lidmi v bažině, ale rozhodl se jít raději s panem Ondřejem a jeho vojskem. Podle všech zpráv to vypadalo, že vracet se sám do Tašigangu by v této chvíli nebylo moudré. A pan Ondřej si nemohl dovolit dát mu doprovod.

Po Denisově odchodu z města se prý situace rychle horšila. V předměstí se pohybovaly patroly Temného Krále a ohrožovaly vojska, která si v této oblasti držela Stříbrná Královna. Zbohatlíci z předměstských vil utekli dovnitř města nebo někam daleko odsud. Panu Ondřejovi a jeho lidem však tato zpráva přinesla jistou naději, protože to vypadalo, že se situace mezi Králem a Královnou rychle blíží k otevřenému konfliktu.

Denis tedy vyrazil spolu s vojskem a doufal, že se mu časem naskytne příležitost k bezpečnému návratu do rodného města.

Byli na pochodu už třetí den. Denis kráčel mezi členy hlavního Ondřejova štábu, teď se k nim přidal i pan Ondřej.

Normálně rytíř neustále objížděl celou armádu a snažil se ji udržet v pevném útvaru. Léta partyzánských bojů v bažině ji pro dlouhý přespolní pochod příliš nepřipravila.

Mluvili o Bílém Chrámu a o jeho nemocnicích, kde Denis během svých učenických let pracoval. Zrovna začali rozvíjet téma, jak nejlépe využít Meč Ranhojič - samozřejmě pouze teoreticky, protože ho Denis nemohl doručit. Sudboměř měl u sebe jeden z důstojníků v předním voji, u něhož pan Ondřej předpokládal větší pravděpodobnost, že se setká s nepřitelem.

Jejich rozhovor byl přerušen přiletem malého létajícího zvěda se vzkazem ze zadních linií.

Pták byl natolik inteligentní, že zvládl základní slovní projev. "Černá a zlatá, černá a zlatá. Mnoho, mnoho," zaštěbetal, "Pak tedy ať je Ardneh s mou paní," zamumlal pan Ondřej, zastavil jezdouna a se zoufalým výrazem v očích se otočil zpět. Paní Julie byla totiž vzaďu. "A s námi se všemi také."

Potom zavolal rychlé posly, aby z předních linií urychleně přivedli přátele, kteří u sebe mají Sudboměř. A hned nato

obrátil zbytek své armády zpět, na pomoc zadním vojům. Nebylo jich víc než jen hrstka jeho osobních strážců a přátel. A Denis slyšel i viděl zároveň, jak Meč Válečník - Štitolam - klouže ze své pochvy. Slyšel legendární dunění, ještě ne příliš rychlé ani hlasité, ale rozhodně tvrdé a surové. Magie Meče Síly vystřelovala do širokého okolí. Jeho zvuk se nepodobal bubnu, který by dokázal vzpěnit krev. Bylo to neúnavné bušení kladiva, stloukající katovo popraviště. Rytířova skupinka tedy urychleně vyrazila, a protože byli všichni v sedle, nechali Denise brzy vzadu za sebou. Mohl si vlastně vybrat, na kterou stranu chce běžet. Ale zepředu se za chvíli začnou vynořovat přední linie vojska, a tak by mohl vypadat jako dezertér. Vzdálenost mezi ním a panem Ondřejem se stále zvětšovala.

Zadýchaně přeběhl další kopec, a tu ke svému překvapení uviděl po pravé straně něco, co vypadalo jako opuštěné zbytky pouťového lunaparku. Z jakéhosi prazvláštního důvodu byl postaven právě tady, uprostřed ničeho. Stánky, budky, kola štěstí a přístroje na hry zručnosti byly všechny polámané a zchátralé. Zdálo se, že tu není ani živáčka. Lidé, kteří k zábavnímu parku patřili, zřejmě odešli mnohem dříve, než se k nim pochodující armády vůbec přiblížily.

Denis se tady na chvíli zastavil a s úžasem si prohlížel opuštěné stany a vozy. Pan Ondřej a jeho doprovod mu ještě nestačili zmizet z dohledu, když k němu z jejich směru dolehl výkřik. K panu Ondřejovi se blížil zadní voj jeho vojska. Na první pohled to vypadalo jako zoufalý úprk, ale za malou chvíli už bylo zřejmé, že až tak zoufalý není. Alespoň ještě neodhodili zbraně... a v té chvíli mu došlo, že to, co považoval za úprk, byl ve skutečnosti útok.

Zadní voj se řítí dolů po svahu kopce, se zbraněmi vztyčenými nad hlavou. Plnou parou se vrhli na skupinku pana Ondřeje, která jim jela na pomoc. Rozpoutala se divoká bitva a mnoho zaskočených zachránců leželo v kaluži vlastní krve ještě dříve, než si stačili celou situaci uvědomit.

"To je úskok! Čarodějnická lest!" křičeli zoufale ti, co jeli s panem Ondřejem.

Žádný obyčejný úskok jako výměna uniforem to však nebyl. Denis se omráčeně přibližoval, až se mu podařilo mezi položeným davem mávajícím zbraněmi rozeznat obličej paní Julie. Mířila přímo k pahorku, na kterém stál pan Ondřej se zbytkem svých strážců. Pan Ondřej se mohl odtrhnout a spolu se svou jezdeckou skupinkou pěším útočníkům ujet. Ale buď nemohl, nebo nechtěl utíkat. Místo toho své zrádné jednotky neustále oslovoval jmény a snažil se je zvládnout.

Jeho osobní stráž se bez něj také nepokoušela uniknout.

Bušení Štitolamu se ozývalo stále silněji a silněji. Jeho rytmus se zrychloval a prudké pohyby Meče kolem pana Ondřeje vytvořily zářivý oblouk. Ondřejův jezdec klesl k zemi, pobodán a rozsekán tuctem zbraní, ale do oblouku Meče Síly nedokázala proniknout ani jediná.

Rytíř vypadl ze sedla a překulil se na zemi. Jílec velkého Meče však nepustil. Ten nezaháel ani ve chvíli, kdy pan Ondřej ležel na zádech. A když se znovu postavil, jako by ho Meč sám táhl do boje. Štitolam s ním zmítal na všechny strany, odrážel útoky zepředu i zezadu, a ve chvílích, kdy se jeho protivníci na chvíli stáhli, ho za sebou táhl do útoku.

A přicházeli noví a noví. Lidé, kteří byli ještě před hodinou jeho věrnými přáteli, se na něj vrhali s nenávisným křikem po celých tuctech a vyzývali přitom svého nového boha, Temného Krále. Štitolam bojoval se všemi. Drtil jejich zbraně i kosti, řezal jejich brnění i těla.

Denis byl podívanou zcela ohromen. Táhl ho to stále blíž, jako by nad sebou ztratil vládu. U boku měl dlouhý nůž, ale nevytáhl ho. Zuřivý boj před sebou by stejně nijak ovlivnit nedokázal.

Osobní strážci pana Ondřeje už byli srazeni k zemi a jejich mrtvá nebo umírající těla byla zuřivými fanatiky rozsekána na kousky. Ale Štitolam svého majitele dobře chránil. Jeho dunění se stále zrychlovalo a bylo čím dál hlasitější. Pracoval neúnavně, sekal napravo i nalevo, aniž by rozlišoval kdo mu stojí v cestě. Byl zcela lhostejný ke křiku těch, které odzbrojil nebo rozsekal na kusy, lhostejný k tomu, jaké zbraně jsou proti němu použity. Všude kolem poletovaly hlavice seker, nože, čepele mečů, části kopí a šípů - ať už celé, nebo v tisíci úlomcích. A mezi touto změtí krvavě tančily lidské údy a části brnění. Ten kulatý kutálející se předmět býval určitě lidskou hlavou.

Z úst laskavého rytíře teď vyšel výkřik, mnohem hlasitější a strašnější, než byl řev lidí, s nimiž bojoval. Denis viděl, že je pan Ondřej od hlavy až k patě pokrytý krví. Nedalo se poznat, jestli část této krve není i jeho vlastní. Ale ať už byl zraněný nebo ne, divoká síla jeho pohybů nijak neochabovala.

Rytířovo zoufalství se stále stupňovalo. Jeho další výkřik mu téměř roztrhl plíce. Denis viděl, jak se před ním objevila paní Julie a s nenávisným výrazem v obličeji se na něj vrhla. Prsty měla roztažené jako pařáty chystající se rvát a trhat, obličej šeredně proměněný. Ze všech sil na něj chrlila zoufalá magická kouzla. Dokonce i Denis pocítil závan jejich smrtonosné, nehmotné moci.

Pro Meč Síly však magické nástroje nebyly ničím jiným než obyčejnými zbraněmi, které se jako všechny ostatní zlomily o ten zářivý oblouk, roztříštily se o to hrubé dunění, které naplňovalo vzduch. Obrovská nenávisť táhla paní Julii blíž k muži, kterého chtěla zničit. Přibližovala se stále víc, až se jasný oblouk dotkl také jejího těla...

Po další dvě vteřiny neviděl Denis nic. Když zvedl hlavu, bylo bitevní pole na okamžik zcela nehybné. Pan Ondřej stál docela sám, po kolena zabořený do hromady mrtvých těl, oblečených do jeho vlastních barev. Meč Válečník stále tupě duněl. Všichni z jeho lidí s ním ještě neskončili. Kousek opodál se shromáždil malý hlouček raněných, opozdilých, nebo jen vypočítavých a snažili se dát dohromady strategický plán.

Denis spěchal k panu Ondřejovi. Připadalo mu, že se rytíř snaží Štitolam od sebe odhodit, ale ať už se ho chtěl zbavit nebo ne, Meč se zahodit nenechal. Jen jeho zvuk se ztišil, až zněl jako zastřený bubnování. Pan Ondřej svíral jílec oběma rukama a mezi krví občas prosvítly bílé klouby.

Rytíř měl obličej zkřivený hrůzou. Jeho hlas zněl jen jako sotva slyšitelný, strašidelný šepot. "Běž a dožeh přední linie. Najdi člověka, který nese Sudboměř a poruč mu mým jménem a pro lásku Ardnehovu, ať ho sem okamžitě přinese."

Sotva Denis zmizel z dohledu, uviděl pan Ondřej v dálce Vilkatovo vojsko, mířící přímo k němu. Zazněl zvuk trubky. Na tento signál zanechali poslední Ondřejovi vojáci svého zoufalého útoku a poslušně se otočili, aby se připojili ke svému

novému pánovi.

Ten bělovlasý člověk pod zlatočerným praporem musí být sám Vilkata. Lesknoucí se zbraň v jeho ruku nemůže být nic jiného než Pán Mysli. Pro oči pana Ondřeje však nebyla ničím víc než blyštivým zrcátkem. Štitolam ho ochránil i před tímto Mečem. Všechny zbraně se vedle něj stávaly nicotou.

Z vojska Temného Krále sem opět dolehl zvuk válečného rohu. K rytířově údivu se teď řady Vilkatových jednotek obrátily na pomalý ústup. Pan Ondřej se nad tím pokusil zamyslet. Vilkatovo jednání mu v tomto případě připadalo docela rozumné. Proč by měl své vojsko posílat zbytečně na jatka, když dobře věděl, že obranu Meče Válečníka nikdo neprorazí?

Pan Ondřej je klidně mohl pronásledovat, běžet za tím praporem s černou lebkou a všechny kolem něj rozsekat na kusy. Ale oni by na něj nečekali. Vilkata by se svým jezdounem určitě unikl a on sám byl už na pronásledování příliš slabý. Jakmile pominulo bezprostřední nebezpečí, ztrácela se i magická síla, kterou Meč Ondřejovi propůjčoval. Hrozivý zvuk Válečnickova kladiva postupně slábl a zpomaloval, až nakonec úplně zmlkl.

Jako kdyby sám sebe sledoval zvenčí, viděl pan Ondřej starého muže stojícího na kopci, nohy po kolena zabořené v mrtvých tělech lidí, které kdysi miloval. Obě paže měl jako zmlácené. Lhostejný ke všemu uložil zakrvácený Štitolam do pochvy.

Stál na místě a zdálo se mu, že ničeho jiného už není schopen. Potom se s nadlidským úsilím pohnul a šel se podívat na to, co zbylo z paní Julie.

S očima plnými slzí se pak odpotácel stranou a přinutil nohy, aby ho nesly pryč. Nevěděl, kam jde, dokonce ani kam by jít měl.

Sotva se za prvním malým kopečkem dostal na dohled zchátralých zbytků zábavního parku, udeřila ho do hrudi prudká bolest. Bylo to, jako kdyby mu někdo zabil do srdce kopí.

Upadl na záda. Vojenský instinkt ho ještě přinutil vytasit znovu velký Meč. Ale žádná zbraň nablízku nebyla a Meč Síly byl zcela bez života.

Pan Ondřej ležel v trávě a nebe nad ním vypadalo tak mírumilovně, že ho to až překvapilo. Zaměřil se na svou bolest. Vypadá to, pomyslel si, jako by mi pukalo srdce. A zřejmě tomu tak opravdu bylo.

Rychle a kriticky se podíval zpět na svůj dlouhý život a přitom zjistil, že mu vyhlídka na smrt v této chvíli nepřipadá nijak strašná.

Bolest se znovu vrátila, horší než předtím.

"Julie..."

Neodpověděla. Už mu nikdy neodpoví.

Na chvilku to vypadalo, že ho bolest nechá žít ještě o něco déle. Pan Ondřej se tedy vzchopil a použil všechnu svou sílu, aby Štitolam zahodil daleko od sebe. Pokoušel se velký Meč zahodit už předtím, snažil se o to znovu a znovu, když proti němu běžela Julie a když si uvědomil, co se jí muselo stát a co se teď stane. Ale magie Meče ho tehdy neopustila. Teď, když bylo už příliš pozdě, vylétl z jeho rukou tak poslušně jako obyčejný klacek. Čepel se ve vzduchu otočila a maličko, truchlivě zasténala.

Rytíř nechtěl umírat sám. Kdyby tu tak byl nějaký přítel - nebo kdokoliv. Zavřel oči a zapřemýšlel, jestli je ještě někdy pod oblohou tohoto světa otevře. Jestlipak tam na druhé straně uvidí Ardneha, jak si někteří lidé myslí? Nebo jen nicotu? Když oči za chvíli otevřel, byl stále ještě ve stejném světě a pod stejným nebem. Něco ho přinutilo, aby otočil hlavu. Od opuštěného lunaparku se k němu blížila šedivá postava. Byl to muž, který neměl zbraň ani brnění, ale... masku v obličeji?

Postava v šedivém plášti přišla blíž a poklekla vedle něj jako přítel, kterému na něm záleží.

"Kdo jsi?" zeptal se pan Ondřej.

Muž zdvihl ruku a strhl si masku z obličeje.

"Ach." Hlas pana Ondřeje nabyl jistoty. "To jsi ty," pravil s úlevou. "Ano... vím, kdo jsi."

Denis se vracel plnou rychlostí zpět, v čele skupinky ozbrojenců, kteří zoufale toužili pomoci svému milovanému pánovi. Na bojišti však nikoho živého nenašli. Pan Ondřej ležel mrtvý stranou od ostatních a jeho tělo, pokryté krví vlastních lidí, neneslo žádnou viditelnou ránu. Laskavý rytíř měl v obličeji klidný a pokojný výraz.

Denis s ostatními začali pátrat po Štitolamu. Prohledávali bojiště, zkoumali ve stále širším okruhu všude kolem, ale Meč Síly byl pryč.

Polní lehátko bylo dost široké, aby se na něj vešli dva lidé - tedy alespoň důvěrní přátelé. Dnes v noci však, stejně jako po mnoho nocí předešlých, v něm spal pouze jeden člověk.

Nebo se pokoušel usnout.

Polní stan Stříbrné Královny nebyl nijak velký. Na přístřešek, který má sloužit zároveň jako královská konferenční síň i jako příbytek, byl dokonce dost těsný. Prý by nedosahoval ani velikosti jedné místnosti v obrovském stanu, který obvykle na cestách doprovázel Temného Krále.

Mnoho způsobů Temného Krále v ní vzbuzovalo pohrdání. Ale byly také věci, kvůli nimž se mu obdivovala a které v ní v její noční samotě vyvolávaly strach.

Královna Jamu seděla na okraji svého osamělého polního lůžka, na sobě lehké spodky a košili, které venku obvykle nosila na spaní.

Na stan občas zabubnovaly kapky deště a tu a tam sem dolétly útržky hovorů nočních stráží. Pohled měla upřený na temný, nehybný předmět, vzdálený od jejího lůžka sotva na délku paže. V půlnocní tmě nebylo poznat, o jaký předmět

se jedná, ale na tom nezáleželo. Ona sama ho znala velice dobře. Spočíval jako obvykle na trojnožce, těsně vedle jejího lůžka, zatímco ona spala nebo se pokoušela usnout. Byla to vyřezávaná dřevěná schránka na meč s jílcem v podobě draků, jejichž dlouhé krky se proti sobě stáčely, jako by do sebe chtěli zabořit své tesáky.

Odkud ta schránka pocházela a z jaké doby, to Královna nevěděla. Případala jí však velmi krásná. A poté, co její nejlepší magičtí specialisté prohlásili, že je pro ni neškodná, zvykla si do ní svůj poklad ukládat. Tento poklad měla neustále při sobě jako poslední temnou naději na vítězství. Jedinou výjimku udělala při návštěvě v bažině u pana Ondřeje.

Tisíckrát už schránku otevřela, ale nikdy ještě Dušemraz z pochvy nevytáhla. Nikdy nespátřila holou ocel jeho čepele. Bála se to udělat.

I když - nebýt jeho, těžko by se bývala odvážila vytáhnout teď se svou armádou do pole. Setkání s Myslipánem a jeho mocným vlastníkem - Temným Králem, by jinak rozhodně neriskovala.

Před pouhými několika hodinami jí jeden z polo-inteligentních okřídlených posílů přinesl zprávu o Vílkatově posledním vítězství. Zřejmě tedy porazil celou armádu pana Ondřeje. A pak, místo aby podle jejího očekávání zaútočil na ni, obrátil Vílkata své obrovské vojsko na pochod proti Tašigangu. Zvědové Temného Krále možná ztratili přehled o poloze jejího vojska. Ať už byl však důvod jakýkoliv, její jistota, že bude Vílkatovou první obětí byla zpochybněna. Zbabělost tak měla šanci pošeptat jí do ucha, že by možná ještě nebylo úplně pozdě uzavřít s Temným Králem narychlo spojenectví. Zbabělost ale byla hloupým rádcem. Vlastní rozum jí říkal, že její jedinou nadějí je zaútočit na Temného Krále teď, dokud ještě může doufat v nějakou pomoc. Pan Ondřej je mrtvý. Až padne i Tašigang, tak bude už definitivně pozdě. Když dorazila zpráva o Vílkatově posledním vítězství, Jamu si v krátkosti pohovořila se svými důstojníky a pak je propustila. Řekla jim, aby nechali vojsko pořádně odpočinout.

Ona sama však nemohla usnout. A přestože bylo zcela jasné, jaký bude její další postup, stále se nedokázala vzchopit natolik, aby vydala rozkaz opustit tábor a vyrazit.

Kdo nebo co se vlastně může postavit Pánovi Mysli? Zřejmě pouze něco, co je právě tak strašlivé. A pan Ondřej měl u sebe Štitolam. Na vlastní oči viděla při návštěvě bažiny to malé bílé kladivo na černém jílcu. Vílkata s Myslipánem tedy zvítězil i nad touto zbraní. Má teď Vílkata Meče dva?

Ať tak či onak, každý nárůst jeho moci pro ni znamená okamžitě proti němu vyrazit.

Stříbrná Královna se postavila a tápavě udělala malý krok vpřed. Natáhla ruku a nejprve se dřevěné schránky jenom dotkla. Pak ji otevřela.

Jedním prstem pohládila černý jilec svého Meče. Jako jediný ze všech Dvanácti nenesl žádný symbol. Ani z něj necítila žádnou sílu. Necítila vůbec nic, jen tvrdý materiál, z něhož byl jilec zhotoven. Ze všech Dvanácti jenom tento neměl co by světu o sobě sdělil.

Pohlédla zpátky na své prázdné lůžko, z něhož se v slabém světle noční oblohy rýsovaly pouhé matné obrysy.

Představila si Amintorova zjizvená ramena, která se občas zvedala nad zmačkanou pokrývkou. Amintor byl někdy docela moudrý. Nebo alespoň obratný. Jen kdyby ona sama vůbec věděla, co to moudrost je. Těžko by ji dokázala poznat, i kdyby k ní najednou přiletěla a kopla ji. Zřejmě ji nebyla schopná poznat nikdy, ale teprve teď si to začíná uvědomovat.

Jediný poradce, jehož slov by si nyní opravdu vážila, byl už celé roky pryč a nehodlal se vrátit. Už ho nikdy neuvidí.

Možná snad jednoho krásného dne na nějakém bitevním poli.

Ale je dost pravděpodobné, že bude mít na sobě zase masku (nikdy nepochopila, proč ji tak často nosí) a ona ho stejně nepozná.

Takové myšlenky ji samozřejmě jako obvykle přivedly k Arianě. K její dceři Arianě, jejímu jedinému dítěti - a samozřejmě i jeho.

Královniny zpravodajské služby jí potvrdily, že je Ariana už čtyři roky mrtvá. Zahynula spolu s jakousi zlodějskou bandou při pokusu vyloupit ústřední poklad Modrého Chrámu. No, je to pro ni určitě lepší než otroctví v Rudém Chrámu.

Mělo to spiknutí opravdu za cíl posadit Arianu na trůn? Nebo se podle spiklenců měla jen zbavit své dcery, a tím i svého jediného potenciálně důvěryhodného spojence?

Přestože si Královna Jamu dobře uvědomovala, jakému nebezpečí se vystavuje, nedokázala svou dceru vydat na smrt přímo. Kromě toho jí věštby hrozily těmi nejstrašlivějšími následky, kdyby něco takového udělala. Nakonec tedy na radu jistých věstců svou dceru prodala Rudému Chrámu. Svou jedinou dceru, své vlastní dítě.

Královna Jamu se tehdy zcela utápěla ve své nenávisti a strachu...

Kdyby u sebe měla tenkrát Amintora, jestlipak by měl dost odvahy, aby ji ve zničení vlastní dcery zabránil? Ne, usoudila. Kdyby viděl, že je pevně rozhodnutá, tak by to určitě neudělal.

V tomto bodě svého zbytečného myšlenkového cyklu úvah a sebeobviňování došla ke vzpomínkám na svůj milostný románek s Císařem.

Bylo to těsně před jejím triumfálním nástupem na trůn. Během let, které následovaly, se jen zřídka kdy cítila tak plná života a elánu. Tenkrát žila v neustálém zoufalém napětí a nebezpečí a nebyla si ani na okamžik jistá životem. Byla stále v pohybu, stále před něčím utíkala. Nespala nikdy dvakrát na stejném místě, neustále připravená uniknout samozvancovým pátracím skupinám, které zběsile prohledávaly celou zemi.

Tehdy ho poznala, a tehdy se také začal jejich milostný vztah. Byla v té době jen hloupou holkou, která mohla jen hádat, jakou mocí Císař skutečně vládne. Nikdy neměl žádnou vlastní armádu, kterou by vyslal do pole. Ale více než jednou ji zachránil život, když vedle ní bojoval jako démon, když jí dodával odvahu předpovídáním vítězství nebo když přesně odhadoval, kterým směrem se nepřítelovy pátrací skupiny příště vydají.

Byly tu jisté náznaky, v těch prvních dnech lásky, podle nichž se dalo poznat, co očekává jako konečnou odměnu. Víc

než náznaky. Jen kdyby je tehdy byla ochotná vidět a slyšet. Přesto si o něm ve své tehdejší naivitě stále myslela, že je obětavý a zcela nezištný.

A potom jí ten nemajetný cynický drzoun s prázdnýma rukama nabídl sňatek! V den jejího oslnivého vítězství, když se k ní vrhlo tolik vlivných lidí Jamu a přidávali se k ní, aby obrátili Štěstěnu na její stranu! V ten den, kdy konečně mohla nechat popravit hlavní iniciátory celého spiknutí i s jejich rodinami.

Císař jí musel její okamžité odmítnutí vyčíst v obličeji. Protože když se k němu po vyřízení jistého naléhavého rozkazu otočila a chtěla mu dát jasnou odpověď, byl už dávno pryč. Možná si zase nasadil jednu z těch svých zatracených masek. Vytratil se uprostřed davů neznámých lidí, mezi novou osobní stráží, dvořany a cizími hodnostáři, kteří se k ní hrnuli s blahopřáním pro vítěze.

Odmítla po něm zahájit jakékoliv pátrání. Ať si jde. Dobře, že se ho zbavila. Od tohoto dne tedy bude královnou a její manželství, pokud k něčemu takovému dojde, musí být naplánované pečlivě a s chladnou hlavou. Jako vojenský tah. Od onoho dne před dvaceti lety měla samozřejmě mnoho jiných milenců. Amintor jí z nich všech vlastně vydržel nejdéle. I když milenci pro ně asi není to pravé slovo.

Spíš použitelná těla, někdy i zábavné a užitečné mozky.

Ale Císař - ano, ten byl jejím milencem. Tato skutečnost se stávala stále zřetelnější, čím delší řada let ji od jejich vztahu oddělovala.

A jako pokaždé, když myšlenkový cyklus dospěl do tohoto bodu, nutně následovala ta stará otázka: Jak by mohla jakákoliv žena, natož pak královna, někdy vážně pomýšlet na společný život a kariéru s mužem, jako je on...?

Myšlenky a city Stříbrné Královny se jako obvykle v této chvíli zasekly. Už je to dávno pryč. Císař by ji sice mohl učinit nesmrtelnou, nebo alespoň nestárnoucí, jako je on sám, ale na tohle si může najít jiné mocné mágy. Zatím jí to nepřípadá tak důležité.

Teprve poté, co Císařovu nabídku k sňatku odmítla a co si o tom nemožném vtipálkovi, šprýmaři a svůdci zakázala přemýšlet (ten zákaz byl po určitou dobu docela účinný) - samozřejmě teprve poté zjistila, že je těhotná.

Její první myšlenkou bylo zbavit se dítěte ještě předtím, než se narodí. Ale hned nato ji napadlo - v té době už ji začínaly docházet určité náznaky Císařovy skryté moci - že by to dítě mohlo být dobrým vkladem do budoucna. V jejím novém životě královny jako vždycky převažovala prozíravost. Přetrpěla tedy těhotenství i porod.

O tom, kdo je otcem dítěte, nebylo žádných pochyb. Mělo sice světlou pleť a rudé vlasy, na rozdíl od obou rodičů, ale Císař byl v té době jejím jediným milencem. A kromě toho se v liniích obou královniných rodičů dali vystopovat rudovlasí předkové. Pokud jde o rodinu Císaře... kdo ví? Netušil to ani jeden z čarodějů, se kterými se o tom kdy radila. Jednou věcí si však může být jistá: vždycky byl - a zřejmě stále ještě je - vrcholným mágem. Stříbrná Královna to teprve teď dokázala plněji ocenit. Tenkrát, coby mladá holka, z toho neměla rozum.

Jedna myšlenka ji však mučila stále - nyní ještě častěji než v prvních letech své vlády: Co kdyby si ho tenkrát opravdu vzala?

Bylo by to hrozné, téměř nemožné. Sociálně i politicky by se tím znemožnila. Jakožto královna si přece nemohla vzít člověka, kterého svět zná jako dementního klauna. A to i přesto, že moudří a vzdělání alespoň tušili, že v Císařovi je ještě něco navíc. Ale co kdyby to tenkrát opravdu udělala? Co kdyby svou nově nabytou královskou moc použila k tomu, aby se jejich manželství mohlo uskutečnit?

Bylo by samozřejmě bezpodmínečně nutné udělat vše pro obnovení manželova titulu v jeho starobylém významu, který označoval vrcholného vládce, jehož moc zdaleka převyšovala pouhé krále a královny.

Jestlipak by si tímto činem vysloužila pověst politického génia? Zřejmě pouze v případě, že by to skutečně fungovalo. Pravděpodobnější ale bylo, že by se stala terčem posměchu.

Teď je však zbytečné o tom přemýšlet. Byla tehdy jen mladá holka, která s vládnutím neměla žádné zkušenosti. Jak by se jí kdy mohlo něco takového podařit?

Ale on by to možná dokázal. Co kdyby ho bývala nechala vládnout vedle sebe, dovolila mu, aby se pokusil...

Možná, pomyslela si, je to vzpomínka na Císařovu divokou mužnost, co ji dnes v noci tolik rozrušuje. Kromě jiných věcí. Měl v sobě něco zvláštního, co nenašla v žádném jiném muži, kterého kdy na své lůžko pozvala.

Tak dost. Aniž by si dala čas na rozmyšlenou, sevřela pravou rukou Dušemrazův jílec a povytáhla ho z pochvy.

Žádnou zář však neviděla a ani necítila, že by z něj proudila nějaká síla. Spíše naopak. Bylo to tak, jak očekávala a jak se obávala. Možná ještě horší. Horší než její nejčernější myšlenky. Ale unese to, bude-li muset.

Královna Jamu tento nejstrašnější z Mečů zasunula zpátky do pochvy a vydechla úlevou. I noc kolem ní jako by se najednou projasnila. Uzavřela Dušemraz do ozdobné schránky, vstala a došla ke dveřím stanu. Temnou nocí zazněly její povely k rozbití tábora a k dalšímu pochodu.

Když se nad tím Temný Král zamyslel, bylo mu to jasné. Ale démonovými očima, viděl Štitolam v rukou pana Ondřeje jen jako jakýsi druh válečného kladiva, které se Meči nijak nepodobalo. Tento obraz také odpovídal zvuku, který k Vilkatovým uším z toho vzdáleného boje dolétl.

Dušemraz se Vilkatovi ještě nepodařilo uvidět vůbec, ale dobře věděl, že se už na scéně objevil. Jeho magicky zprostředkovanému vnímání se podařilo zaregistrovat prázdnotu, vůči níž byl opravdu slepý. Každý z Mečů, který nevlastnil, mu naháněl hrůzu. A on vlastnil pouze jeden z Dvanácti.

Teď se tedy ocitl mezi dvěma nepřáteli, z nichž každý měl u sebe Meč, který se mu zdál obzvláště mocný.

Malé vojsko pana Ondřeje bylo určité rozmetáno. Chycení uprostřed mezi Pánem Mysli v rukou Temného Krále a jeho jezdeckým oddílem, který a ně zaútočil zepředu, neměli tito naivkové nejmenší šanci. Alespoň tohle tedy dokázal. Za normálních podmínek by takové vítězství králi určitě dodalo optimismu. Jenže podmínky rozhodně normální nebyly.

Byly tu ony dva Meče, Štitolam a Dušemraz, a on sám mezi nimi.

Když se k němu dostala zpráva o postupu Stříbrné Královny směrem k zadním vojům jeho vojska, poslal Vilkata k prvním liniím létajícího posla s příkazem přivést zpět jezdecký oddíl. Pak celou svou armádu obrátil a chystal se královně čelit.

Nebylo to snadné rozhodnutí. Měl totiž sto chutí jít sám osobně na bojiště a hledat Štitolam. Létající zvěd mu sdělil, že pan Ondřej tento Meč po skončení boje odhodil daleko od sebe.

Jenže jakému podřízenému má Temný Král věřit natolik, aby ho mohl poslat Meč najít?

Zároveň však nechtěl zmeškat příležitost střetnout se hned zpočátku se Stříbrnou Královnou s Myslipánem v ruku. A na dvou místech zároveň být nemohl.

Vilkata však příliš nevěřil, že by pan Ondřej Meč opravdu zahodil. Že by mohl být Meč Síly na nějakém bitevním poli zahozen a opuštěn, to se mu zdálo přinejmenším hodně podezřelé. Nakonec však přece jenom do místa bitvy vyslal několik členů hlídky, aby se po Meči podívali a aby přitom posbírali všechny cennosti. Sám se pak otočil a připravil se ke střetnutí s Jamu.

Ukázalo se však, že hlavní vojsko Jamu není ani zdaleka tak blízko, jak mu bylo oznámeno. Létající polo-inteligentní zvědové měli s odhadem horizontálních vzdáleností dost často problémy.

Král ale rozhodně nemínil riskovat. Sotva však svou armádu dostal do pohybu, dorazily další znepokojivé zprávy.

Týkaly se bohů a bohyň, kteří v blízkosti Tašigangu tropí ve jménu Temného Krále nejrůznější výstřednosti. Nazývají ho svým mistrem a pánem a novým vládcem světa.

To by samo o sobě nebylo tak špatné, ale zprávy mluvily i o bozích, kteří mu nabízejí lidské oběti a ve velkém mu obětují obilí a dobytek. A právě tohle Vilkatovi dělalo starosti. Kromě ničení cenných zdrojů bylo totiž krajně znepokojivé, že božstva, která mu slíbila věrnost, nejsou pod jeho kontrolou.

Měl by jim o své nelibosti poslat zprávu? Vždyť ani neví, kde přesně teď jsou. A kde budou příště a co dalšího vlastně zamýšlejí. Problém je v tom, pomyslel si, že mě uctívají a já přitom nejsem bůh. Ten velký objev ho značně rozrušil.

Perg a jeho doprovod se od Tasavalty vzdálili sotva na několik dní cesty, když je přepadla hlídková jednotka Temného Krále. Boj je stál několik zranění, ale Zlatonoš v Pergových rukou obracel všechny náhody v jejich prospěch, a nakonec je bitkou bezpečně provedl. Perg už měl s Mečem Štěstí zkušenosti z dřívějška, a tak mu věřil - alespoň do určité míry. Ve skutečnosti byl totiž ze všech Dvanácti tím nejméně důvěryhodným.

Když bylo po boji a zbylí nepřátelé byli zahnáni na útek, Perg a jeho společníci si trochu odpočinuli a potom pokračovali dál. Perg byl pevně odhodlaný dojít k cíli a vojáci, kteří zpočátku poslouchali jen neochotně, začali od něj tento postoj přebírat. Protože jeho největším přáním bylo najít Císaře, tak ho k němu Zlatonoš nějakým způsobem určitě dovede.

Během cesty se Perg čas od času zastavil a s napřaženým Mečem prozkoumával obzor před sebou. Vždycky, když ho zaměřil určitým směrem, čepel začala vibrovat a z jílce mu do ruky vyšlehla magická síla. Tím směrem se tedy nacházel Císař. Nebo ho k němu tato cesta alespoň nějakým způsobem dovede.

Několik dní cestovali v poklidu. Postupně se však kolem začaly objevovat neomylné důkazy blízkosti vojska, a nakonec k nim z dálky dolehl hluk bitvy.

Vylezli na vrchol kopce, odkud se jim podařilo uvidět ohromné vojsko, které muselo patřit Temnému Králi. Postupovalo nejprve jedním směrem, pak se otočilo a zamířilo směrem úplně opačným. Nevypadalo to ale, že by utrpěli porážku.

Skutečná bitva se zřejmě odehrála někde daleko vpředu, kam nedohlédli.

Zlatonoš stále ukazoval ve směru bitvy, a to i poté, co jim nepřítel zmizel z očí.

Když se Perg a jeho družina dostali k bitevnímu poli, kromě několika mrchožroutů na něm téměř žádné živé bytosti nenašli. Byla tam asi stovka mrtvých těl, shromážděných na jednom místě, ale ani jedno na sobě nemělo Vilkatovy barvy. Všude byla jen oranžová a černá, patřící panu Ondřejovi.

Na celém poli stál jen jeden člověk. Byl to štíhlý muž, oblečený do hábitu, který kdysi býval bílý. Vypadal jako Ardnehův sluha, který má za sebou dlouhou a vyčerpávající cestu. A snad i nějakou tu bitvu. Když ho Perg uviděl poprvé, právě se skláněl nad jedním z mrtvých těl, jež leželo trochu stranou od ostatních. Po chvilce se dal do práce a pomocí dlouhé dýky se trochu neohrabaně pokoušel něco vykopat. Perg usoudil, že zřejmě hrob. Konečně si všiml příjizdějící Pergovy družiny a zarazil se. Utéct se však nepokoušel.

Když se Perg dostal až k němu, poznal v mrtvém muži pana Ondřeje. Ve válce, a obzvláště pak na takovýchto jatkách nebylo nijak neobvyklé najít v poli mrtvého přítele nebo vůdce. Tento objev ho však ranil přímo do srdce.

Seskočil ze sedla, rukou přešel po zakrvácené hlavě pana Ondřeje a pohledem spočinul na jeho pokojném obličejí.

"Ať tě Ardneh doprovází," zamumlal a alespoň na okamžik zadoufal, že by tomu tak opravdu mohlo být. Pak vstal a obrátil se k Denisovi, kterého považoval za opravdového Ardnehova poutníka, který se jen náhodou připlétl na scénu.

"Kde jsou všichni jeho lidi? Copak jsou všichni pobiti?" zeptal se. Rozhlédl se po těch několika desítkách mrtvých těl kolem nich. "Tohle přece není celé jeho vojsko!"

"Hodně jich bylo zabito," odpověděl Denis. "Kavalerie Temného Krále zaútočila taky vpředu, tam za těmi kopci.

Zbývající důstojníci se snaží dát dohromady poslední zbytky jednotek. Přátelé pana Ondřeje ho chtěli pohřbít sami, ale pak usoudili, že pan Ondřej by jim určitě řekl, aby se nejdřív starali o živé. Což by určitě udělal."

"Ty jsi ho znal?"

Mladík v bílém přikývl. "Byl jsem s ním několik dní. Myslím, že jsem ho trochu poznal. Mně říkají Denis a jsem z Tašigangu."

Denis rychle očima přehlédl Pergův doprovod. "Nevěděl jsem, že je tu poblíž tasavaltské vojsko."

"Není nijak početné. Já se jmenuju Perg." Denis také stačil zaregistrovat velký černý jílec po Pergově boku.

"Slyšel jsem o jednom člověku tohoto jména, který měl - a zřejmě pořád ještě má - hodně co do činění s Dvanácti Meči. Tak se to alespoň vypráví. Ale nevěděl jsem, že je z Tasavalty."

"Já vlastně z Tasavalty ani nejsem... a ano, měl jsem s nima hodně společného. Víc, než bych si sám přál," povzdechl si.

Ještě při řeči Perg unaveně vytasil Zlatonoše. Denis i ostatní vojáci vyčkávavě zmlkli a sledovali ho, zatímco Mečem projížděl po obzoru.

"Tudy," zamumlal Perg, když Meč znovu zasouval do pochvy. "A myslím, že je už blízko. Cítím to z jílce dost silně."

Meč ukazoval přímo ve směru opuštěných pouťových stánků, které se rozkládaly kousek odsud. Perg se tam vydal pěšky, jezdouna vedl za uzdu vedle sebe. Jeho průvodci ho tiše následovali a s profesionální obezřetností hlídali případné nebezpečí. Denis na okamžik zaváhal, pak nechal kopání a šel s nimi. Pobožené stánky od nich byly vzdáleny sotva sto metrů.

Když dorazili až k nim, Perg se kolem sebe zamračeně rozhlédl. "Tohle vypadá skoro jako..."

"Jako co?"

"Ale nic." Potom však zaváhal. Když odpověděl, hlas měl trochu napjatý.

"Jako jeden komediantský tábor, který jsem kdysi dávno viděl... hodně dávno." Nemohl si tím být sice jistý, ale měl pocit, že je to jeden a ten samý. Když se podíval na stany a na jména účinkujících - přestože si žádné z nich přesně nepamatoval - zdály se mu všechny nějak povědomé.

Ano. Před nějakými devíti roky byly přesně ty samé stánky a atrakce postavené na jarmarku, který se konal před tehdejším hradem pana Ondřeje. Viděl je tu samou noc, kdy se odehrálo jeho druhé setkání s Mečem. Kdy mu kdosi strčil do rukou Zrakomam...

Jeden z tasavaltských vojáků potichu zapískal na znamení, že je nablízku nepřítel. Perg zapomněl na minulost a rychle se vyhoupl do sedla.

Jen tak tak stačili sáhnout po zbraních. Jakmile Vilkatovy vojáci zjistili, že byli spatřeni, přestali se plížit mezi stany a s křikem vyrazili do útoku.

Perg se jednomu z útočníků, mohutnému prošedivělému veteránovi, postavil se vztyčeným Zlatonošem.

Otrlý válečník při spatření Meče v rukou nepřítele hrůzou spadl se sedla. Nádherná čepel této bohem ukované zbraně se nedala s ničím splést, přestože byl jílec s bílým symbolem ukryt v dlani.

Kolem zuřil boj. Pergův jezdoun byl lehce zraněn a dal se jen obtížně ovládat. Odesl Perga trochu stranou, kde se najednou ocitl docela sám. Meč Štěstí občas svému majiteli přidělal těžkosti, i když mu zároveň zachránil život. Zamával na své tasavaltské druhy a zajel za jednu z velkých dřevěných staveb, aby je odsud vedl do protiútoku.

Brzy však zjistil, že si jeho vojáci signál zřejmě špatně vyložili, a tak tam zůstal docela sám. Šťavnatě zaklel anatomickými částmi nejrůznějších bohů a bohyň a chystal se pobídnout jezdouna a vrátit se zpátky ke svým lidem, když tu mu oči padly na omšelý nápis nad zchátralými dveřmi.

Stálo tam: DŮM SMÍCHU.

A přímo před Domem Smíchu čekal na Perga jakýsi muž. Byl oblečen v nevýrazných barvách a seděl na malé lavičce tak tiše, že kolem něj Perg jednou projel, aniž by si ho všiml. Perg si byl jistý, že čeká na něj. Poznal mu to na očích.

Muž na lavičce byl pevně stavěný, neurčitého věku, na sobě měl šedivý kabát nenápadné, i když trochu zaprášené elegance. Jeho klidný obličej Pergovi připadal úplně obyčejný. Seděl tiše, téměř pokorně, v rukou nedržel žádnou zbraň. Jen po boku mu visela dlouhá prázdná pochva.

Zlatonoš ukázal přímo na něj. Potom jako by Meč povyskočil a sám se Pergovi vykroutil z ruky. Muž na lavičce neudělal jediný viditelný pohyb, ale pochva po jeho boku už najednou nebyla prázdná.

I kdyby nebylo Zlatonošova důkazu, Perg ani na chvíli nepochyboval, s kým má tu čest. Mnohokrát už slyšel popis. Slyšel toho tolik, že ho už předtím dokonce napadlo, jestli v této chvíli přece jenom nepocítí bázeň. Ve skutečnosti však byla jeho první reakcí zlost. Hlas se mu chvěl rozčilením a zdaleka to nebylo jen kvůli ztrátě Meče.

"Tak ty jsi tedy mým otcem. Moje matka to alespoň tvrdí."

Nezdálo se, že by Pergova zlost Císaře nějak znepokojila. Prohlížel si Perga od hlavy až k patě a trochu se usmíval, jako kdyby byl tím, co vidí, docela potěšen. "Řekla ti pravdu, Pergu," promluvil konečně. "Jsi můj syn."

"Vrať mi můj Meč. Potřebuju ho a moji vojáci potřebujou mě."

"Hned. Zatím to zvládají docela dobře i bez tebe."

Perg chtěl slézt se sedla, ale pak si to rozmyslel. Rozhodl se udržet si tu nepatrnou výhodu, kterou mu vyvýšená poloha poskytovala - i když si nebyl jistý, jestli to skutečně má nějaký význam. Znovu se na muže obořil. "Matka si uvědomila až za dlouho, kdo opravdu jsi. Měl jsi na sobě masku, když ses jí zmocnil. Nějaký čas si myslela, že jsi věvoda Fraktin - ten neřád. Takhle si zahrávat i vymýšlet uskoky jako... proč jsi to vlastně udělal? Jí i mému tátovi?" Perg slyšel, jak se mu hlas u posledního slova zachvěl. Obvinění nějakým způsobem vyznělo chaběji, než jak původně zamýšlel.

Císař zůstal naprosto nevzrušený. "Udělal jsem to, zmocnil jsem se jí, jak říkáš, protože jsem tě chtěl přivést na svět."

"Já..." Na tohle už bylo těžké najít ta pravá slova, jež by vyzněla dost rozhořčeně a působivě.

Muž na lavičce pokračoval: "Jsi jedním z mých mnoha dětí, Pergu. V tvých žilách koluje císařská krev."

Pergův zraněný jezdoun se znovu začal nepokojně zmítat. Perg zalitoval, že u sebe nemá svůj Meč. Jinak by se k tomuto muži už dávno otočil zády a připojil by se ke svým druhům. Ale jeho Meč byl pryč. A zvíře se uklidnilo v okamžiku, kdy se podívalo zpřímá na Císaře. Stálo a bez hnutí muže na lavičce sledovalo. Jen občas proběhl jeho tělem jenný záchvěv.

Jestlipak to bude se mnou zrovna tak? pomyslel si Perg. Také se nechám tak snadno zpacifikovat? Jeho dlouho zdržovaná zlost na tohoto muže už pomalu vyprchávala.

"Také jsem o tom přemýšlel," podotkl Perg. "Císařská krev. Jestliže ji opravdu mám, co to potom znamená?" Císař se pomalu postavil. Na jeho postavě nebylo vůbec nic ohromujícího, dokonce ani výjimečného. Nebyl ani moc vysoký, ani nízký, a také se Pergovi nezdálo, že by kolem sebe šířil nějakou magickou auru. Několika kroky došel až k Pergovi a k jeho rozechvělému jezdounovi. Pak klidně sáhl po Meči a jílce napřed ho Pergovi podal. "Budeš ho potřebovat, jak jsi řekl," řekl jakoby mimoděk. Perg svůj Meč omámeně přijal a teprve potom mu Císař odpověděl na jeho otázku.

"Tak například to znamená, že můžeš ovládat démony. Přesněji řečeno máš schopnost je zahnat, přikázat jim, aby zmizeli. Jaká slova nebo jaká zařádkla k tomu použiješ, na tom celkem nezáleží."

Perg zasunul Zlatonoše zpátky do pochvy. Klidně se teď mohl obrátit a jet pryč, ale neudělal to.

"Démony, ano... řekni mi jednu věc. Před několika lety jsem poznal jednu dívku, jmenovala se Ariana. Byla se mnou v podzemní jeskyni Modrého Chrámu. Zachránila mě tam před démonem. Byla snad...?"

"Dalším z mých dětí. Ano. Nepřipadalo jí snad někdy, že v tobě poznává svého bratra?"

"To ano." Poslední zbytky hněvu rychle vyprchávaly a místo toho zanechaly... co vlastně?

Císař se znovu lehce usmál a hrdě se na něj podíval. "Jsi důstojným manželem, Pergu, pro jakoukoliv královnu na této zemi. Nebo pro princeznu, když na to přijde. Řekl bych, že jsi pro většinu z nich až příliš dobrý - ale možná jsem trochu zaujatý. To otcové bývají."

Muž v šedém uchopil Pergovy třmeny a zadíval se mu upřeně do obličeje. "Ale ještě máš něco na srdci, že? Na co se mě chceš ještě zeptat?"

Perg vychrlil změt slov, která víceméně vystihovala naučenou verzi Princezniny formální žádosti o spojení.

"Ano, kvůli tomu tě za mnou poslala, vid' No, mám sice pověst vtipálka, ale dokážu být i vážný. Až Princeznu zase uvidíš, tak jí řekni, že moje spojení má stále, pokud si to bude přát."

Původně Perg zamýšlel žádat ještě o jedno spojení, ale na to už bylo příliš pozdě.

"Pan Ondřej byl právě zabit."

"Já vím."

Klid, který v Císařově hlase zazníval, byl téměř nelidský. Perg najednou zjistil, že jeho vztek ještě vůbec nezmizel.

"Umřel ani ne půl kilometru odsud. Jestli jsi naším spojencem, proč na naší straně nebojuješ? Proč se víc nesnažíš?"

Jeho otec - najednou o tomto muži tak dokázal uvažovat - nebyl výtkou překvapen ani zmaten. Pustil třmen a pohládl jezdouna po zraněném krku. Perg měl pocit, že některá drobnější zranění pod jeho rukou mizí jako suché spadlé listy.

"Až budeš tak starý, jako jsem já, můj synu," pravil Pergův nový otec, "a až také tolik pochopíš, pak můžeš mé jednání rozumně posuzovat."

Císař se unaveně protáhl, ustoupil o krok stranou a rozhlédl se kolem.

"Jednoho dne si my dva budeme moci pořádně popovídat. Ale teď ne. Svou misi pro Princeznu jsi tedy splnil, a teď bych ti doporučoval odjet se svými lidmi okamžitě do Tašigangu. Tam jim řekni, jestli si to sami ještě neuvědomili, že jim hrozí bezprostřední útok."

"Ano." Perg slyšel sám sebe přijímat rozkazy člověka, kterého chtěl ještě před chvílí zahrnout výčitkami. Tato změna přitom nepřišla jako nátlak podobný tomu, který na něj vyvíjel Pán Mysli. Cítil, že tato vnitřní proměna, toto rozhodnutí, jsou jeho vlastní. Přestože ho to samotného překvapilo.

Posílený a odpočatý jezdoun ho odnášel pryč. Otec mu ještě na cestu zamával: "A můžeš jim také říct něco povzbuzujícího - na pomoc jim přichází Rostov s tasavalskou armádou!"

Kolona uprchlíků se převážně skládala z těžkopádných vozů a tahounů. S děsivou pomalostí se den za dnem sunula rozbitými silnicemi, kde každou chvíli narazila na zbořený most nebo neprůchodnou bariéru a musela proto odbočit a cestovat chvíli po zanedbaných polích či pastvinách.

Takto se karavana pomalu blížila k Tašigangu. Uvnitř kolony byli vesničané a rolníci, kteří byli chudí ještě dříve, než válka začala, a teď se obávali loupeživých nájezdů Temného Krále. A právem. Země za nimi ležela mrtvá a zpustošená a na obzoru se proti šedivé obloze zvedal dým z vypálených vesnic. Dřevěná kola vozů skřípěla pod stále rostoucí tíhou nákladu, protože se lidé, co už nemohli jít, usazovali na vůz vedle svého chudého majetku, na kterém stále tvrdošíjně lpěli. Vyhládlí tahouni, kteří si zoufale potřebovali odpočinout, neustále protestovali.

Ve druhém z vozů cestovali čtyři lidé. Muž jménem Borek a jeho žena Michaela, spolu se svými dvěma malými dětmi. Muž seděl na kozlíku a pobízel jejich jediného tahouna, který už umdlával. Jednolitý proud povzbuzujících slov byl určený jak zvířeti, tak jeho rodině. Mnoho odpovědí se mu však nedostávalo. Jeho žena byla poslední dobou stále zamlklejší a děti byly příliš unavené než aby ještě dokázaly mluvit.

Karavana se právě přibližovala k místu, kde kamenitá silnice klesala k malému, bahnitému potůčku. Protékal kolem kopečků, které kdysi bývaly pokryté hustým lesem. Olámané pahýly, které se na něm nyní tyčily, byly smutnou pozůstatostí vojska se stovkami seker a tisíci pažemi, které sekaly, lámaly a pak dřevo odtahovaly na oheň nebo na stavby.

Malá kolona vozů u brodu zastavila. Cestující chtěli napojit zvířata a ti, co s sebou neměli dost čisté vody, se z potoku napili i sami. Borek s rodinou vůbec neslezli z vozu. Netrpěli ani tak žízní, jako spíš otupělostí a vyčerpáním.

Během přestávky se v dálce objevila vojenská hlídka Temného Krále. Lidé ve vozech i kolem nich hrůzou zadrželi dech a rezignovaně zírali před sebe. Hlídka však od nich byla dost daleko a neprojevovala o jejich chudíčkové společnosti žádný zájem.

Všichni si zhluboka oddechli. Sotva však jízda zmizela, ozval se opodál vydešený křik. Jedna z žen stála na voze a s vytřeštěnými očima ukazovala úplně jiným směrem.

Na vrcholku nedalekého kopce, s pahýly stromů jako strništěm vousů na obrovské bradě, se právě objevila hlava a ramena boha. Obzor byl tímto směrem plný kouře ohňů - snad z mlhů, snad z hořících farmářských stavení - a výsledný efekt byl opravdu působivý. Titánská postava procházející touto clonou jakoby se blížila od kilometry vzdálených obzorů.

Borek, sedící ve druhém z vozů, na místě ztuhl. Jeho žena Michaela mu bolestivě stiskla paži. Za nimi, zpoza nábytku a truhlic s věcmi, vykukovaly vyděšené hlavičky dětí.

Borek giganta poznal na první pohled. Vzhledem k jeho výbavě, kterou tvořilo kopí, helma a štít, to nemohl být nikdo jiný než Bůh Války Mars.

Mars se k nim blížil téměř ze stejného směru, kam měl jejich průvod namířeno. A Bůh Války si jich už touto dobou zaručeně všiml. Borkovi dokonce připadalo, že se ty vzdálené oči na okamžik zahleděly přímo na něj. Mars vystoupil z dýmu a najednou se nezdál být vyšší než trojnásobek výšky člověka. Stáhl si přes obličej hledí přílby a těžkými kroky se valil vpřed, jako by se chystal do boje. Skopával přitom stranou obrovské balvany i pahýly stromů.

Sestupoval po svahu kopce, který byl přímo před nimi, a jeho hlava vyčnívala nad korunami olámaných stromů. Než Borek stačil vůbec zapřemýšlet o tom, co by mohl podniknout, Mars dorazil až k nim.

Vypadal zachmuřeně a ustaraně; jeho božskou mysl zřejmě zaměstnával vážný problém. Jen tak mimoděk zvedl kopí a bez jakéhokoli úvodu či varování na něj nabodl muže, sedícího v prvním voze. Jeho žena a děti spadly dolů a svíjely se na zemi, jako kdyby i ony cítily v břiše ránu kopí.

Mars stál přímo nad nimi, takže na něj ani pořádně neviděli. Jako další přišel na řadu Borkův vůz. Tvrdý pád na zem Borka napůl omráčil, ale pokud to obrovské kopí mířilo i na něj, nějakým způsobem ho minulo. Cítil jen palčivou a stále vzrůstající bolest v noze a v kyčli a uvědomoval si, že se nemůže pohnout. Michaela s dětmi se krčila mezi rozházenými věcmi, ale zdálo se, že ani jeden z nich není nijak vážně zraněný. Děti plakaly strachy a Michaela jen v šoku lapala po dechu. Jejich jediný tahoun ležel zhroucený na zemi a jeho tělo se občas zašklublo svalovou křečí. Procházející Bůh Války ho probodl jedinou ranou.

Nad skloněnými hlavami lidí zaburácel Marsův hromový hlas.

"Co mají znamenat ty řeči o Dvanácti Mečích, co se o nich poslední dobou pořád mluví? Nikdy jsem je neviděl a ani po tom netoužím. Co je na nich vlastně tak skvělého? Může mi na to někdo z vás odpovědět? Moje válečné kopí odvede stejnou práci a ještě líp!"

Jestli však bůh války opravdu hovořil s lidmi, které právě převálcoval, a jestli skutečně očekával, že se s ním dá některá z ještě živých obětí do hovoru, to se Borek nikdy nedozvěděl. Hlas, který Marsovi zahřměl v odpověď, byl mnohem hlubší a hlasitější, než jakýkoliv zvuk lidského hrdla. Přicházel z úbočí kopce na opačné straně potoka.

"Tvé kopí tě už jednou zradilo, Válečníku," volal. "Ani teď ti příliš nepomůže."

Borek tento hlas neznal. Mars však zřejmě ano, protože se k němu okamžitě otočil a jeho obličej se rozzářil bláznivou radostí.

"To je přece pes!" křičel Bůh Války. "Velkej čubčí syn, kterému říkají Pán Zvířat. Konečně! Tak dlouho jsem po tobě pátral."

Borek ležel na zádech a matně si uvědomoval, že jsou Michaela s dětmi stále ještě vedle něj. Všichni leželi tiše a bez zjevných poranění, Borek na chvíli zapomněl i na bolest v boku. Ležel a s vytřeštěnými očima celou scénku sledoval. Za celý svůj život žádného boha neviděl a teď se tu před ním objevili hned dva najednou.

Draffut scházel po úbočí dolů. Došel až k brodu, kde se mezi troskami vozů krčilo několik lidí, co bohův zásah přežili.

Hromada rozbitých vozů a lidských a zvířecích těl řídko částečně přehradila, takže mu voda sahala až po kolena. Z druhé strany přehrady teď voda pomalu odnášela kousky haraburdí a nepotřebných krámů, které si lidé tak tvrdošíjně odváželi s sebou k bezpečným hradbám Tašigangu. Zkrvavená voda smáčela zářící srst na jeho kolenou a Borek s údivem sledoval, jak voda i bahno při styku s Draffutovým tělem ožívá.

"Spadni na všechny čtyři, zvíře!" vyřvával Bůh Války a mával svým obrovským kopím.

Draffut nyní neměl Marsovi co sdělit. Pouze odhalil své tesáky a přikrčil se v očekávání na druhé straně říčky, Marsovi téměř na dosah.

První rána kopím byla příliš rychlá a prudká, než aby ji Borek stačil zaregistrovat a Draffut odrazit. Probodla Draffutovi pravé rameno, ale naštěstí jen lehce a blízko povrchu, takže měl stále ještě možnost kopí oběma rukama uchopit.

Okamžik nato ho Marsovi vyrval a obrátil ho proti němu.

Marsovi se v ruku hned objevilo další magické kopí. Obě zbraně se srazily. Draffut zaútočil s takovou vervou, že jedinou ranou proklál Marsův štít, vyrval ho z jeho sevření a spolu s kopím ho srazil k zemi, kde se chvilku kutálel jako obrovské kolo od vozu na konci zlomené ojnice.

Mars zařval. V jeho hlase zazníval strach a zuřivost, ale Borkovi to nepřipadalo jako řev raněného. Sledovat strach boha však bylo také strašlivé. Mars si pro jistotu vytvořil ještě další kopí, takže měl teď v každé ruce jedno.

Draffut se na něj vrhl a uvěznil ho v sevření svých masivních paží. Ruce mu zkroutil za zády a přitiskl je ke kyrsu, který tělo Boha Války ochraňoval. Draffutovy tesáky se zabořily do mohutného, obrněného bohova krku. Pod dotekem Pána Zvířat se dokonce i Marsovo magické brnění roztavovalo a začínalo pulzovat životem, zanechávající tak bohovo tělo zrádně obnažené.

Obři dupali a zmítali se v železném objetí a země pod jejich nohama se zachvívala. Mars měl sice obě ruce znehybněné, ale i přesto se snažil svého soupeře nabodnout na kopí, která nepustil z rukou. Borek zahlédl, jak se pod Draffutovými oživujícími silami jedno z kopí proměnilo v obrovského hada. Ten se vzápětí obrátil proti ruce, která ho držela, a vší silou na ni udeřil.

Mars zavyl bolestí a vztekem.

Michaela boj viděla ze svého pohledu - jako příležitost k útěku. Obrátila se k manželovi a snažila se zjistit, jak je jeho

zranění vážné. Borek se od zápasících obrů jen stěží odtrhl. Vysvětlil jí, že se skutečně nemůže hýbat a že by tedy měla vzít děti a rychle odsud zmizet, dokud je čas. Později se pro něj můžou vrátit.

Chvilku protestovala, ale nakonec udělala, co jí řekl. Bojující bohové byli příliš zaneprázdněni, než aby si jejich odchodu povšimli. Spolu s nimi se do ústraní odplazili i ostatní lidé, kteří byli ještě schopni pohybu.

Kopí v Maršově pravici se pod Draffutovým dotykem neproměnilo. Tvrději odmítalo jakékoliv oživení.

"Tuhle zbraň neroztavíš!" křičel Mars a ostrým jejího hrotu otevřel ránu na chlupatých žebrech Pána Zvířat. Zrádného hada mezitím odhodil.

Bůh Léčitel náhle zjistil, že sám sebe vyléčit nedokáže. Z boku i z paže mu proudila rudá jiskřící krev.

Podánilo se mu však Marse znovu sevřít a sebrat mu i zbývající kopí. Zápasnickým stiskem ho pak zdvihl a praštil s ním o kameny, až se země pod tímto úderem zachvěla a voda z blízkého potůčku vyšplíchla do okolí.

Jakmile se však Mars z Draffutova sevření vymanil, vyskočil znovu na nohy, v každé ruce opět po jednom kopí. I on krvácel a jeho krev byla stejně rudá jako Draffutova. Byla však mnohem hustší a tak horká, že z ní stoupala pára.

Prýštila z míst, která předtím natrhly Draffutovy tesáky.

"Skutečného boha zabít nedokážeš, ty psoune. Jsme nesmrtelní."

Draffut proti němu znovu vyrazil. Postupoval pomalu a metodicky, ve snaze vystihnout ten pravý okamžik k útoku.

"Hermes je mrtvý. Jestli tě nedokážu zabít... tak to nebude proto, že jsi bůh. Bude to proto..."

Znovu to vypadalo - Borek sice nerozuměl a ani nedoufal, že by mohl rozumět všemu, co viděl a slyšel - ale vypadalo to, jako kdyby se Mars skutečně bál.

"Proč?" zeptal se Bůh Války.

"Protože je v tobě příliš mnoho lidského," odpověděl Draffut. Lidské bytosti nebyly stvořeny bohy. To ony stvořily vás. Tebe i všechny tvoje kumpány, co se scházíte v Ludových Horách."

Mars samozřejmě zareagoval hromovým přívalem nadávek, na které se Draffut ani nenamáhal odpovědět. Oba obři přitom kolem sebe stále kroužili a hledali vhodný okamžik k útoku.

Ukázalo se, že Draffutovo klidné prohlášení o lidstvu řálo hlouběji, než by to dokázala jakákoliv záměrná urážka.

Mělo tak hluboký dosah, že dokonce i u Boha Války vyprovokovalo krajní reakci - přemýšlení.

"Co měl znamenat ten nesmysl?" zahřímal Mars. "Že jsme byli stvořeni jimi?"

"Říkám ti jen to, co jsem viděl, když jsem s Mečem Lstivosti stál mezi vámi na ledovém vrcholku hory... Zrakomam mě nechal nahlédnout do vnitřní podstaty bohů - tvoji i těch ostatních vedle tebe. A tehdy jsem pochopil, že jestliže jsem tě minule nedokázal zabít a jestliže tě nebudu schopen zabít ani teď, je to proto, že je v tobě příliš mnoho lidského."

"Cha. To ti tak věřím." Mars se rozmáchl kopím.

Krvácející Draffut pomalu kroužil kolem svého nepřítele. "Vy jste je nestvořili," opakoval.

"Ha. Tomuhle bych ještě uvěřil. Jaký bůh by se taky chtěl s něčím takovým obtěžovat?"

"Oni stvořili vás."

V Maršově odfrknutí zaznělo božské pohrdání. "Jak by mohla taková havěť něco stvořit?"

"Svémi sny. Jejich sny jsou velmi mocné."

Oba titáni se do sebe znovu pustili. A znovu si přidělali zranění a jejich síly se opět oslabily.

Borek byl jediným lidským pozorovatelem, který tu ještě zbyl. Kdyby se mohl hýbat, byl by se už také odplížil pryč spolu se ženou a s dětmi. V této chvíli však ani nedokázal přemýšlet nad svým osudem. Sledoval boj, dokud neodmlel.

A když se probíral z bezvědomí, boj stále ještě pokračoval. Když už žizní nemohl vydržet, s obrovským úsilím se připlazil k blátivé a zkrvavené vodě potůčku, pak si znovu lehl a pozorováním boje se mu podařilo odpoutat se od svého bolestivého zranění.

Slunce pomalu zapadalo. Boj zuřil dál a dál a s malými přestávkami - Borek předpokládal, že i bohové v tomto stavu agónie musí odpočívat - se táhl přes celou noc.

Tma byla protkána duněním ran, titánským řevem a šploucháním vody, která bublajíc přetékala a obtékala novou přehradu vytvořenou z lidské tragédie.

Alespoň se nemusí bát, že si z něj nějaká dravá šelma udělá večeri, uklidňoval se Borek ve chvílích jasného vědomí.

Jaké zvíře by se k takovéto scéně odvážilo přiblížit?

Když přišlo svítání, Borek ke svému úžasu zjistil, že stále ještě žije. Všude kolem se válela zlomená kopí a obrovití mrtví hadi, kteří byli kdysi kopími. Boj stále pokračoval.

Skutečně? Tento poslední okamžik ticha trvá mnohem déle než obvykle...

Nový ohlušující náraz rozechvěl zemi. Přicházel odněkud poblíž, z oblasti, kterou Borkovi zakrýval převržený vůz. Boj se rozběhl nanovo a znovu byl zakončen šplouchnutím vody. A hned nato se objevily vlny, naznačující, že oba zápasníci právě zapadli do vody v přehradě.

Po nějakou dobu se žádné zvuky boje neozývaly, jen občas nějaké to šplouchnutí. Ale i to postupně ztrácelo na intenzitě. Borek však slyšel, jak oba bohové mohutně oddechují.

Copak bohové musí také dýchat? přemítal Borek omámeně. Možná to dělají, jen když se jim zachce. Jako všechno ostatní. Třeba dýchají, jen když potřebují získat sílu navíc.

Několik okamžiků vládlo téměř naprosté ticho. Potom na Borka padl jakýsi stín, který na okamžik zakryl paprsky právě vyšlého slunce. Borek otevřel oči a spatřil postavu dalšího boha.

Vřelé díky Ardneho, ani tento si zatím žijícího člověka nevšiml.

Podle kožené kovářské zástěry a zmrzačené nohy poznal Borek Vulkána. Kulhavý bůh měl po boku dva veliké Meče s černými jílcí, které na jeho mohutném těle vypadaly jako pouhé dýky. Přisedl na bobek a z povzdálí se zadíval do tůňky na oba zápasníky. V tůňce to znovu zavířilo, ozvalo se mumlání a šplouchnutí. Kovárovi se po tváři rozlil široký úsměv. Postavil se a rozjařeně se vydal k bojišti. Než znovu usedl na skálu, odkopl si z cesty překlopený vůz. Bořkovi se tak

odkryl pohled na celou scénu.

"Buď pozdraven, mocný Válečníku!" Vulkánův pozdrav zazníval gigantickým výsměchem.

"Tvá vítězná přítomnost světu tolik chybí! Neotáčíš tu nějak příliš dlouho? Co tam dole vlastně děláš - koupeš svého milého pejsánka v bahně?"

Borek viděl, jak se voda i bahno kolem obou červenalo krví. Draffut už bojovat nemohl, sotva se dokázal pohnout. Bůh Války na tom byl o něco málo lépe než jeho zmáchaný protivník. Pomalu a dýchavičně se škrábal na nohy a postupně se vymaňoval z pevného sevření Draffutových drápů a tesáků. Nakonec se postavil téměř vzpřímeně.

Mars se pokusil promluvit, ale jeho hlas byl sotva slyšitelný a při některých slovech mu vypověděl úplně. Zdálo se, že napřáhnout paži k Vulkánovi ho stojí nepřekonatelné úsilí.

"Kopí - zbraň - už nemám žádné kopí. Půjč mi svůj Meč, Kováři. Alespoň jeden. Vidím, že máš dva. Potřebuju tuhle záležitost dodělat."

Vulkán si povzdechl. Znělo to jako zvuk kovářských měchů. Zůstal stát na místě, vzdálen od bojiště nějakých dvacet metrů.

"Mám ti dát zbraň, jo? No, asi budu muset jelikož to vypadá, že jsi v téhle ničemné záležitosti přece jen vyhrál. To je ale nuda."

Mars stál sice dost nejistě, ale i tak se mu podařilo povytáhnout se ještě trochu výše.

"Co žes najednou tak zdvořilý, Kováři? A jak se horlivě snažíš vypadat za každou cenu chytře. Čím to asi bude? Ale na tom teď nesejde. Dej mi do ruky Meč ať tuhle špinavou věc skončím."

"Ujišťuji tě," pravil Vulkán, "že je skutečně potřeba některé věci dokončit." Kovář vstal a jeho ozdoby z dračích šupin zachřestily. Zadíval se na jílec Mečů a jeden z nich pomalu vytáhl.

"Do tvého srdce," zanotoval tiše a ukryl jílec Meče ve své obrovské, ztvrdlé kovářské dlani. Držel Meč kolmo vzhůru a obdařil ho téměř láskyplným pohledem.

"Do tvého srdce, tobě, který jsi mi ublížil."

"Počkej," pravil Mars a výraz jeho obličeje se teď úplně změnil. "Jaký Meč to...?"

Odpověď nepřišla slovy. Vulkán se dal do prapodivného tance, při němž se celé jeho tělo otáčelo a obrovské nohy v sandálech sešlapávaly zdusanou zemi a bahno kolem cesty. Jeho chodidla drtila polomrtvé hady, Marsova někdejší kopí. Bojem zkrvavená země se zachvívala.

Meč v Kovářově napřažené paži celý zářil a jeho zvuk se podobal obrovské řehtačce primitivního kouzelníka.

Polomrtvý Mars jako by najednou celý ožil. Vyskočil a dal se do šíleného úprku. Běžel tak, jak to dokáže jen bůh a cestou porážel pahýly stromů na kopci. Uhýbal před velkými rozštípnutými kmeny a přelamoval ty, co mu překážely v cestě.

Konečně Vulkán Meč vypustil a ten se okamžitě začal pohybovat silou, která vycházela pouze z něj. Mars běžel obrovskou rychlostí, ale Meč letěl vzduchem jako střela, sledující klikatou dráhu bohova úprku.

Na poslední chvíli se Mars otočil, aby se osudu postavil tváří v tvář. Nějakým způsobem se mu podařilo povolat do ruky další kopí. Ale ani jeho magické válečné kopí proti Meči Pomsty nic nemohlo. Zářivá střela skončila svou dráhu prudce a s ostrým zaduněním.

Dokonce i se Smrtonošem v srdci Mars pozvedl kopí a potácivě vykročil směrem k bohu, který ho zničil. Dokázal však pouze hlasitě zaklít a hned nato se svezl k zemi. Byl mrtvý, ještě než dopadl. Jeho tělo při pádu zničilo další živý strom a přitom se o jeho kmen obrátilo, takže nakonec ležel na zádech. Z plátu brnění na jeho hrudi vyčníval pouze černý Smrtonošův jílec a kousek zářivé čepele, ne širší než lidská dlaň.

U Hermových Vrat, největší pozemní brány Tašigangu, byl poslední dobou stále nával. Zatímco jeden proud ustaraných měšťanů se pokoušel dostat ven, před branou se tísnil zástup venkovských uprchlíků, kteří se dožadovali vstupu dovnitř. Bylo zřejmé, že na otázku o nejbezpečnějším místě v nadcházející válce se názory různí.

Stráž u Hermových Vrat však neúprosně bránila v odnášení potravinových zásob a všeho, co by se v případě nouze dalo použít jako vojenský nebo lékařský materiál. Zároveň také zabraňovala ve vstupu mnohým z vesničanů. Aby se člověk dostal dovnitř, bylo nezbytné prokázat se nějakým neodkladným řízením, nebo městu něčím významným přispět. Záchrana vlastní osoby byl důvod, který stráž obvykle neuznávala.

Denis s Pergem, kteří stáli mezi venkovní skupinou, prošli bez problémů. Denis se prokázal jako obchodní agent Domu Kortných a bez dalších průtahů byl vpuštěn dovnitř. Perg a jeho doprovod v modrozelených uniformách prošli jako vyslanci Tasavalty. Pergovi připadalo, že jeden ze strážných poznal Zlatonoše, jenž mu visel po boku. Sice neřekl ani slovo, ale Perg tušil, že se přítomnost Meče rychle donese k majordomovi.

Sdílel strážnému, že i on bude k zastížení v Domě Kortných, a připravil je na příjezd zbytků vojska pana Ondřeje. Tato skupina asi tři set vojáků musí být nyní odsud pouhých několik hodin cesty. Jak se všichni shodli, budou vítaným příspěvkem do městské vojenské posádky, která nové muže potřebuje.

Bylo to poprvé, co Perg vstoupil do takhle velkého města - někteří tvrdili, že je vůbec největším na světě - a měl skutečně co obdivovat. Poprvé také spatřil Dům Kortných, kde ho ohromil luxus a bohatství, ve kterém Ben s Barborou žijí.

Dnes však mu na obdivování moc času nezbylo. Celá domácnost byla, stejně jako zbytek města, v naprostém zmatku a napětí. Perg měl krátce po vstupu dojem, že nikdo z členů domácnosti ještě neví, jestli se připravují na válku a obléhání nebo evakuaci. Asi tucet zaměstnanců se zabýval balením cenností pro případnou evakuaci, jiná skupina zabarikádovávala téměř všechny dveře a okna, jakoby se připravovala na obléhání domu.

Hned jak vstoupili do zmatků v přízemní dílně, dal se Denis do hovoru s člověkem, kterého Pergovi představili jako

domovního správce Tarima.

Denis žasl nad některými věcmi, které mu Tarim sděloval.

"Evakuovat? Tašigang? Neříkej mi, že o něčem takovém vážně uvažují."

"Slyšeli jsme něco o tom, jakou moc má Pán Mysli," řekl Tarim ustaraně. Obrátil své stárnoucí nešťastné oči k Pergovi.

"Možná o tom tady pánové, co cestují ve velkém světě, taky něco slyšeli."

Denis ztrácel trpělivost. "Myslím, že o tom nějakou představu máme, to jo. Ale nejsme přece bezmocní. Jsou tu i jiné zbraně, jiné Meče. Jeden jsme dokonce přivezli s sebou. Kdyby tohle město evakovali, kam by těch půl miliónu lidí, nebo kolik jich tu je, mělo asi jít?"

Tarim odevzdane pokrčil rameny. "Zřejmě utéct někam do hor. Nebo do Velké Bažiny. Neříkal jsem, že by mi ta evakuace přišla jako chytrý nápad."

Do místnosti právě vstoupil někdo další. Perg se otočil a před sebou uviděl člověka, o kterém celý život uvažoval jako o svém otci. Který také jeho otcem je, říkal si. Alespoň v tom smyslu, na kterém opravdu záleží.

A tak ho také Perg oslovil. Na Císaře teď úplně zapomněl.

Perg ho naposledy viděl ve svých dvanácti letech, kdy ležel zdánlivě mrtvý na ulici v jejich rodné vesničce. Byl to však bezpochyby Jord, neboť se za tu dobu příliš nezměnil. Snad jen že měl teď na sobě elegantní šaty, které u něj Perg nikdy předtím neviděl. A pak ještě...

Ta jedinečná a obrovská proměna vypadala zároveň tak normální a běžná, že by ji Perg na první pohled přijal jako úplně přirozenou věc. Ale poté, co se poprvé objali, otce od sebe kousek poodstrčil.

Jord měl nyní obě ruce.

"Co mi Meče vzaly, to mi teď vrátily zpátky," podotkl. "Prý mě vyléčil Ranhojič, když jsem tu ležel zraněný v bezvědomí. Ani ti, co ho použili v takový výsledek nedoufali."

"Taky jsem pocítil dotek Meče Milosti," zašeptal Perg. A pak jen stál a tiše žasl nad otcovou novou pravicí. Jord mu vyprávěl, jak se na pahýlu nejprve vytvořil otok, pak z něj vyrašil pupen, a během několika dalších měsíců pak ruka prošla normálními stadii lidského růstu. Nejprve jako ruka miminka, pak dítěte, a nakonec dosáhla stejné velikosti jako ruka levá. Její kůže však byla stále jemná a růžová, a to dokonce i na dlani. Na rozdíl od levačky, vyčuhující z rukávu jemné košile, na sobě neměla jedinou jizvičku ani vrásku.

"Nedávno jsem se setkal s matkou a s Marianou," řekl mu najednou Perg.

"Až se dozví, že máš novou ruku..."

Otec i syn měli spoustu věcí, o kterých by mohli hovořit. Některé z nich byly možná ještě důležitější než nová ruka - a Perg měl také jeden problém, o kterém se tomuto muži nikdy nemůže zmínit. Ale na dlouhé povídání teď nebyl čas.

Odněkud z horních pater domu právě přicházeli Ben s Barborou a radostně Perga vítali.

Barbora mu vyskočila do náruče, takže ji musel chytit a zatočit se s ní. Rukama ho objala kolem krku a políbila ho tak mocně, že si ji na okamžik také kousek poodstrčil, jestli se i s ní nestala nějaká velká změna, na první pohled neviditelná. Pak ji ale musel spustit na zem, protože ho méně okázalý Ben přišel téměř rozdrtit v mohutném objetí. Za nimi následovala buclatá chůva, kterou Pergovi představili jako Kuan-jin. Za ruku vedla jejich malou Bětku. Bylo vidět, že jsou holčička i Jord velcí kamarádi, protože k němu okamžitě přiběhla a vyptávala se ho, jak se daří jeho nové ruce. Kuan-jin teď měla chvilku času, aby mohla s Denitem kousek poodstoupit. Perg viděl, že si oba dva, tvář v tvář uprostřed všech zmatků a zabezpečovacích prací, musí vyřídít soukromé přivítání.

"Nejradši bychom pro vás rovnou uspořádali uvítací oslavu," povádal Ben Pergovi, "ale teď to nejde. Majordom svolal schůzi předních měšťanů a oba nás s Barborou pozval. Vlivné osobnosti, to víš. Mistr Kortný se svou paní. A majordom ví, že tady máme hromadu zbraní na obranu... který Meč máš po boku?"

Ben se natáhl k pochvě a prohlédl si jílec.

"Vřelé díky Ardneho! Zlatonoš! Musíš jít na tu schůzi se mnou a vzít ho s sebou. Aby se snad nedohodli na nějakém zatraceném nesmyslu jako třeba se vzdát. Budou rádi, když jim zároveň předáš zprávy zvenčí. Coby vyslanec Tasavalty. Tak další Meč... to jim narovná záda. Městskou Hlídku tu už máme."

Perg se usmál. "A Sudboměr je na cestě."

"Díky bohům!" Ben Perga uchopil za paži a na chvíli ztišil hlas.

"Nemůžeme se vzdát a nemůžeme ani evakuovat. Jen si představ, co by to bylo brát tříletý dítě na takovou... my dva přece dobře víme, jak by to asi vypadalo. Ale jestli půjde zbytek města, budem to muset udělat."

Majordomův palác byl stejně jako všechny ostatní části města plný zmatků a horečných aktivit, jejichž výsledek byl značně pochybný. Jako všude jinde i tady se obyvatelé ze všech sil připravovali k jakémusi krajnímu vypětí, o němž ale nikdo nevěděl, jakého bude druhu.

Perg, Ben i Barbora prošli u hlavních dveří paláce bez problémů. Jako budova se trochu podobal Domu Kortných, byl jen o dost větší a honosnější. A v přízemí měl místo dílny přijímací sály a kanceláře. Vedli je po širokém mramorovém schodišti, po kterém sbíhali palácoví sluhové, snášející dolů čerstvě zabalené umělecké předměty.

Cestou se Perga jeho kamarádi snažili uvést do situace.

"Je dost možné," varoval ho Ben, "že se tu srazíme s naším starým kamarádem Hyrkanem."

Perg málem zakopl o schod. "Hyrkanus? Copak je pořád ještě Veleknězem v Modrém Chrámu? Ale on..."

"Pořád ještě je," ujistila ho Barbora. "A Modrý Chrám je v Tašigangu důležitou složkou vedení."

"Vlastně je to úplně jasný. Ale nikdy předtím mě to nenapadlo," mumlal Perg. "Tak Hyrkanus. Někde jsem slyšel, že ho určitě sesadí. Myslel jsem, že bude už touhle dobou pryč. Jsou to už čtyři roky, co jsme ho vyloupili. Vloupali jsme se do jeho nejhlubší krysí díry, což ještě nikdo před námi ani po nás neudělal."

"Díky bohům za tu krysí díru," mumlala Barbora. "Kdyby jich tak bylo víc. Hrстка jejího obsahu nám s Benem udělala

dobrou službu. Slyšela jsem, že Chrám teď uvažuje o přestěhování hlavního pokladu do Tašigangu. Chtěli jsme tě jen varovat, protože Hyrkanus tu dneska určitě bude a nebude z nás nadšený."

"Myslí si, že jsem mrtvý," šeptal Perg. Bylo už ale pozdě pokoušet se toto výhodné zdání udržet.

Mezitím dorazili ke dveřím konferenčního sálu v prvním patře a okamžitě byli uvedeni dovnitř. Přes všechna varování to byl pro Perga šok vidět Hyrkana na vlastní oči. Nikdy předtím se s ním nesetkal, ale vůbec nepochyboval, s kým má tu čest. Předseda Modrého Chrámu a Velekněz tedy viditelně přežil všechny pokusy o sesazení, které po svatokrádežné loupeži před čtyřmi roky musely nutně následovat. Stále ještě zastával svou funkci a dnes se také účastnil majordomovy schůze.

Velekněz Hyrkanus, malý, plešatý, s žoviálním výrazem v zarudlém obličejí, zvedl při jejich příchodu hlavu. Jeho veselý úsměv sice nezmizel, zato však zamrzl. Alespoň Bena musel podle popisu poznat na první pohled.

Předseda zkoumal i Perga a poté, co byla jejich jména veřejně ohlášena, identifikoval i jeho. Asi tucet mužů a žen, většinou ctihodných měšťanů tašigangských, se zvedlo, aby se s nově přichozími přivítali. Pergovi připadalo, že se při spatření tasavaltských barev jejich obličejů trochu rozveselily. A pohled na černý jílec Meče po jeho boku u nich vyvolával zadumané a nadějeplné pohledy. Perg ho levou rukou lehce zakrýval. Nechtěl totiž aby Hyrkanus přečetl symbol na jeho jílcu.

Perg doufal, že jeho tasavaltské barvy přinutí toho rozjařeného starého neřáda, aby si dal chvilku přestávku a další pokus o atentát alespoň odložil.

Majordom Okada byl člověk asketického vzezření, na němž honosné hábity jeho vysoké funkce vypadaly dost směšně. Předsednictví však měl pevně v rukou. Perg, Ben a Barbora dorazili právě uprostřed Hyrkanova proslovu. Na majordomův pokyn se teď znovu ujal slova.

Brzy bylo zřejmé, že myšlenky Předsedy Modrého Chrámu se už nezabývají pomstou a potrestáním starých hříšníků, ale spíše, jako obvykle, jak nejlépe zabezpečit svůj poklad. Je třeba za každou cenu zabránit obléhání města a stržení hradeb. Perg měl z jeho řeči dojem, že Hyrkanus už s Temným Králem dohodl spolupráci, výměnou za bezpečnost jeho pokladu ve městě.

Perg mezi přítomnými poznal ještě jeden obličej. Jako reprezentant Stříbrné Královny se shromáždění účastnil také baron Amintor. Perga samozřejmě také poznal a zadíval se na něj nějakým novým, podivně přátelským způsobem. Perg pohled starého nepřítele pana Ondřeje opětoval s kamennou tváří. Bylo vidět, že baron poznává i Bena a Barboru. Hyrkanus pokračoval v započatém projevu, ve kterém vybízel k přijetí jednoho ze dvou řešení: buď se přímo vzdát Temnému Králi, anebo vyhlásit Tašigang jako otevřené město. Tento druhý návrh by v praxi vlastně znamenal to samé, jako se vzdát přímo, uvažoval Perg.

Veleknězův projev nevyvolal mezi přítomnými měšťany žádné viditelné nadšení. Přímé protesty se však neozvaly a zdálo se, že všichni čekají na další návrhy. Jejich oči se čas od času toužebně obracely k černému jílcu po Pergově boku.

Hyrkanus by klidně pokračoval dál a dál, ale majordom Okada konečně zasáhl. Kdo, zeptal se, by chtěl promluvit jako další?

Baron Amintor netrpělivě čekal na svou šanci. Nyní se zvedl a jako reprezentant Stříbrné Královny všem plamennou řečí vysvětlil, že se město musí bránit až do posledního člověka. Dával si však dobrý pozor, aby tato slova nepoužil. Spíše opěvoval pevnost hradeb, historii a tradici úspěšné obrany proti vnějším útokům, a v neposlední řadě také zdůrazňoval, že Stříbrná Královna je odhodlána město bránit.

Hyrkanus ho v jednom okanzíku přerušil.

"Vy ale zapomínáte na Pána Mysli. Co znamenají jakékoliv hradby proti něčemu takovému?"

Amintor se s námitkou lehce vypořádal. Všem přítomným se dostalo ujištění, že i Jamu má svou zbraň vrcholné účinnosti.

"Ve své moudrosti a ve strachu před tím, aby někomu neublížila, ji ještě nepoužila. Ale tváří v tvář Pánovi Mysli... jsem si jist, že udělá vše, co bude nutné, aby zajistila bezpečnost Tašigangu."

Tu se zvedl jeden z měšťanů. "Když mluvíte o té královnině zbrani, máte zřejmě na mysli Meč zvaný Dušemraz, někdy také Meč Tyranů, že?"

"Zajisté." Pokud Amintora takové neomalené užití druhého jména Meče nějak urazilo, nedal to najevo.

"Moc toho o něm nevím." Měšťan se rozhlédl po shromáždění. "Myslím, že ostatní přítomní na tom nejsou o moc lépe. Co vlastně může na obranu Tašigangu udělat?"

Amintor zavadil pohledem o Hyrkana. "Raději bych teď do taktických detailů o Meči příliš nezacházel," odpověděl hladce Amintor. Pergovi se Zlatonošem u pasu vyslal téměř přátelské mrknutí.

"Později, po zajištění lepší bezpečnosti, bychom si o tom mohli promluvit. Nyní bych chtěl říct jen to, že Královna je moudrá a soucitná" - z jakéhosi důvodu se nikdo v místnosti nezasmál - "a že takovou zbraň, jako je Dušemraz rozhodně nebude používat neuváženě. Nedopustí však ani, aby toto město, které tolik miluje, bylo obsazeno jeho nepřáteli."

Perg musel v duchu přiznat, že vůbec netuší, co by mohl Dušemraz dělat. Byl jediným ze všech Dvanácti Mečů, kterého nikdy ani neviděl, natož aby ho měl ve svém držení. Všechno, co o něm věděl, bylo obsaženo v jednom starém verši:

Dušemraz těla nehubí zcela
jen ducha ochladí.
V boji se zvedá, krve nehledá
však život odvádí.

Když se podíval na Bena s Barborou, přečetl si stejnou dávku neznalosti i v jejich tvářích.

Majordom se na Perga tázavě zadíval. Je čas, aby k nám promluvil tasavaltský vyslanec.

Perg se postavil a rukama se opřel o stůl před sebou. S důvěrou v Císařovo sdělení jim oznámil, že tasavaltské vojsko pod přímým velením generála Rostova se blíží městu na pomoc. Jméno Rostov byl pojem, srovnatelný s reputací samotných hradeb Tašigangu, a tak se tváře přítomných zase trochu rozveselily.

O tom, že tasavaltská armáda je ve srovnání s vojenskou hordou Temného Krále velice malá, se zatím nikdo nezmínil. I kdyby v tutéž dobu dorazila se svým vojskem také Stříbrná Královna, stejně by bylo Vilkatovo vojsko v přesile.

"Chce ještě někdo něco sdělit?" zeptal se majordom. "Někdo, kdo ještě nepromluvil?"

Ben pronesl krátkou řeč, po něm i Barbora. Ničím novým do diskuse nepřispěli, ale znovu všem připomněli tradici města a nabídli se, že pomohou vyzbrojit obránce ze svého skladu zbraní. Barbora se před svou řečí na Perga krátce podívala. Její rty tiše zformovaly jedno slovo: Sudboměř?

Perg lehce zavrtěl hlavou. Tuto zprávu si chtěl ponechat v záloze pro případ, že by se rada chtěla přece jen přiklonit ke kapitulaci. V této chvíli mu to však nepřipadalo pravděpodobné.

Krátce po Barbořině projevu vyhlásil major hlasování. "Kdo z vás je připraven bojovat za naše město?"

Dole zůstala jen jedna jediná ruka. Hyrkanus vyslal k Benovi, Pergovi i Amintorovi po jednom nevraživém pohledu.

Ještě než stačil Předseda Modrého Chrámu pronést poslední slova před dramatickým odchodem ze scény, vešel dovnitř majordomův pomocník, aby ohlásil přiletělajícího posla. Jak posel tak schránka se vzkazem byli označeni stříbrnými a černými insigniemi samotné Královny Jamu.

Zvířecí posel - Perg v něm poznal jednoho z hybridních druhů, vyšlechtěných v zájmu utajení se zablokovánými řečovými centry - vletěl do místnosti. Na krku měl uvázanou schránku z lehkého kovu a uvnitř složený papír.

Okada si vzkaz v napjatém tichu nejprve přečetl potichu pro sebe. Potom zdvihl hlavu.

"Vzkaz je skutečně od její nejmocnější výsosti, samotné Stříbrné Královny. A je určen mně osobně. Nebudu ho teď číst celý nahlas, protože v něm jsou obsaženy jisté záležitosti, které nechci říkat veřejně."

Následoval pohled na Hyrkana, jímž mu beze slov sdělil, že před ním nehodlá zveřejňovat důležitá vojenská tajemství.

Zvláště ne teď, co přede všemi odhalil svůj postoj. "Jsou tu však jisté části, které by si, myslím, měli poslechnout všichni."

Slova Stříbrné Královny byla velmi pevná, dalo by se říct, že i podnětná. Strach alespoň rozhodně podněcovala, když už nic jiného. Jakýmkoliv řečem o vzdání se je třeba zabránit pod trestem upadnutí do těžké nemilosti u její výsosti.

Vzkaz potvrzoval, že už je se svým vojskem na cestě, aby tomuto největšímu a nejhrdějšímu městu na světě pomohla. A že zamýšlí dosáhnout vítězství všemi dostupnými prostředky.

Hyrkanus opustil sál. Odešel klidně, ba zdvořile, a Perg musel uznat že i s dostatečnou dávkou důstojnosti. Velekněz neplýtl časem na hrozby, protože si dobře uvědomoval, že něco takového by v této situaci bylo nejen zbytečné, ale i nebezpečné. Jeho gesto však na Perga působilo hrozivěji, než jakákoliv výhrůžka.

Majordom se za Veleknězem zamyšleně díval a bylo vidět, že má na věc stejný názor. Okamžitě přivolal hlídku, stojící hned za dveřmi sálu, a dal příkaz Velekněze zatknout ještě dříve, než stačí opustit palác. Jakmile by se dostal ven, mohl by svému vojsku snadno předat signál. Jednotky Modrého Chrámu, jak říkal Ben, byly ve městě jedny z nepočetnějších.

Rada teď mohla v klidu projednávat možnosti obrany města, aniž by se diskuse účastnil potenciální nepřítel.

Amintor přišel okamžitě s plánem, jak jednotky Modrého Chrámu ve městě zneutralizovat. Ve chvíli, kdy by se pokusily Hyrkana osvobodit, provedl by se jako protitah výpad proti místnímu Chrámu a jeho pokladnicím. Pokud by se pro tento plán nemohly vyčlenit řádné jednotky, dala by se zburcovat pouliční lůza. Barbora Pergovi pošeptala, že na zorganizování takovéto akce by byl Denis jako stvořený.

V další diskusi vyšlo najevo, že klíčovým faktorem obrany hradeb by byla městská stráž. Toto malé, ale dobře cvičené vojsko je majordomovi věrné. Je to sice jen několik stovek proti Vilkatovým tisícům, ale jejich počet se dá zvýšit povoláním městské milice. Ben před Pergem utrousil, že kvalita této milice naneštěstí není tak vysoká, jak by mohla být. Ale město má dlouhou tradici v obraně sebe sama, a ta by mohla pomoci.

Potom je třeba započítat ještě trosky armády pana Ondřeje, které přišly za Denisem a Pergem, a je tu také Pergův tasavaltský průvod, asi dvanáct vojáků. Perg majordoma ujistil, že Ondřejovi lidé jsou všichni dobrými a zkušenými bojovníky, přestože je teď smutná smrt jejich ušlechtilého vůdce trochu demoralizovala. Budou-li mít možnost, půjdou ho s nadšením pomstít.

Perg konečně odhalil, že Meč po jeho boku je Zlatonoš, a navrhl, aby se teď s Mečem Štěstí poradili, jakými prostředky město nejlépe bránit. Všichni byli pro. A všichni také, obzvláště ti, kteří žádný z Mečů nikdy předtím neviděli, jím byli zcela okouzleni.

"Ukazuje... tudy. Co je tímhle směrem?" Brzy zjistili, že Meč ukazuje kamsi ven z místnosti. Museli vyjít na chodbu a potom vylézt až na střechnu paláce, aby to zjistili.

Meč Štěstí ukazoval k někomu nebo něčemu za hradbami města, k samotnému středu blížící se Vilkatovy armády.

Vojsko Temného Krále se právě vynořovalo z mlžného oparu na obzoru. Na tuto vzdálenost, pomyslel si Perg, jsou před účinky Pána Mysli zatím v bezpečí.

Zlatonoš jako by ukazoval přímo na samotného Vilkatu. Perg se podíval na Bena a jako odpověď se mu dostalo pohledu, v němž se mísil úžas se zadumáním.

Palácová delegace, dvě ženy s jedním mužem, dorazila k Male do bytu zcela nečekaně. Přišli den poté, co Perg odjel z Tasavalty vyřídít Princezninu misi. Při jejich spatření ji nejdříve ze všeho napadlo, že se jejímu synovi přihodilo něco

strašného. Synovi nebo manželovi, možná oběma. Než však stačila své obavy vůbec zformulovat, jedna z žen ji ujistila, že podle všech zpráv by měli být oba v pořádku. Přišli sem, aby Malu odvedli do paláce, protože s ní chce Princezna hovořit.

Palác odsud nebyl daleko, a tak se Mala za necelou hodinu procházela krásnou květinovou zahradou za jeho hradbami. Byly tam vysoké stromy plné květů, v nichž se proháněli podivní tvorové - létající i šplhavá hybridní stvoření, u šlechticů tak oblíbená.

Na okamžik nechala Malu v zahradě samotnou. Potom se objevil jakýsi tlustý a dobře oblečený muž, šířící kolem sebe magickou auru. Představil se jako Karel. Male to jméno nic neřikalo, ale zdálo se, že to Karlovi ani v nejmenším nevadí. Spíše naopak. Procházel se s Malou po zahradní pěšince a vyptával se jí na rodinu. Snažil se, aby se v jeho přítomnosti co nejvíce uvolnila a docela se mu to podařilo.

"Znáte Meč Milosti?" zeptal se náhle. "Někdy se mu také říká Meč Lásky."

"Samozřejmě vím, že existuje. Musíte přece vědět, kdo je můj manžel. Vy ale zřejmě myslíte, jestli jsem ho někdy viděla. To ne."

"A máte nějaké tušení, kde teď je? Co?"

Karel ji teď probídal pronikavým pohledem, i když se stále ještě pokoušel vypadat vlídně.

"Zaslechla jsem něco v tom smyslu, že ho sem do Tasavalty přivezl můj syn s Princeznou. On mi o tom ale nic neřekl a já se ho neptala. Na státní tajemství se zásadně nevyptávám. A kde je teď, to opravdu netuším."

Karel ji stále upřeně sledoval. "Přinesl ho sem a ještě včera, poté co odjel, tady Meč byl. To není žádné státní tajemství." Konečně od ní mágl pohled odvrátil. Potrásl hlavou a zadíval se na druhou stranu pěšinky.

"Ale teď najednou zmizel a já nevím, kam se vytratil. Ani jestli by to mělo být tajemstvím nebo ne..."

Nedopověděl a jen si zhluboka povzdechl.

Mala pocítila neurčité mrazení. "To já ale taky nevím, pane."

"Ne, samozřejmě, že ne. Věřím vám to, milá paní. Teď, co jsem se na vás pořádně podíval... Je tady ale ještě jedna věc, na kterou jsem se vás chtěl zeptat."

Stále se tvářila vyděšeně, neschopná mu nijak odporovat.

Karel si znovu povzdechl. "Tady se můžeme posadit." Vedl ji k mramorové lavičce a s úlevou, že může svým nohám odlehčit, si sedl vedle ní.

"Můžete mi říct plnou pravdu. Ujišťuji vás, že se vám ani Pergovi nic nestane. Myslím, že jsem to už zjistil, ale potřebuji si to ověřit... Kdo je Pergovým skutečným otcem?"

Pomalou se začal odvíjet příběh starý více než dvacet let. Mala si tehdy myslela, že by tím mužem mohl být vévoda Fraktin. Později se přesvědčila, že tomu tak není. A ještě později ji zvolna a postupně začínala docházet pravda.

"Prosím vás, pane, můj manžel... Jord... tohle se nesmí dozvědět. Nikdy ho to nenapadlo. Perg je jeho jediným žijícím synem. To..."

"Hmm, Jord nám udělal dobré služby," pravil Karel po chvíli. "Postaráme se o něj, jak nejlépe dokážeme. Princezna vás už očekává. Řekl jsem jí, že si s vámi chci nejdříve promluvit o samotě." Mág zvedl z lavičky své mohutné tělo a vedl Malu ozdobnou branou do další zahrady, mnohem menší, než byla tato. Lavičky tu nebyly zhotoveny z mramoru, ale z něčeho, co vypadalo jako sklo, a na pěšinkách bylo místo šterku cosi mnohem jemnějšího. Tady na ně čekala Princezna.

Vypadá jako hodná holka. Tato jediná myšlenka vyvstala ze zmatků v Malině mysli úplně jasně.

Krista byla zoufale zvědavá, jak asi vypadá matka muže, kterého milovala. Stále ještě totiž neměla možnost poznat ani samotného Perga. Dávala si sice ty nejkrálovštější příkazy, že na něj už nesmí myslet, že Perg už jejím milencem dávno není, jenže to nějak nepomáhalo. Jakmile se naskytla možnost hovořit s jeho matkou v oficiální záležitosti Mečů, všechna její královská nařízení přišla vniveč.

Probrali všechny nezbytné formality a Karel se konečně vzdálil, aby je na lavičce zanechal o samotě. Ne, Krista si byla jistá, že neposlouchá za rohem. Zнала Karla už dlouho a starý čaroděj měl teď v hlavě ještě něco jiného než Meče, i když i ty byly důležité.

Mala se k ní nesměle obrátila. "Vždycky jsem doufala, že si s vámi někdy budu moct promluvit, výsosti. Ale nechtěla jsem vypadat jako vypočítavá matka, která se snaží získat pro svého syna nějaké výhody."

"To ale nejste, tím jsem si jistá... leda že byste se jen obávala o Pergovu bezpečnost. A to je přece úplně normální."

Krista se jí vyptávala na spoustu věcí: na ni, na Jorda a celou rodinu. Když se ptala na Pergova otce, připadalo jí, že se jeho matka zatvářila nějak podivně. Ale jak by se taky měla tvářit žena v její situaci, když ji sem takhle znenadání přivedou na rozhovor s monarchou?

A otázky se stále znovu a znovu vracely k Pergovi. Uteklo více času, než si Krista vůbec uvědomovala a najednou se dostavilo přerušení. Vysoko ve větvích nad jejich hlavami zaštěbetalo jakési drobné zvíře.

Krista tiše a unaveně zaklela. "Musím už jít. Chce se mnou mluvit jeden generál - tedy jestli jsem si to žvatlání správně vyložila. Mám tolik práce, a všechno abych dělala naráz."

Uchopila Malu za ruce. "Chtěla bych si s váma promluvit ještě jednou. Brzy."

Chvilku nato už Krista přijímala generála Rostova.

Generál začal svým smrtelně vážným hlasem s obsáhlou zprávou o Jordově bezúhonné reputaci v tajných službách.

Jeho syn ještě nemá hotovou osobní tasavalskou kartu, ale už se na ní začalo pracovat a vypadá to, že se u Ondřejových lidí těší slušné pověsti. Je také nějak podivně a důvěrně spojen s Meči. Jord samozřejmě také.

"Nenašlo se ale nic, co by naznačovalo, že by měli nějakou spojitost se zmizením Ranhojiče."

"Ne, nemyslím, že by mohli. Generále... jaké jsou vaše současné vojenské záměry?"

Rostov se napřímil.

"To máte tak, výsosti. Nejlepším místem k obraně vašeho domu není váš přední dvůr. Musíte na ulici, jak nejdál to jde. Pokud to opravdu jde."

"Jestli tím chcete říct... copak, Karle?"

V bráně se právě objevila čarodějova kyprá postava. "Záležitost státní důležitosti, výsosti. Měla byste si ji vyslechnout, než učiníte jakékoliv jiné plány. Ať už vojenské nebo civilní."

"Moment," řekla Princezna a otočila se zpátky k Rostovovi. "Věřím vám, generále. A rozhodla jsem se jít s vámi. Jestli jste se chystal říct, že naše vojsko musí vyrazit do Tašigangu, protože tam se rozhoduje o osudu našich lidí, pak je jasné že moje místo je právě tam."

Generál Rostov se málem udusil samým úsilím, aby nevybuchl. Snažil se jí tuto myšlenku vymluvit tak důrazně, jak jen to dovedl.

"Vy dva," pravil Karel, "byste mě měli nejdřív vyslechnout. Přišel jsem vám říct něco, co souvisí s tou ženou, která tu teď byla."

Na délku měřily celé kilometry a vysoké byly jako hory. V obrovském uzavřeném kruhu se táhly přes kopce i údolí, plné vlnících se křivek jako záda legendárního Červa Jilgarna. Byly to hradby Tašigangu. Konečně tedy stály před ním. Ukázalo se, že obsazení města, dokonce i samotné plánování, jak se ho zmocnit, bude větším problémem, než by si Temný Král kdy pomyslel. Předtím si pouze sám sebe představoval, jak přijede k Hermově Bráně a před očima stráže, výhodně rozestavené po cimbuří, zamává Pánem Mysli. Po zdržení, ne větším než kolik bude jeho novým otrokům trvat otevření brány, vjede triumfálně do města, kde převezme svůj nový poklad a dohlédne na likvidaci starých nepřátel. Tato poslední část vize byla první, která se brzy začala ukazovat nereálnou a nepřesvědčivou. Došlo k tomu téměř ve stejném okamžiku, kdy o tom Vilkata začal skutečně přemýšlet. Myslipán jako by ubíral pomstě veškerý pocit zadostiučinění. Jestliže se z vašich starých nepřátel najednou stanou ti nejvěrnější otroci, jaký má tedy smysl je ničit a zabíjet?

Každopádně však Vilkatovi začínalo docházet, že mu město do rukou nepadne tak lehce, jak si představoval. Poslední noc svého pochodu, těsně předtím, než poprvé spatřil starobylé křivky městských hradeb, se Vilkatovi od jeho démoních poradců dostalo varování.

Podávalo se jim prý určit, že do města byl dopraven Meč zvaný Sudboměř a nachází se v rukou nejfanatičtějších z městských obránců. Temný Král tudíž stojí před nebezpečím, že se jeho nejsilnější magické síly - ano, dokonce i moc Pána Mysli - obrátí proti němu, jakmile se je bude snažit použít při útoku.

Po tomto chmurném varování se Vilkata na chvíli usadil do slepého ticha. Své démoní rádce odeslal pryč, aby se mohl pohroužit do vlastních myšlenek. Jeho lidští poradci stáli zatím kolem v rozechvělém mlčení a ve strachu z jeho hněvu. Domnívali se, že stále ještě naslouchá démonickým hlasům, které dokázal slyšet pouze on.

Temný Král si zkoušel představit, že by se nejstrašnější varování jeho magických poradců skutečně vyplnilo. Pak by to ovšem znamenalo, že všechna dosavadní oddanost jeho vojska by se v okamžiku změnila v nenávist. A možná by se i všechno zlo, které kdy spáchal na kterémkoliv člověku uvnitř hradeb Tašigangu, teď obrátilo proti němu a srazilo by ho k zemi.

A byl také varován, že se za hradbami města zřejmě nachází i Meč Městská Hlídka. Meč Zuřivosti by sám o sobě neměl do moci Myslipána nijak zasahovat. Co však takový Meč dokáže udělat s útočícím vojskem jakékoliv velikosti, které by se dostalo do jeho blízkosti, to bylo samo o sobě důvodem k zamyšlení.

Temný Král se zachvěl. Strach, který nebyl nikdy příliš hluboko pod povrchem jeho myšlenek, teď vystoupil nahoru. Lidé kolem jeho zachvění viděli a domnívali se, že stále ještě naslouchá démonovým řečem.

A pak bylo ještě třeba vzít v úvahu Smrtonoše. Dokud nebude mít tuhle zbraň bezpečně ve svých rukou, je tu pořád nebezpečí, jehož je třeba se obávat. Každý monarcha, každý člověk, jenž zasahuje do tak velkých záležitostí jako Vilkata, si nevyhnutelně musí nadělat nepřátele. A je tudíž potřeba brát existenci faktoru Smrtonoše opravdu vážně. Vždycky se najde spousta krátkozrakých, pomstychtivých budižkničků... jenže ani Vilkatovi čarodějové, ani jeho nehmotní démoni mu nebyli schopni sdělit, kdo má teď Meč Pomsty ve svém držení.

Kdyby si tak býval mohl z toho bitevního pole přinést Štítolam! Jenže v tom mu zabránila další hrozba, další nebezpečí. A teď mu nikdo nedokáže říct, kde se tohle eso mezi zbraněmi skrývá.

Další potenciální problém pak představuje Zlatonoš. Podle vyjádření jeho magických poradců by měl být také uvnitř města. A může si být jistý, že Meč Štěstí těm drzým lotrům Štěstěnu nějak nakloní, a to i tváří v tvář vlivu Pána Mysli. Vilkata musel pořád přemýšlet o tom, jakého druhu by to jejich štěstí asi bylo. Ať už by bylo jakékoliv rozhodně by nebylo dobré pro něj.

Přes všechny tyto nepřijemnosti si však dokázal udržet královskou tvrdohlavost. Půjde vpřed. Žádný z jeho strachů nebyl dost velký, aby mu v tom zabránil. Nakonec se rozhodl, že svou božskou zbraň nechá zatím ukrytou a pokusí se město přinutit ke kapitulaci pouhými výhrůžkami.

Když odpoledne dorazil k hradbám, nechal si svůj stan postavit na dohled od nich, i když samozřejmě ne na dostřel. Zároveň dal Vilkata příkaz k totálnímu obklíčení města a k vykopání zákopů po celé délce svých linií.

Takový manévř měl ovšem za následek podstatné ztenčení těchto linií, které se teď musely rozdělit do řady dlouhé několik kilometrů. Později, až bude nutné zaútočit na hradby, může Vilkata své vojsko soustředit do několika míst. Teď zatím hodlal působit dojmem jak naprosté přesily, tak klidného odhodlání. Ani pak však neměl pocit, že by se věci vyvíjely dobře. Stále na svých zvědech a čarodějích vymáhal další a další informace.

Večer druhého dne obléhání se Temnému Králi konečně trochu ulevilo. Pocit zvolna se naplňujícího osudu najednou vypřchal. Poslední večerní létavec přinesl vzkaz, že obtížný Zvěropán je už konečně mrtvý a že bůh Mars - který byl také na obtíž, protože tvrdošíjně odolával vlivu Pána Mysli - zemřel také. A nadšený Vulkán prý s Mečem Štitolamem kráčí vítězoslavně k Tašigangu, provoláváje Temnému Králi věčnou slávu. Když se pak polo-inteligentního kurýra zeptal na předpokládaný Kovářův příchod, dostalo se mu velmi nejasné odpovědi. Vulkán prý postupuje pomalu a chaoticky a často se zastavuje, aby svému bohovi Vilkatovi připravil oběť. Stále však vykřikuje, že míří do Tašigangu, kde se shromažďují i jeho ostatní Meče a kde hodlá svého Krále osobně uctít.

Jeho ostatní Meče? Vilkatovi to zcela vyrazilo dech. Je sice pravda, že je Kovář všechny zhotovil, to ano. Možná tím ani nic jiného nemyslel. Každopádně teď ale Vilkata s Kovářem ani s jiným z bohů nic nenadělá, dokud se nedostanou pod vliv Pána Mysli. A Temný Král nechtěl působit dojmem, že si z něčeho takového, co navíc na povrchu vypadá jako dobrá zpráva, dělá těžkou hlavu.

Vydal tedy svolení k oslavě a nařídil hlasatelům a trubačům, aby Draffutovu smrt a očekávaný Vulkánův příchod vyhlásili tak, aby to ani uvnitř tašigangských hradeb nepřeslechli.

Vilkata se dokonce oslav sám zúčastnil, tedy alespoň jejich ranějších stadií. Vzdálil se poměrně brzy, aby si před Vulkánovým příchodem stačil odpočinout. Utahal se ženami a opil se vínem skoro do nemoty. Potom spadl na postel a tvrdě usnul.

Probuzení však přišlo o několik hodin dříve, než očekával, a nebylo to jemné volání komořího nebo důstojníka osobní stráže, co Vilkatu vytrhlo ze sladkých snů o vítězství. Bylo to praskání stanové plachty nedaleko jeho hlavy, které způsobila zbraň nepřítele.

Plán sice z pouhého lidského pohledu vypadal šíleně, ale Zlatonoš byl neúprosný. Kdykoliv se ho obránci města otázali, vždy jeho špice namířila přímo do srdce nepřátelského tábora. Znamenalo to tedy, že by měli proti Vilkatovým tisícům vyslat své vojsko, čítající nanejvýš několik stovek lidí. Jiná interpretace Zlatonošova počínání je alespoň nenapadla.

Perg s Benem a s Barborou a několik dalších členů Městské rady zkoumalo možnost vyslat do Vilkatova tábora jednoho nebo dva zvědy se Zlatonošem, aby se pokusili zjistit, co Meč zamýšlí. Ale Perg měl s Vilkatovým bezpečnostním systémem své zkušenosti a nedovedl si představit, že by se někomu něco takového mohlo podařit bez pomoci Zrakomamu.

Čím více však nad myšlenkou náhlého útoku přemýšleli, tím méně bláznivá jim připadala. Musel by se samozřejmě podniknout v noci a nepřítele by měl zastihnout zcela nepřipraveného. Majordom vytáhl tajné mapy. Ukázalo se, že jedna z tajných chodeb vedoucích z města ústí pod břehem Korga, za předními liniemi nepřítele. Bylo to jen nějakých sto metrů za Vilkatovým stanem.

Narychlo tedy sestavili plán. Útoku se zúčastní jak Ben, tak Perg se Zlatonošem. Ben se po svém projevu na obranu města nemohl dost dobře nezúčastnit a také svého starého kamaráda nechtěl nechat jít samotného. Nabídlo se i zbylé tasavaltské vojsko. Perga to trochu překvapilo, ale byl rád. Zdálo se, že v nich jeho vedení nebo Meč vzbuzuje větší důvěru, než by si kdy myslel.

Hlavní část útočných sil pak tvořil zbytek vojska pana Ondřeje, čítající nějakých dvě stě lidí. Ukázali se být tak dychtiví pomsty, jak to od nich Perg očekával.

V pozdních nočních hodinách se tedy vojsko nasoukalo do kamenného tunelu, jehož vchod byl ukryt ve sklepení jedné z vnějších budov majordomova paláce.

V tmavém, vlhkém a zatuchlém sklepení pak ještě chvíli čekali na přípravné magické operace. Perg si zatím s Benem alespoň trochu popovídal a vyprávěl mu o svém setkání s Císařem.

Zmínil se i o Arianě a o tom, že ji Císař považuje za svou dceru. Ben jenom potřásl hlavou a obrátil k Pergovi zoufalý pohled. "K čemu to všechno? Vždyť už na tom nezáleží. Je mrtvá."

"Já vím, žeš ji miloval. Chtěl jsem jenom, abys věděl, co mi řekl."

Ben pomalu přikývl. "Je to zvláštní... že to řekl."

"Jak to myslíš?"

"Když jsme opouštěli tu podzemní skrýš s pokladem, kde zemřela, podíval jsem se na tu zemi na druhé straně řjordu. Říkali, že patří Císaři. Na chvíli mi připadalo, jako bych tam zahlédl - rudé vlasy. To ale asi stejně nic neznamená."

Na další hovor už nezbyl čas.

Majordomova nejzkušenější čarodějnice teď procházela úzkým tunelem a každého z účastníků nájezdu označila. Když se její ruka dotkla Pergových očí, zjistil, že najednou vidí kolem hlav všech ostatních lidí mlhavou auru. Až začne noční boj, musí být schopni se navzájem rozpoznat. Alespoň do té doby, než nepřítelští mágové toto kouzlo rozluští a obrátí ho ve svůj vlastní prospěch. Dozajista budou mnohem schopnější než tato žena. Bylo však nezbytné zkusit všechny prostředky, i když zoufalé. To byl také Zlatonošův názor.

Skupina vyrazila. Tunel byl více než kilometr dlouhý a v jeho spodní části bylo po kolena vody. Nějakou dobu nebylo slyšet nic, než příležitostně hlasité šplouchnutí, kletbu, šoupání nohou a řinčení zbraní.

Konečně dorazili ke konci a tiše otevřeli poklop. Tak rychle, jak jen to šlo, opustili po dvojicích tunel, prošli mělkou vodou a tiše vyrazili do noci. Perg se Zlatonošem v rukou vylezl jako třetí. Už nepochyboval. Meč Štěstí přikazoval zaútočit přímo na Vilkatovo sídlo. Obrovský stan se nadouval v nočním větru a jeho černožlaté vzory ve světle strážných ohňů mihotavě tančily.

Do cesty se jim bezelstně připlétla skupinka vojáků Temného Krále a byla za zlověstného ticha sražena k zemi. Na chvíli se těšili výhodě náhlého přepadení. Potom se ozval poplach a skupinka nájezdníků přešla do přímého útoku.

Vilkatovi vojáci bojovali divoce a jejich zuřivost rostla. Zbraně řinčely, ale obrana byla příliš chaotická, než aby

dokázala útok zastavit. Odevšad se shromažďovalo vojsko, poplach se brzy rozšířil. Perg byl mezi prvními a probíjel se vpřed pomocí Zlatonoše. Náhle se ocitl přímo vedle Vílkatova stanu, tak, že k němu Mečem Štěstí dosáhl. Stanová celta se pod špicí Meče rozpárala.

Zevnitř se vyvalili lidé se zbraní v ruce, aby útočníky zadrželi. Z obou stran i zepředu se proti nim zdvíhaly obranné jednotky. Přední linie útočníků se začaly trhat a boj se změnil v divokou pranic. Neorganizovanou, bezuzdnou rvačku. A začínala se zdvíhat ještě strašnější obrana. Nad strážnými ohni i nad samotným stanem to ve vzduchu jen vřelo - a nebylo to stoupajícím teplem. Démoničtí strážci Temného Krále a jeho vrchních mágů se připravovali na výpad proti vetřelcům.

Majordomova nejlepší čarodějnice doklopýtala ve tmě k Pergovi a uchopila ho za paži. Cítil, jak se celé její tělo chvěje.

"Zkus něco udělat," prosila. "A rychle! Nebo jsme ztraceni. Doufala jsem, že nebudou tak silní..."

Perg zase díky své předchozí zkušenosti dobře věděl, že budou. A přesto ho sem Meč dovedl. Měl však v záloze ještě jednu schopnost, v praxi už také vyzkoušenou.

Perg si předtím žádná zařikadla netrénoval. Má-li Císaři důvěřovat, musí mu věřit i v tom, že nemusí používat žádná zvláštní slova. Vyslovil tedy první větu, která mu přišla na jazyk:

"Jménem Císaře odejděte a nechte nás projít!"

Zvuky boje Vílkatu probudily. Malátně se skulil z postele a přivolal do služby démona, který mu sloužil jako oči. V mozku se mu právě začínaly objevovat první obrazy, když tu náhle byl démon zničehonic katapultován.

Obrazy zmizely v prázdnotě tak rychle, jak se předtím objevily. Temný Král si plný dosah své náhlé slepoty hned neuvědomil. Bylo mu však jasné, že se vyskytlo něco naléhavého, a jeho první myšlenka patřila Pánovi Mysli. Natáhl se pro něj ale rukou nahnát jen zmačkanou hromadu látky. Jeho stan mu totiž padal na hlavu.

A zbraň nebyla tam, kde být měla. Copak je možné, že by ho ve včerejší opilosti zapomněl uložit na své místo? Těsně vedle postele? Vzpomínal si jen, že ho při oslavě jen tak pro legraci použil, když se snažil u jedné ze svých žen vyvolat slepou oddanost. Ale potom...

Obklopen zvuky boje, uprostřed vzdechů, nadávek a řinčení zbraní, se horečně plazil po zemi a rukama šátral mezi měkkými polštáři a rozlitém vínem. Nešetné probuzení a nezvyklá slepota ho dezorientovaly. Ne, určitě si Pána Mysli do ložnice přinesl. Na to si vzpomínal a věděl to jistě. Proč ho tedy nemůže najít? Kde je?

Hluk boje se ozýval velice blízko. Kostra stanu se otrásla a některé z podpěr spadly, jak do nich narážela těla zuřivých bojovníků. Na slepého, tápajícího muže padaly další uvolněné pláty stanové cely.

Meč musí být tady v tom místě. Dobře ví, že ho tam dával. A přesto ho teď nemůže najít. S horečnou, slepou zuřivostí se zavrtával do hromad spadlé látky, které se kolem neustále kupily. Jeho pátrající prsty se však v hromadách ztrácely, jako by se člověk s normálním zrakem ztrácel v mlze. Vílkata si už uvědomil i to, že nezmizel jen jeho démon zraku.

Zmizela i celá obranná garda. Bylo to neuvěřitelné, ale bylo tomu tak. Všichni byli nějakým způsobem zahnáni pryč.

Kdesi nedaleko zazníval hlas Burslema, svolávajícího zařikadla, jimiž se snažil do hry zapojit jiné, ne-démonické síly magie. Do jaké míry se mu to může podařit, to Vílkata nedokázal odhadnout. Jeho uši mu říkaly, že všude kolem stále zuří divoký boj. Nepřátelské zbraně se však jeho kůže ještě nedotkly. Možná byl mezi těmito hromadami látky stejně neviditelný jako slépý.

A Meč stále nebyl k nalezení. Nejlepší by asi bylo doplazit se zpátky k posteli a odsud začít znovu. Jenže to by musel vědět, kudy se k té posteli dostane.

Perg se stále oháněl se Zlatonošem jako s normální zbraní a snažil se ubránit proti přesile. Démoni prozatím zmizeli, ale ostatní síly Temného Krále se s každým dalším okamžikem stále lépe organizovaly. Zmatek sice stále ještě převládal, ale asi ne na dlouho. Nebýt toho, byla by útočná jednotka zřejmě už dávno vyhlazená. Nepřítel si musí myslet, že ho napadlo alespoň tisícové vojsko, uvažoval Perg. Temnému Králi by určitě nikdy nepřišlo na rozum, že by se jakákoliv menší jednotka k tomuto činu odhodlala.

V temnotě mimo bitevní ohnisko se vojáci Temného Krále asi často pustili do sebe navzájem. V blízkosti ústředního stanu a strážných ohňů se jim dařilo lépe. Dokonce už dokázali i využít své přesily. Perg byl lehce zraněn na levé paži. Ani to nejlepší štěstí nedokáže všechno ohlídat a nebylo pochyb, že nebýt Zlatonoše, byla by ta rána smrtelná.

Bena i čarodějnice ztratil z dohledu, ale jeho tasavalská jednotka bojovala vedle něj. Zlatonoš stále ukazoval na pobořený stan, ale Perg neviděl žádnou možnost, jak se tam dostat. Útočící skupina byla stále více zatlačována zpět, pryč od hlavního ústředí.

Jediné, co tašigangské vojsko zřejmě uchránilo před totálním zničením, byl Meč Sudboměr v rukou jednoho z Ondřejových důstojníků. Odrážel rány, střely i magická kouzla a ze svého držitele vytvářel centrum nezranitelné síly. Každá útočící zbraň se obrátila proti tomu, kdo ji použil.

Jen sám o sobě způsobil v řadách obránců Temného Krále značné ztráty. Spolu s Mečem Štěstí v Pergových rukou pak skupince útočníků umožnil přežít i poté, co jim pohasly naděje na získání Pána Mysli.

"Zpátky!" Pergovi se to slovo vydralo z hrdla téměř samo. "Musíme se vrátit. Nemůžeme tady nechat naše dva Meče."

Nucený ústup se teď stal záměrným. Zlatonoš, věrně naslouchající přáním svého pána, začal také ukazovat zpátky.

Perg se za vydatné pomoci svých tasavalských průvodců probíjovaval k tunelu. Zraněná ruka ho omezovala v pohybu a jeho osobní stráž mu nejednou zachránila život.

"U všech bohů, co je zas tohle?"

Nebyli to všichni bohové, jenom někteří. Ne víc než tři nebo čtyři. Objevili se na obzoru, vzdáleni od hradeb Tašigangu a od bitevního pole na několik kilometrů. Kolem nich se pohybovalo pár žhavých bodů, jako když někdo mává hořící větví. Tyto body musí být určitě celé hořící kmeny stromů.

Nad bitevním polem se na okamžik rozprostřelo téměř naprosté ticho. A v této chvíli ticha sem dolétly i zpívající hlasy

bohů. Jednotlivá slova bylo jen velmi těžké rozlišit, neboť bohové nebyli sezpíváni a vítr jejich hlasy roznášel na všechny strany. Bylo ale nade vše pochybnost, že pějí ódu na Vilkatu.

A země pod jejich obrovitými pochodněmi i nebe nad nimi už nebyly zcela temné. Za nimi se mílovými kroky blížilo svítání.

To byla poslední kapka. Ustup se náhle změnil na pouhý boj o přežití. I kdyby Temnému Králi v nejbližších chvílích nepřispěchali na pomoc bohové, přijde denní světlo. A s ním zmizí i zmatky ve Vilkatově táboře a jeho lidé konečně uvidí, proti jaké hrstce nepřátel vlastně bojovali.

Ať už byla honba za přežitím vydána příkazem nebo ne, probíhala vskutku živelně.

Mnoho obránců města se stačilo do tunelu protlačit ještě předtím, než ho Vilkatovi lidé objevili a zablokovali přístupovou cestu. Ben se zpozdl jen o malou chvilku, Perg o něco déle.

Snad za to mohla náhoda, že se k Temnému Králi vrátily obě věci, na nichž závisely jeho naděje, téměř ve stejném okamžiku. Pán Mysli se objevil zároveň s prvními vítěznými pokřiky, které jeho lidé začali vydávat. Černý jílec stále ležel na téže místě, kde ho Vilkata předtím nechal. Ležel tam nehybný a neviděný, zatímco všude kolem zuřil boj. A ve stejnou chvíli se také do služby vrátil démon Vilkatova zraku. První pohled patřil samozřejmě Meči před ním, sloupci ohnivého světla teď poněkud ztlumeného koženou pochvou obepínající čepel.

Jakmile měl Meč znovu ve svých rukou, začal se Temný Král dožadovat rozšíření pohledu. Dostalo se mu dobrého obrazu poničeného tábora se vším tím zmatkem a nepořádkem. Jeho nejbližší lidé podřízení právě zjišťovali, že ho nemůžou nikde najít. Nebyli si jisti, jestli je ještě naživu, a mnoho z nich jistě doufalo, že není.

To se ale okamžitě změnilo, jakmile zase vytasí Meč. Rychle se postavil. Se znovu nabytým zrakem bylo najednou snadné se vymotat z kupy napadaných látek. Kdyby věřil v děkování bohům, tak by jim teď určitě poděkoval.

Vítězoslavný pocit neporazitelnosti Temnému Králi dlouho nevydržel. Paprsky prvního ranního slunce ho našly rozťeseného a s kruhy pod očima. Dobře věděl, že teď asi vypadá nejistě a oslabeně a nechtěl se v tomto stavu ukazovat před svými podřízenými. Rozhodl se tedy použít svých soukromých magických sil k potrestání navrátilivších se démonů. Kde však byli, to mu nemohli nebo nechtěli sdělit. Zeptal se jich tedy, jaká síla je dokázala tak rychle a totálně zahnat. Jen neradi odpověděli, že to bylo Císařovo jméno, které bylo použito proti nim.

"Císařovo! Děláte si blázný?" Ale už ve chvíli, kdy to vyslovoval, Vilkata dobře věděl, že nedělají. Při svém dlouholetém studiu magie a světa často narazil na zmínky o skutečné císařské moci. A také na zmínky, jež narážely na spojitost dnešního Císaře s bytostí zvanou Ardneh - Mrtvý Bůh - z doby před dvěma tisíci let, nevědomými lidmi stále ještě uctívány. Vilkata tyto zmínky a nářky vždycky raději ignoroval.

Temný Král své demony důkladně potrestal a přinutil je jak nejlépe uměl, aby mu od této chvíle věrně sloužili. Pak si šel ještě pohovořit se svými lidskými čaroději, kteří byli po probdělé noci stejně vyčerpaní jako on.

Mágové při zmínce o Císaři jen protáhli obličej. Potom však museli uznat, že na tom něco pravdy být může.

"Proč to tedy nemůžeme použít i my?" dožadoval se Vilkata.

"Protože nikdo z nás není Císařovým dítětem, pane."

"Jeho dítětem? V to doufám. Vy jste se zbláznili?" Termín "Císařovo dítě" se často používal v příslovecném smyslu k označení chudého, osiřelého nešťastníka.

Než však stačili toto téma probrat hlouběji, objevil se první ranní kurýr se zprávou, která nesnesla odkladu. Mágové toto přerušení alespoň zpočátku srdečně uvítali. Létavec Temnému Králi sdělil, že proti jeho zadnímu voji pochoduje vojsko Stříbrné Královny. Tentokrát si byl Vilkata jistý, že je zpráva pravdivá.

Velikost této armády by mu sama o sobě příliš velkou hlavu nedělala. Horší ale byl ten strašlivý Meč, který má Stříbrná Královna u sebe. A stejně znepokojivý byl i její přesně načasovaný příchod. Mohl by totiž znamenat, že se jeho nepřátelům podařilo proti němu vypracovat nějaký účinný plán spolupráce.

Jeho podezření ještě zesílilo po zprávě, že k Tašigangu pochoduje i tasavalská armáda. Rostov by byl dost strašlivým protivníkem. Každopádně to ale bude ještě tak den nebo dva trvat, než se jeho vojsko objeví na scéně.

A pak je tady ještě Vulkán - už téměř na dosah ruky. Vilkata si najednou silněji než kdykoliv předtím uvědomil, jak jsou bohové často hloupí. Nebo se tak chovají, což v praxi vyjde nastejno.

S taseným Pánem Mysli vyjel Temný Král uvítat toto božstvo, které ho prý přichází uctít. Skupinka jeho lidských pomocníků, dokonce i zrakový démon se přitom trásl strachy. Vilkata zamával Mečem nad hlavou a mohutným hlasem požadoval Kovářovu poslušnost.

Vulkánovou první odpovědí byl vědoucí úsměv, z něhož Temného Krále až zamrazilo. Potom se bůh nad tím lidským červem, jehož předtím musel uctívat, zplna hrdla rozesmál.

V obrovských očích mu zlostně zablýsklo. Švihl napravo i nalevo doutnajícím kmenem stromu a oznámil, že se za své ponížení hodlá pomstít.

"Tak tvoji zvědové a špióni, človíčku, zřejmě vzali moje řeči vážně! Že tě sem přicházím uctít? Výborně! Protože ti zamýšlím prokázat poctu způsobem zcela mimořádným, hned jak budu mít čas.

Jsem bůh, človíčku. Uvědomuješ si to? A ve svých rukou držím Štitolam! Dokážeš vůbec pochopit, co to znamená? Já, který jsem ho vykoval, to vím moc dobře. Znamená to, že jsem vůči všem ostatním zbraním, včetně tvého Pána Mysli, naprosto imunní. Na zemi není síly, která by se mi teď mohla postavit."

V okamžicích nejvyššího zoufalství se Temný Král dokázal držet opravdu statečně. Teď se bohovi zadíval zpřímá do obličejů a ve skrytu duše přitom doufal, že by toto pyšné stvoření mohl srazit na zem třeba Sudboměr v rukou obyčejného člověka. Nebo Smrtonoš... jenže pak u Vulkánova pasu zahlédl další pochvu, ze které vyčníval černý jílec, a v tom okamžiku se s ním svět zatočil.

Vulkán mluvil rozvážně a s gusem Vilkatovi sdělil ještě několik věcí. Vrátil se, aby se mu pomstil, ale teď ještě ne.

"Ze všeho nejdřív, človíčku, musím vyřídít pár věcí. Jsou tu některé Meče, které bych měl pro jistotu sebrat... Takže tímto prohlašuji tohle město i s celým jeho obsahem za mé vlastnictví. Ti lidští červové budou ještě prstíčkem hrabat a dovolávat se Marse, až začne moje vláda."

Bůh králi nastavil záda a odkráčel převzít si své město. Počet Kovářových společníků byl v této chvíli zredukován pouze na jednoho. Byl jím čtyřruký mužský bůh, kterého Vilkata nedokázal identifikovat. Ale na tom stejně příliš nezáleželo.

Za Vulkánový přítomnosti se Vilkata dokázal držet statečně. Když však bůh odešel, úplně se rozklepal. Přesto však byl svým způsobem rád, že je teď Kovář jeho otevřeným nepřítelem. K nejvyšším metám a úspěchům se v minulosti dostával vždy jen díky nejvypjatějším situacím. Když čekal příchod krize, často zakoušel hrůzné okamžiky strachu, který ho někdy téměř ochromil. Jakmile však krize opravdu přišla, byl jako ryba ve vodě.

Což se stalo právě teď. Vrátil se ke svému vojsku, svolal dohromady důstojnický sbor a pevným, odhodlaným hlasem vydal rozkazy. Nařídil zanechat obléhání, které sotva začali. Znovu uvedl do pohybu celý svůj vojenský kolos a obrátil ho směrem ke Stříbrné Královně a jejímu Meči.

Na Vulkána ještě dojde, a to brzo. Jsou jisté zbraně, vůči kterým není imunní ani bůh, vyzbrojený Mečem Síly. Jsou to statečnost a inteligence. Zatím však může Vilkata město Tašigang s klidným svědomím zanechat bohům.

Těsně před svítáním, v době, kdy za hradbami Tašigangu bojovaly dvě stovky věrných obránců města, došlo v majordomově paláci ke zradě. Peníze přešly z ruky do ruky a na chodbě před narychlo upravenou celou pro důležitého vězně se zaleskly zbraně. Předseda a Velekněz Modrého Chrámu byl za ceny úplatků a násilí osvobozen.

Osvobozovací akce byla provedena Hyrkanovými nejbližšími podřízenými a proběhla v rámci celkové vzpoury, kterou Velekněz předtím pečlivě připravil. Jejím cílem bylo zmocnit se města a otevřít ho pro Temného Krále i jeho vojsko.

Pokus o obsazení hradeb a bran z vnitřní strany však byl neúspěšný. Atentát na majordoma selhal také a nepodařilo se ani obsadit palác - ne všechna stráž byla úplatná nebo snadno zastrašitelná. A Hyrkanus byl při útěku zraněn, takže ho do místního ústředí Modrého Chrámu museli napůl nést, hekajícího a popelavého v obličeji.

Jakmile se však dostal do bezpečí, ještě než mu chirurg stačil ošetřit rány, začal se netrpělivě dožadovat, aby byl uveden do aktuální situace. Když mu ji jeho pomocníci co nejšetněji popsali vydal okamžitě příkaz k vyslání skupiny třiceti vojáků proti Domu Kortných. Měli dům obsadit nebo zničit a zmocnit se všech Mečů a dalších užitečných věcí, které najdou. O zlatě a drahých kamenech nemluvě. Důležité obyvatele pak měli zajmout, v nejhorším zabít a dům jako celek, coby místo potenciálního odporu, totálně zlikvidovat.

Potom se dal Hyrkanus do sprádkání nových plánů na obsazení hradeb a bran města.

Když skupinka z Modrého Chrámu dorazila v pozdních nočních hodinách k paláci, čekal zrovna v jednom z přízemních pokojů baron Amintor. Chtěl si soukromě popovídat s majordomem a trpělivě vyčkával, až se mu naskytne vhodná příležitost. Jakmile spatřil ozbrojence v modrozlatých kápích, jak se seskupují k útoku, rázem si uvědomil, že své královně i sobě samému může nejlépe sloužit tehdy, zůstane-li naživu. Ať už bude výsledek této bitvy jakýkoliv, měl by zůstat ve městě jako aktivní činitel. Ve chvíli, kdy se Amintor moudře vzdálil, aby varoval Dům Kortných, visel osud paláce i majordoma na váškách.

Baron si totiž vzpomněl, že ve zmíněném domě žije mladík jménem Denis, který by byl schopný zorganizovat pouliční lůzu k protiútoku na Modrý Chrám.

Dům našel v plné pohotovosti, s okny i dveřmi zapečetěnými. Stálo ho to hodně úsilí, hádání se a přemlouvání, než byl konečně vpuštěn dovnitř.

V domě se pak setkal s drobnou ženou, kterou mu v paláci představili jako madam Sofii. Obklopená zarputile vyhlížečím služebnictvem přijala jeho varování s krajní nedůvěrou. K čemuž se on sám postavil s filozofickým nadhledem.

"Mohu vám jen doporučit, abyste počkala a přesvědčila se, jestli jsem měl pravdu. Nečekejte samozřejmě v nečinnosti. Zařídte se tak, jako kdyby Modrý Chrám skutečně vzpouru vedl. Já si zatím s důvěrou počkám na výsledek."

"Na výsledek si počkáte, ale o samotě. Jorde, Tamire, odzbrojte ho a zavřete ho v komoře."

Baronova schopnost filozofického nadhledu prodělala těžkou zkoušku. V této chvíli ale stejně neměl jinou možnost.

Baronova předpověď se vyplnila. Útočníci Modrého Chrámu, ozbrojeni sekýrami, meči a ohněm, na sebe nedali dlouho čekat. Jejich útok však narazil na tvrdý odpor. Z ploché střechy se na ně sypaly úlomky cihel a vylévala vařící voda. Z prvního okna, které se jim podařilo vylomit, se na ně cenily špičky zbraní jako tesáky z tlamy válečného zvířete.

Denis u obrany nebyl. Barbora vzala baronovo varování natolik vážně, že ho vyslala ven, aby se pokusil zorganizovat uliční lupiče do protiútoku. Měl k tomu použít známosti z raného mládí.

Stačil by i jen náznak útoku. V takhle velkém městě musí být v pokladnicích Modrého Chrámu majetek opravdu značný. A Denis už mezi pouliční chátrou rozšiřoval, že se do města přestěhoval hlavní poklad Modrého Chrámu, horda bohatství nad všechno pomyšlení. Bylo sice nepravděpodobné, že by se i sebevětšímu davu mohlo podařit ho vyplnit, ale pouhá hrozba docela stačí. Ti chamtivci, co si svého zlata cení více než svých životů, se určitě k smrti vyděsí a couvnou.

Jakmile útok začal, Barbora ze všeho nejdříve odklidila svou malou dcerku do nejbezpečnějšího místa v domě.

Zanechala ji tam s chůvou Kuan-jin a s Jordem coby osobním strážcem.

Pak vyběhla nahoru pro Meč Městskou Hlídku. Kdyby celé to varování a útok byly jen rafinovanou fintou k odhalení,

kde se skrývá, baron to ze své bezpečné skrýše neuvidí. Před několika dny jim majordom tento Meč svěřil do opatrování, asi bezpečnosti svého paláce příliš nedůvěřoval.

Nestačila ani doběhnout do horního patra, když podle hromové rány a zadunění poznala, že se vetřelcům podařilo vylomit vchodové dveře. Vtrhla do ložnice a sklonila se k tajné skrýši pod podlahou. Z přízemí k ní doléhal křik, kouř a třeskot zbraní. Zvuky boje a ohrožování nevinných, pokojných lidí už Meč Zuřivosti probudily k životu. Těžká ocel jí vklouzla do ruky s neskutečnou lehkostí. Meč zatím několikrát přípravně zakvílel. Na malou chvíli si přitom Barbora vzpomněla na Perga, který tento těžký Meč držel jako malý chlapec, sotva silnější, než je teď ona sama... ale to už ze všech sil běžela ke schodům.

Zdola se ozvala další rána a za ní vítězný křik vetřelců. Dlouho se radovat nebudou. Meč v jejich ruku nadšeně zajechel a táhl ji po schodech dolů.

Když se bitva ve Vilkatově táboře změnila na zoufalý boj o přežití, pokusil se Ben proniknout k ústí tunelu. Brzy však bylo zřejmé, že tunel je pro útěk zcela zablokován. Protože neměl na vybranou, vrhl se do řeky. Všude kolem už plavalo mnoho jiných těl, živých i mrtvých, a všechna se nakonec dostanou k obrovským vodním vratům, vzdálených po proudu jen několik stovek metrů.

Snažil se dostat do největšího proudu a rychle uniknout sprše kamení a šípů, kterou na ně ze břehu vrhali nepřátelé. Jasněji se východní obloha teď prosvětlila i vodu. Nepřátelské vojsko se už určitě zmocnilo i tunelu. Jako invazní cesta jim to ale nepomůže, protože je stavěný tak, aby se dal snadno a dokonale zablokovat. Jedny vrata jsou u hradeb, druhá u konce, pod majordomovým palácem.

Říční dno se prudce snižovalo a Ben musel odhodit těžší části svého brnění i zbraně a začít plavat. Nad hlavou mu přelý střely všeho druhu, tak se na chvíli potopil a plaval pod vodou. Tímto způsobem se brzy dostal k městským hradbám. Ve světle nového dne se jejich šedohnědá barva začala pomalu vyjasňovat. Většina městské stráže stála uprostřed vodních vrat a pomocí turniketového zařízení dovnitř po jednom vpouštěla účastníky nočního výpadu. Světla už mezitím přibýlo tolik, že měli poměrně přesnou kontrolu.

Ben udělal ještě několik temp a pak se vyšplhal nahoru po ocelové mříži s magickou protikorozní ochranou. Kolem něho se hromadil zástup ostatních vojáků.

Zmoklá jednotka, jen co je pravda, pomyslel si. Ale úplně poražení přece jen nejsou. Perga se mu nikde zahlédnout nepodařilo, ale to nemusí vůbec nic znamenat.

Prošel turniketem, vystoupil po úzkých schodech dovnitř hradeb a potom ven. Poslední pohled na předměstskou scénu mu sdělil, že se k nim blíží Vulkán spolu s jakýmsi vícerukým stvořením, které Ben nepoznal. Byli od nich jen pouhých několik stovek metrů.

Ostatní vojáci se na schodech zastavovali a dívali se, ale Ben měl prozatím bojů a konfrontací až nad hlavu. Chtěl se co nejrychleji vrátit domů a zjistit, co se tam zatím odehrálo.

Mezi důstojníky městské stráže vládl zmatek, typický pro jakoukoliv armádu. Kdosi oznámil, že účastníci nočního tažení mají zůstat poblíž, aby podali hlášení a mohli pak být přerazeni na hradby. Někdo jiný však přišel se zprávou, že se Modrý Chrám vzbouřil a zaútočil na Dům Kortných. Jakmile to Ben uslyšel, protáhl se mezi davem a ze všech sil pospíchal ke svému domovu. V panujícím zmatku si jeho odchodu zřejmě nikdo ani nevšiml. Ulice Tašigangu byly téměř prázdné a všechny obchody měly zavěšené dveře a stažené rolety. Jen jednou se mu ve vedlejší ulici podařilo zahlédnout podezřelou skupinku, která vypadala jako banda pouličních lupičů. Pro všechny případy se jim raději zdaleka vyhnul.

Mokrý, zmožený, ale jinak bez vážného zranění konečně doklopýtal do známé ulice. Jejich dům stále ještě stál, díky bohům. Srdce mu povyskočilo předčasnou radostí, za níž však následovala nová vlna strachu. Dům byl totiž z vnějšku začouzený a zevnitř se z nižších pater valila oblaka dýmu. Okna i dveře na ulici byly všechny vymlácené. Po cestě od řeky přibíhalo několik věrných služebníků s kbelíky vody.

Ben zadýchaně proběhl dveřmi v přízemí. Tam se zarazil. Všude kolem uviděl strašlivá jatka. Mezi polámaným nábytkem a zbraněmi se vrstvila mrtvá, rozsekaná těla, z nichž většina byla oblečena do plášťů modrozlaté barvy.

Odkudsi se vynořila Barbora a ve značně povznesené náladě se k němu vrhla. Vypadala, že žádné zranění nemá.

"Městská Hlídka," vysvětlila stručně a ukázala do místnosti. "Založili požár a vnikli dovnitř... ale pak byli někteří rádi, když se jim podařilo utéct."

Podívala se na prázdnou ulici za Benem a tvář se jí mihl starostlivý stín. "Kde je Perg?"

"Nevím. Oddělili nás od sebe. Doufám, že je v pořádku." A ze způsobu, jakým ta otázka byla položena, Ben vyrozuměl, že by byla radši, kdyby byl nevěstný on sám.

Vulkán stál po pás v říčním proudu a beze spěchu otevíral jedny z obrovských ocelových vodních vrat. Mohl samozřejmě klidně přelézt hradby, nebo přes ně nějakým způsobem přeletět, ale tento způsob vstupu mu připadal mnohem vhodnější. Jestliže toto město jednou prohlásil za své, tak si do něj taky vejde dveřmi.

Šiva, jeho nedávno nabytý společník, seděl se zkříženými nohama na břehu řeky a sledoval ho. Ocelové nýty a ostatní součásti vrat pod Vulkánovou vahou praskaly jedna po druhé a rozlétaly se na všechny strany.

Vulkán si něco mumlal, ale slova byla jako obvykle určena hlavně jemu samotnému.

"Kdybych nebyl neomylný, tak bych řekl, že jsem v tomhle udělal chybu. Takhle pokorně se svých Mečů vzdát, když jsem je sám ukoval. Jen tak je odevzdat Hermovi, aby je rozdál té lidské verbeži kvůli Hře... ano, to byla chyba. Ale víckrát už ji neudělám."

Šiva hodil do vody doutnající kmen stromu, který měl stále ještě u sebe. Obrovská dřevěná kláda se s mohutným

zasyčením potopila.

Ve vodě to zavířilo a jakoby v odpověď se nad hladinou vynořila mlhavá postava Háda. Z vrcholku hradeb se ozval poděšený křik. Těch několik pozorovatelů, kteří se zdrželi poblíž, rychle zmizelo. Snažili se ukrýt před obličejem boha, o kterém se říkalo, že ho nikdo z živých nemůže spatřit.

Hádes svým beztvářým hlasem prohlásil, že starému kamarádovi Vulkánovi přináší varování. Kdokoliv jednou použil Smrtonoše, nemůže s konečnou platností zvítězit.

Vulkán po něm blýskl pohledem. "Na skutečného boha žádná omezení neplatí. Má to být varování nebo výhrůžka, troglodyte? Jestli chceš vyhrožovat, tak ti říkám, že mi Smrtonoš visí tady u pasu a nezdřáhám se ho použít."

V odpověď mu zaduněla Hádova zastřená slova: Smrt a temnota nejsou ničím víc než součástí mé domény. Takovéto hrozby se mě netýkají.

Ve vodě i v zemi to zas zavířilo a Hádes zmizel.

Vulkán zahodil zbytek vrat, která se mu podařilo odtrhnout, a brodil se řekou do města. Zevnitř vypadal Tašigang přesně tak, jak očekával. Slyšel, že je to největší město, jaké lidská havěť kdy postavila. Pohledem přes rameno pak zjistil, že ho čtyřruký bůh Šiva stále ještě následuje.

Kousek od něj běžela jakási lidská postava, oblečená do modrozlatého pláště. Vulkán se sklonil a s maximální obezřetností si postavičku zdvihl do výše očí. Chtěl od ní získat nějaké informace. "Řekni mi - kde je tady místo, kterému říkáte Dům Kortných? Slyšel jsem, že tam mají nějaké moje Meče."

Ustrašený hlásek zapípal adresu a jedna paže, která zůstala Vulkánovým stiskem nezlomena, mu ukázala směr. Kovář nechal tvorečka spadnout na zem a čile kulhal ulicemi za svým cílem. Nad střechou blízkého domu se ale najednou vynořila hlava Apollóna.

"Opatrně, Kováři. Musíme se sejít a popřemýšlet a o tomhle všem si promluvit. Svolávám poradu..."

"Vlez mi na záda. Už se scházíme a povídáme celé věky a ještě jsme se nikam nedostali. A že zkusíme přemýšlet? Kdo z nás je něčeho takového schopný? Ty možná. Ale komu jinému by se chtělo? Mně teda rozhodně ne. Já chci jen zpátky svoje vlastnictví."

Rychle a odhodlaně kulhal dál. Netrvalo však dlouho a přišlo další vyrušení. Na vrcholku městských hradeb, jež Vulkánovi sahaly pouze do výše očí, stála další lidská figurka, tentokrát v šedozeleň. Mávala nějakým neznámým Mečem a vypadalo to, že si troufá vyzvat boha na souboj. Zřejmě v ten Meč musela mít nezdolnou důvěru.

Vulkán se tedy ještě zdržel, aby tuhle záležitost vyřídil. Šiva, kterého to celé velice zajímalo, mu byl neustále v patách. Muž na hradbách sice strachy cvakal zoubkama, ale přesto se mu podařilo vyrazit ze sebe slova, která hodlal Vulkánovi sdělit.

"Tohle je Sudboměř! Odejdi pryč!"

"Tak Sudboměř, říkáš?" Tenhle Meč dělal Vulkánovi v koutku duše trochu starost. Rozhodl se, že nebude nic riskovat. Napráhl Meč Síly a vši silou udeřil. Obrovská rána se podobala explozi. Z místa, kde se obě čepele setkaly, vyšlehl oslnivý blesk a hromové zadunění.

Vulkán jen stál a nevěřícně zíral na trosky před sebou. Z městských hradeb vypadl kámen veliký jako jeho pěst a z troufalce na hradbách nezbylo téměř nic. A přestože Šítolam vypadal úplně stejně jako předtím, po Sudboměři nebylo nikde ani památky.

"Sudboměř zmizel? Jen tak, beze všeho? Ne, musí tady být přece nějaký zbytky. Najdu je, odnesu si je na kovadlinu a ukovám ho znovu!"

To se mu však nepodařilo. Přestože se Vulkán zmenšil na polovinu své původní výšky, aby se mu drobné úlomky lépe hledaly, z roztržité čepele se mu nepodařilo najít ani jediný kousek. Ležel tam pouze černý jílec s prostým bílým kruhem - linií, vracející se k sobě samotné. Meč Spravedlnosti zmizel ze světa.

Utěšoval se, že ho přece může někdy ukout znovu. Začne zase od začátku... jen jestli si ještě vzpomene, jak to celé vlastně dělal. Ale co. K čemu by mu teď byl Meč Spravedlnosti? Před dvaceti lety bylo všechno mnohem jednodušší. Všichni bohové tehdy věděli, co dělají a co dělat mají. A žádný člověk se nepokoušel jejich vládu zpochybnit.

Vulkán se belhal dál, ale rozčilený byl značně. Nad střechami domů se objevily hlavy Apollóna, Dia a Diany - přišli mu domlouvat a peskovat ho.

"Proč jsi zabil Marse?" zeptala se Diana.

Nevraživě na ně zavrčel: "Protože mě urazil, a vůbec mě rozčiloval. Kdo vlastně takového Marse potřebuje? K čemu je vůbec dobrý? A pokud jde o Velkého Psa, vlastně si ani nejsem jistý, jestli je opravdu mrtvý. Neztrácel jsem s ním čas." Jakmile se však Vulkán nafoukl do své původní velikosti a máchl po nich Šítolamem, rejpálové se mu okamžitě odklídili z ces-ty.

"U mé kovadliny, myslím, že jsem na místě."

Na čtyřpatrovou budovu, stojící u jednoho z říčních ramen, zaútočil už před ním někdo jiný. Z dolních pater se pořád ještě valil kouř. Na ploché střeše, mezi révou, květinami a zahradními pěšinkami, stál jakýsi člověk. Na pouhého člověka bylo to stvoření dost silné a mohutné. A v ruce drželo další Meč.

Šiva po něm skočil a aniž by dbal Vulkánova varovného mručení, chtěl si tuhle zbraň ukořistit pro sebe.

Meč v člověčích rukou zaječel. Podle ostrého zvuku ho Vulkán okamžitě a s uspokojením identifikoval. Městská Hlídká!

Čtyřruký bůh zaječel také, ale bolestí. Rychle ucukl a s těžce zhmožděnou rukou pádil pryč. Cestou narážel do domů a menší budovy srovnával se zemí. Za stálého řevu přechal zpět k městským hradbám a potom přes ně, daleko odsud.

"Cha, to je ale hlupák!" mručel si spokojeně Vulkán. "Takže teď si vezmu ještě tenhle Meč. Nebo ho zničím, jako ten druhý."

Přistoupil k muži na střeše a prudce se rozmáchl, ale pěští přitom zavadil o roh budovy. Jakmile se oba Meče dostaly do

kontaktu, nastala další exploze a Meč Zuřivosti opět zmizel. Budova se pod úderem Vulkánovy pěsti otevřela a člověk, který před tím držel Městskou Hlídku, zmizel v oblaku prachu mezi sutinami.

"Podle hlasu to byl určitě Městská Hlídku... ale, při Marsově Kopí, je taky pryč! K čertu s celou touhle lidskou verbeží, která ničí můj majetek! Ale v tomhle hnízdečku by mohlo být Mečů víc. Ten, co mi to říkal, se zmiňoval víc než jen o jednom."

Vulkán si obhlížel poničený dům, díru na střeše a začerněná dolní patra, která se už kdosi před ním pokoušel vypálit. Celkem snadno by ten dům mohl zbořit, ale pak by bylo dost pracné celou tu hromadu trosek prosívat a hledat tam Meče. Ne.

Kovář chvíli přemýšlel a pak se ještě jednou smrsknul. Tentokrát téměř do lidské velikosti. Tak by měl být schopen projít všemi jejich chodbami a dveřmi. Smrsknutí mu samozřejmě na síle nijak neubralo a mělo navíc ještě tu výhodu, že teď mohl snáze uchopit jílec Štitolamu, zhotovený pro velikost lidské ruky.

Pro všechny případy si Meč Síly raději držel v pohotovosti.

Ani nemusel vyrážet vchodové dveře, protože to za něj udělali jiní. První, na co uvnitř narazil, byla ošklivá hromada mrtvol. O to tedy opravdu nestojí. Nějací žijí tu taky budou, ale zatím se před ním všichni pokoušeli skrýt. Ať si dělají, co chtějí. On si půjde za svým.

Tohle je nějaká lidská dílna. Mají tu slušnou zásobu zbraní, ale božský výrobek žádný.

"Můžete mi je rovnou přinést!" křičel Kovář. "Všechny jsem je vykoval a jsou moje!"

Rozkopř zeď, za kterou cítil jakousi skrýš. Ale jediné, co tam našel, co tam ti lidští hlupáci ukryli do bezpečí, byla baculatá dívka a malé dítě.

"Cha! Tak tohle je jejich poklad?" Způsob lidského myšlení Vulkánovi občas nešel na rozum. Così mu přistálo kolem krku. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, že je to živé lidské tělo. Odněkud zezadu na něj skočil jakýsi muž a holýma rukama se zaklešl kolem Vulkánova mohutného krku. Bylo zřejmé, že ho hodlá uškrtit.

Bůh se tomuto směšnému přepadení zasmál Když mu konečně došlo, o co se tu jedná, málem se potřhal smíchy.

Zpočátku mu připadalo, že mu ten človíček při hledání nebude ani tolik překážet. Hlavně najít Meče... měl by tu někde být ještě alespoň jeden...

Buď je všechny získá, anebo zničí, čímž si svou nadvládu nad všemi ostatními bohy a bohyněmi s konečnou platností pojistí. Tak oni si tedy mysleli, že Hra skončila. No, vlastně už skoro končí. A on, Kovář, mrzák, v ní vyhrává. Už skoro vyhrál... a jen tak pro jistotu potřebuje získat Meče, aby ještě zdokonalil svou moc nad muži i ženami. Rád by už také někdy Štitolam odložil a odpočinul si. Ale to nemůže udělat, dokud bude třeba jen jediný z Mečů v jiných rukou, než jsou jeho. Nebo dokud bude nezvěstný.

Otočil se k dívce i k dítěti zády a zapomněl i na živé tělo, co mu viselo kolem krku. Toho smete, až si na něj vzpomene příště.

V cestě mu stály další mohutné zamčené dveře. Natáhl ruku k vyčnívajícímu dveřnímu rámu a chystal se ho celý vytrhnout. Narazil však na nečekanou houževnatost. Zvláštní. Pouhý kámen a dřevo, ještě ke všemu docela malých rozměrů, a ono se to nechce poddat.

Kovářova netrpělivost však byla tak velká, že se chtěl dveřmi dostat za každou cenu a ani nepřemýšlel, proč mu to nejde. Instinktivně použil Štitolam a dveře okamžitě povolily.

Nucené zdržení ho rozčílilo. Ještě více ho však rozzuřila skutečnost, že místnost, do níž vstoupil, je úplně prázdná.

Navíc si začal čím dál tím víc uvědomovat to obtížné břemeno, které mu viselo na zádech. Volnou rukou se napřáhl, aby ho smetl dolů, a konečně si svého útočníka prohlédl.

"Ale copak, člověče? Vidím, že ti od našeho posledního setkání dorostla pravá ruka. No, to lehce napravíme..."

Jenže to titěrné lidské tělíčko se z nějakého důvodu smést nedalo. Vulkán vyzkoušel nejlepší hmaty, jakých byl schopen jednou rukou, aniž by odložil Štitolam, ale výsledek žádný. Sevření těch dvou lidských paží prostě nepovolilo. Jako kdyby se chronická zchromlost jeho nohy ještě zhoršila a rozšířila se na ostatní tělesné části. Ten pocit, že je bez síly, začínal být opravdu znepokojivý. Nejen že mu odolává kamenná zeď a dřevěné dveře, teď už dokonce i lidské tělo. Pravá ruka však byla stále ještě silná a navíc do ní nepřetržitě proudila síla Štitolamu, který svým rytmickým bušením dával najevo svou připravenost.

"...tak to zařídíme jinak..."

Vulkán hrábl trochu nemotorně za sebe a snažil se to lidské tělo ze zad odseknout. Značně nemotorně. Jeho ruce, které tuto zbraň s božskou zručností ukovaly, si při jejím použití za zády počínaly úplně neohrabaně.

"Aaaaau!" Dosáhl jediné toho, že se sám trochu poranil na krku.

Další úder už mířil s větší opatrností - tady.

Tentokrát ten Meč musel projít přímo skrz lidské tělo. A ten člověk se drží pořád, nevypadá vůbec zabít. Naopak. Ty lidské paže jako by ještě více utáhly své sevření. Jejich síla by samozřejmě měla být zcela zanedbatelná ve srovnání s tím, co je zapotřebí k uškrcení boha, ale Vulkán měl pocit, jako by se mu najednou o něco hůře dýchalo. A to člověka naštve samo o sobě.

Proč si vlastně on, bůh, dělá starosti o dýchání? Ale najednou to vypadalo důležitě.

Do Vulkánova ucha se zařizl smrtelníkův hlas, vypjatý přestálou námahou, ale stále plný života. "Byl jsem u toho, když jsi tuhle zbraň dělal, Kováři. Je v ní má krev a část mého života. Znáš ji..."

Vulkán se znovu vzbudil a pokusil se levou rukou strhnout mužovo sevření. Opět marně.

"...znám ji stejně dobře jako ty. Možná i líp. Na vlastním těle teď cítím Štitolamovu pravdu. Nemůžeš mi s ním ublížit, pokud já sám žádnou zbraň nemám."

V tomto okamžiku Vulkán na všechny ostatní Meče zapomněl. Tohle je už trochu moc. Nechat se napadnout člověkem je přece směšné. Musí to rychle skončit a okamžitě se téhle přísavky zbavit.

Ale to už se k němu přiblížilo další lidské stvoření a skočilo po něm, aniž by to rozčilený bůh stačil zaregistrovat. Tentokrát to byla útlá, černovlasá žena. Vulkán se pohnul v témže okamžiku, kdy vyskočila, takže ho téměř minula. I tak se ji ale podařilo chytit ho za kotník a pokoušela se - neuvěřitelně - snažila se mu podrazit nohu.

Vulkán použil Meč i na ni. Na vlastní oči viděl, jak čepel Štítolamu znovu a znovu projíždí jejím tělem, aniž by jí jakkoliv ublížila. Meč byl proti těm křehkým tělům najednou trapně nepoužitelný. Kovář zařval mentální bolesti a dusivým vztekem. Teď už by Meč klidně zahodil, ale ten se od něj odmítl odloučit. Jeho prsty se od jílce nedokázaly odlepit. Tak dobře tedy. Použije ho tím jediným způsobem, jakým to půjde.

Začal se kolem sebe zuřivě ohánět a prudkými údery rozbíjel nábytek i zdi, až kolem litaly třísky, omítka a úlomky cihel. Prosekával si cestu přizemím domu a své dva lidské trapiče přitom táhl za sebou. Nechá jim to všechno spadnout na hlavu, té nanicovaté lidské chásce.

Tu ale dostal další nápad. Co se zkusit vytáhnout zpátky do své pravé božské velikosti! Ke svému největšímu zděšení však zjistil, že to nedokáže. Všechny síly, které kdy měl, se teď smrškovaly, koncentrovaly a stahovaly se do jediného ohniska. A tím ohniskem byl jeho skvělý Meč Štítolam a jeho pravice, která ho svírala.

A přicházeli další lidé, povzbuzeni úspěchem prvních dvou odvážlivců. Lidské ruce už svíraly Vulkánovu levou paži i nohu. Kdosi mu z pochvy u pasu vytáhl Smrtonoše. No, stejně by s ním na tyhle budižkničemy rozhodně neplýtvat...

Odněkud se vynořilo hejno dalších lidí. Bylo jich už tolik, že ho dokázali i táhnout proti jeho vůli. Nutili ho krok za krokem opouštět dům a odcházet pryč tím samým otvorem, který před chvílí vytvořil. Znovu se divoce ohnal Mečem a na jeho hlavu i na lidi kolem se snesla zmeť dřev, prachu a omítky. Jeden dva z útočníků přitom odpadli. Přestože ho pevný stisk na krku dusil čím dál víc podařilo se mu vítězoslavně se uchichtnout.

A z děr vylézala další a další drzá žoužel a věšela se na něj. Jord na jednoho z nich zakřičel varování, ale příliš pozdě.

Tento muž na Vulkána zaútočil se sekyrou v ruce a snažil se zasáhnout jeho hlavu. Štítolam poskočil a zbraň v mžiku odpálil. Jenže i s pažemi člověka, který ji držel.

Další muž se Vulkána pokoušel chytit za paži s Mečem. Tam ale bylo stále ještě příliš mnoho síly. Možná víc než kdy předtím. Muž odlétl jako kus bláta z kola u vozu a rozbil se o zeď naproti. Ostatní se ale drželi pořádku. Půl tuctu lidí, tucet paží ho teď svíralo, a ta holota jako by si navzájem posilovala své odhodlání. Každý z nich mu také odčerpával část jeho síly.

Vulkán vyřvával výhrůžky, přestože věděl, že na vyhrožování je už pozdě. Slova ani výkřiky mu nijak nepomohou. Vrh se na zem a válel se po podlaze. Přitom se mu podařilo několik útočníků smést, několik rozmačkat. Pochroumal je všechny a ty, co se nepustili, rozzuřil k nepřičetnosti. Ale nevzdali se a z domovních trosek vybíhali stále další a další. Jakmile se setřásl jednoho, hned se na něj pověsili dva noví.

Čísi nerozvázná skrytá ruka napjala luk a střelila po něm. Štítolam zapulzoval, pak se beze spěchu zvedl a střelu ve vzduchu přesekl vejplů. Úlomky šípů do krve poranily lidi, kteří s bohem zápasili.

"Nepoužívat zbraně!" křičel Jord slábnoucím hlasem. "Žádné zbraně, jen tak můžeme zvítězit!" Veškerá Vulkánova síla a všechna jeho naděje se soustředila do Meče. Věděl, že s ním musí zvítězit - nebo zemřít. Tak ještě jednou opatrně zažádá a pěkně tvrdě - to je ono. To muselo toho lidského otravu přeseknout vejplů!

Ale nepřeseklo. A jestli ano, tak to ten člověk přežil bez viditelné újmy. Jeho ruce i nohy stále vypadaly, že jsou napojeny na mozek, a ten drzoun si teď boha osedlal, jako kdyby Vulkán nebyl víc než nějaký tahoun. A do zad se mu zařízala další bolest, objevilo se další krvácení: opět se mu podařilo Mečem sám sebe poranit.

Přesto však bojoval dál a pokoušel se nabodnout, rozřezat a zničit tu zoufalou lidskou hordu. Drželi se ho pevně, a když se vrhl na zem podruhé, nechali se znovu převálcovat. Jakmile byl zpátky na nohou, táhli ho pryč a nebyli k setřesení.

Uklouzl a spadl - na kaluži vlastní krve. A oni ho sami zdvihli. Tucet rukou ho uchopil a vynášel ho křičícího a zmítajícího se ven z domu, který jim už nebude moci shodit na hlavu. Zářivý oblouk Meče Síly procházel jejich těly, jako by to byli duchové a nezanechal na nich žádné škody.

Sevržení na krku ho už opravdu začínalo dusit. Každý sval těla mu neustále slábl - až na pravou paži. Ta byla každým okamžikem silnější a silnější, ale nedokázala dělat nic, než máchat Mečem. A ten byl v bitvě proti neozbrojeným lidem úplně zbytečný. Navíc ještě Vulkán krvácel z ran, které si sám zasadil.

Musel si na chvíli odpočinout. Uvolnil se a dělal mrtvého. Lidé ho okamžitě pustili, sami také zmožení a unavení. Po chvilce vyskočil znovu na nohy a musel sám se sebou bojovat, aby neuposlechl prvního impulsu a Meč nezahodil. Ten by ho však v přítomnosti nepřátel stejně neopustil. Okamžik nato vyklopýtal z polozbořeného domu mohutný muž, vrhl se na Vulkána a sám ho srazil k zemi. A zase se na něj sesypali všichni.

Z vedlejší ulice vyšla skupinka lidí v bílých hábitech, v nichž Kovář poznal služebníky Mrtvého Boha Ardneha. Už z dálky k nim doléhaly jejich hlasité protesty. Přišli na scénu pozdě, a tak se domnívali, že tu pouliční lůza přepadla nějakého bezbranného chudáka. Lidé, kteří Kováře tiskli k zemi, jim situaci vysvětlili: "Dočista blázen, myslí si, že je Vulkán." A vyčerpaně se zasmáli.

Ze skupinky vystoupila stará Ardnehova kněžka s moudrým a dobrotivým výrazem v obličeji. Přistoupila k bláznovi na zemi a starostlivě mu vzala Meč z ruky. Přešel k ní docela lehce.

"To aby sis neublížil, nešťastníce. Nebo abys nezranil někoho jiného... to je mi ale zbraň." Kněžka na Meč nevěřicně zírala. "Tohle se musí uložit někam do bezpečí."

"Já si ji vezmu," ozval se Ben.

Stařena se mu pozorně zadívala do očí a přikývla. "Ano, vezměte si ji. Myslím, že nikdo lepší tady není. Teď ale musíme tady toho chudáka na chvíli svázat, aby nikomu neublížil. Jak je silný! Ale tyhle provazy ho udrží; opatrně, musíme to dělat z lásky."

Za celých padesát tisíc let života nebyl Draffut, Pán Zvířat, nikdy blíže smrti, než tomu bylo teď. Ale život, jeho téměř nevyčerpatelný zdroj života, v něm přesto zůstal. Držel se ho ze všech sil, i kdyby jen proto, že se někde poblíž ozýval zraněný člověk, křičící bolestí. Draffutova přirozenost ho nutila nalézt způsob, jak tomuto muži pomoci. Nebyl však schopný pro něj udělat vůbec nic. Dokonce se nedokázal ani pohnout, aby mohl pomoci sám sobě. Tentýž potok, který mu vymýval rány, jako by s sebou pomalu odnášel i jeho život.

Kolem bylo denní světlo. Jestli to však byl stejný den, ve kterém skončil boj, nebo už nějaký další, těžko říct. Najednou si však začal uvědomovat, že se k němu kdosi přibližuje. Byla to inteligentní bytost, ale ne lidská.

Zvěropán pomalu otevřel oči. Kousek dál stála bohyně Afrodita a dívala se na něj. Stála na přesně stejném místě, kde byl předtím Vulkán, a i ona držela v ruce Meč. Draffut však okamžitě poznal, že přichází s jiným záměrem než Vulkán. Proto také nepociťoval žádný strach. Bohyně přistoupila až k němu a zvedla Meč do výšky. Probodla ho a on vykřikl z příválu nového života, ostrého jako bolest.

"Ranhojič," pravil, náhle natolik silný, že byl zase schopný mluvit. "A ty jsi Afrodita."

"A ty jsi Léčitel," pravila. "Proto si myslím, že ti tenhle Meč poprávu náleží. Lidi se o něj hádají a perou úplně stejně jako o ty ostatní. Tak jsem jim ho vzala. A už mě nebaví pořád vymýšlet, co s ním udělat. Dává sice hodně lásky, ale málo času na zábavu."

Pohybem plným rozkošné nemotornosti upustila Meč Milosti na zem do bláta.

Draffut se už zase mohl hýbat. Pomalu natáhl ruku a dotkl se čepele.

"Děkuji ti, bohyně, za tvůj dar života."

"Je hodně takových, co mají život díky mně... uf, hned se cítím líp, když jsem se ho zbavila. Ale k tobě se tenhle Meč hodí. Nejsi jako já."

"Jednu věc ale máme společnou. Oba jsme lidskými výtvary. Ale já jen částečně. A přes jejich vědu, ne jejich sny.

Budu existovat i tehdy, když o mě lidstvo změní kolektivní smýšlení."

Bohyně pohodila záplavou svých nádherných vlasů - jsou čistě zlaté nebo mají barvu havraní? "Vím, že to o nás tvrdíš, ale já tomu nevěřím. Jestliže lidstvo stvořilo nás - bohy a bohyně - kdo pak asi stvořil je? Ale na tom nezáleží. Už mám toho filozofování a hádání se akorát tak dost. Jako by to poslední dobou vůbec nebralo konce. Myslím, že se svět mění."

"Opět. Mění se totiž pořád." Draffut se pomalu škrábal na nohy. Bláto, které měl nalepené na srsti začalo odpadávat, a než dopadlo, kroutilo se silou života, který do něj z Draffuta proudil.

Obr se opatrně a s námahou vydal přes rozbahněný terén směrem k poraněnému muži. Meč Milosti nesl s sebou.

Rostov bedlivě naslouchal zprávám svého nejlepšího informátora, který mu vyprávěl o událostech uvnitř tašigangských hradeb a o včerejším nočním výpadu do tábora Temného Krále.

Jedné z Rostovových hlídek se naštěstí podařilo chytit mladého muže se Zlatonošem, který se ukrýval v zahradě jedné z opuštěných vilek na břehu Korga.

"Kopřivu mráz nespálí," zamručel si pod vousy generál, když ho poprvé uviděl. Pak se však jeho kamenný obličej roztáhl do neochotného úsměvu. "Princezna bude nadšená, až vás uvidí, Pergu. Ale asi bych vám tak říkat neměl, co? Jak se má vlastně Císařův syn správně oslovovat?"

"Kdo... jak? Princezna, říkáte?" zblekotal raněný mladík. "Kde teď je?"

"Rozhodně není daleko." Rostov se stále usmíval. Začínal teď vidět to, co princezna v tomto houževnatém mladíkovi viděla od samého začátku. Nejenže je schopný a dobře stavěný, ale má v sobě i císařskou krev. A to je něco, co se ve vyšších kruzích magie a politiky dost cení.

Rostov byl rád - je čas, aby na tasavaltský trůn konečně nastoupil nějaký zdatný bojovník.

Několik kilometrů od Tašigangu se na bitevním poli setkala vojska Stříbrné Královny a Temného Krále. Bylo pozdní odpoledne a hrozící bouře skryla poslední sluneční paprsky pod těžký přikrov olovených mračen.

Stříbrná Královna se chystala vytáhnout Dušemraz. Bylo jí jasné, že to bude muset udělat dříve, než se Temný Král přiblíží s Pánem Mysli. Jestli to neudělá, ztratí celé své vojsko a možná i sama zadychtí stát se Vilkatovou otrokyní.

Není to dlouho, co se k ní dostaly podivné zvěsti: bůh Vulkán byl spatřen uvnitř města, svázaný něžnými rukama knězek a kněží v bílých hábitech. A potom opět zmizel. Někteří tvrdili, že ho rozzlobený dav civilistů hodil do řeky, a to i s dřevěným rámem, k němuž byl přivázaný. Bůh pak spodními vraty odplul pryč.

Královna Jamu se zamyslela. Že by svět začal tedy konečně patřit nám, lidem? Jestliže můžeme svrhnout bohy a třeba je i zabít - je to dost pravděpodobné. Ne, že by se kdy bohové obtěžovali tenhle svět řídit, když byl ještě jejich. Možná byl náš po celou dobu.

Najednou si uvědomila, že u vchodu do jejího stanu stojí nějaký muž a drze na ni zírá. Patrně jeden z jejich důstojníků.

Právě se mu chystala ze jeho nevhodné chování řádně vyčinit, když tu jí došlo, že to vůbec nikdo z jejích mužů není.

Slova jí zmrzla na rtech.

Na obličej mu padal stín, a tak jeho masku nespatriła, dokud nezměnila polohu.

"To jsi ty," vydechla.

Nepozván vešel dovnitř, strhl si masku s tváře a s lehkým úsměvem se posadil. Nezměnil se ani trochu. Zvenčí se ozývaly kroky strážce, která vůbec neodhalila, že někdo vešel dovnitř.

"Stále ještě jsem od tebe nedostal odpověď," připomněl jí Císař.

Královně chvíli trvalo, než jí došlo, o čem to mluví. "Kdysi jsi mě žádal o ruku. Máš snad na mysli tohle?"

"Mám. Copak sis neuvědomila, že tu odpověď budu dříve či později vyžadovat?"

"Ne, ani ne. Alespoň ne do té doby... než se stalo to s naší dcerou. Už jsi na ni zapomněl? Anebo je tahle návštěva jen

další z tvých bláznivých vtipů?"

"Nezapomněl jsem na ni. Žije se mnou."

Královna Jamu na něj mlčky zírala.

"Před čtyřmi roky byla Ariana těžce zraněná, jak asi víš," pokračoval klidně. "Ale teď už je to dobré. O tobě jsme nikdy moc nemluvili, ale myslím, že by se s tebou určitě někdy chtěla setkat."

Stříbrná Královna bývalého milence stále bez hnutí sledovala. Konečně se odhodlala promluvit. "Podle mých zpráv - a pokládám je za důvěryhodné - byla Ariana zabita v jeskyni s pokladem Modrého Chrámu."

Císař se při zmínce o této organizaci znechuceně ušklíbl. "Hodně lidí v tom... místě zemřelo. Ale Ariana ne. I když si to mysleli i ti mladíci, co tam s ní zrovna byli. Jeden z těch mladých mužů byl můj syn, tos věděla? Jsem rád, když se můžu o své děti trochu postarat. Ne, mrtvá není."

Královna Jamu stále neodpovídala. Nedokázala setrást podezření, že je tohle jen další z jeho žertů. Možná předehra k strašlivé pomstě. Nikdy si nebyla jistá - a to ani když byli milenci - jestli je pomstychtivý nebo ne.

Pak opustila svou královskou pózu a zakoktala se: "Já - prodala jsem ji Rudému Chrámu."

Zamračil se tak, že si na chvíli uvědomila, jak asi musela vypadat dávná císařská moc, před kterou se třáslí králové i královny.

"Za to bych tě asi zabil, kdybych o tom tehdy věděl. Ale uplynulo už několik let a ty toho teď sama lituješ. Přežila to a já také. Stejně jako i ty."

Zlost jí dodala sílu. "Přežila jsem i bez tebe, ty nemožnej... tak ty říkáš, že se se mnou chceš ještě oženit? Jak mám poznat, že to myslíš vážně?"

"Jak poznáš, kdy máš lidem věřit, má drahá? Budeš si muset vybrat."

Nejradši by se rozběčela a přiznala se, že vlastně nikdy neví, kdy může někomu důvěřovat. V tom byl celý její problém. "Předpokládejme, že ti opravdu odpovím a řeknu ano. Můžeš pak místo mě porazit Pána Mysli?"

"Jestli budeš mou nevěstou, udělám všechno, abych ti pomohl. O Pána Mysli se budem starat, až ho tu budeme mít."

"Ale on tu je. Ty mizero. Nemožnej jako vždycky. Jdi pryč. Vypadni odsud, nebo vytáhnou Dušemraz." Položila ruku na hladkou čern jílce, který měla vždycky poblíž.

"A předpokládám, že po naší svatbě budeš dál svádět nevěsty a pořizovat si další pancharty."

"Budu ti věrnější, než si vůbec umíš představit," odvětil vážně a měkce. "Miluju tě. Vždycky jsem tě miloval. Proč myslíš, že jsem pro tebe a vedle tebe bojoval, když jsi ještě byla mladou holkou?"

"Nevěřím ti. Ničemu z toho nevěřím. Jdi pryč, nebo vytáhnou Dušemraz."

"Je to tvůj Meč a dělej si s ním, co chceš. Ale jestli se ho rozhodneš vytáhnout, odejdu."

Sáhla po Meči a zároveň nahlas zakřičela na stráž. Když okamžik nato vtrhli do stanu, našli svou královnu samotnou a Dušemraz bezpečně uložený v pochvě. Její ruka však spočívala na jílci, jako by se připravovala k nějakému činu.

Vojáci na ruku zírali napůl v transu a přitom doufali, že budou venku dřív, než se Meč dostane ven. A zdálo se jim, že se kolem něj už zvedá vlna prázdnoty, která jako by zasahovala až k nim.

Královna Jamu neztrácela dále čas. Vydala okamžitě rozkaz, aby se vojsko připravilo k bitvě, a nařídila postup vpřed. Ještě než se na obzoru začaly objevovat řady Vilkatových vojáků, čekala uprostřed své nastoupené linie. Seděla na svém tradičním šedivém válečném zvířeti, připravená každým okamžikem vytáhnout Meč - čeho vlastně? To se od nikoho nedozvěděla.

Nepřátelské linie se přibližovaly. Tam uprostřed, to je určitě samotný Vilkata, který jen vyčkává na vhodný okamžik, aby vytáhl svou zbraň o níž je přesvědčený, že bude mocnější.

Ruka Královny Jamu spočívala na jílci Meče. Pobídla zvíře kupředu. Ještě ne.

Teď.

Myslipán a Dušemraz byly taseny prakticky ve stejném okamžiku.

První královninou reakcí na obrovský psychický účinek vlastního Meče byla touha odhodit ho někam daleko od sebe. Ale neudělala to. Najednou jí takovýto čin začal připadat zcela zbytečný. Už na tom přece nezáleží.

A nezáleží ani na ničem jiném.

Celý velký svět je naprostá marnost.

Myslipán bylo jen vzdálené, bezvýznamné světýlko na druhém konci pole, mihotající se pod těžkými bouřkovými mračky.

Zatímco kolem Královny Jamu...

Vojáci, kteří byli nejbližší, ji při vytahování Meče sledovali. Potom jim už bylo zcela lhostejné, kam se dívali. Všude kolem se šířila vlna letargie, naprosté a totální lhostejnosti.

Z dálky k nim pádilo útočící vojsko. Vilkatovy jednotky vyrazily pomatené výkřiky, čerstvě inspirované Pánem Mysli. Někteří z královniných vojáků - s každou sekundou jich přibývalo - klesali k zemi a z bezvládných rukou jim vypadávaly zbraně. Vypadalo to, že už nebudou schopni žádného odporu a že vítězství Temného Krále bude velice snadné.

Ale na tom samozřejmě také nezáleželo.

Nově nabuzení fanatici Temného Krále se na ně divoce vrhli. Obrana vojáků ve stříbročerných uniformách by se přinejlepším dala označit jako dosti vlažná. Čím blíže pak stáli ke své královně, tím byla vlažnější.

Vilkatovi útočníci, muži i ženy, se už dostávali do oblasti Dušemrazova působení. Nejdřív ochladl jejich vítězoslavný pokřik, potom i energie, s níž mávali zbraněmi. Nakonec se jejich řady zastavily.

Královna Jamu pomalu zvedla oči - i když nevěděla, proč se vlastně tolik namáhá. Meč, který držela nad hlavou, byl tak nijaký, že pohled na něj až zabolet.

Meč Zoufalství - napadlo ji. Tak by se mu mohlo říkat. Ne, že by na tom nějak záleželo. Na tom nebo na čemkoliv jiném.

Proč se vlastně tak namáhá držet Meč ve výšce? Nechala paži spadnout vlastní vahou. Když její zmatené válečné zvíře chtělo vyrazit kupředu, slezla a nechala ho jít. Stála a opírala se o Meč jako o hůl a jeho špička se měkce bořila do země. Na ničem na světě už nezáleželo a nic nemělo žádný význam.

Ojedinelé bojové rozmíšky pomalu vyhasínaly. Dušemraz vítězil na celé čáře. Jestliže všem přestalo záležet jak na vítězství, tak na přežití, nebylo proč se bít.

Jamu si uvědomovala, i když jen mlhavě, lhostejně, že zbraň Temného Krále ho zatím spolu s hrstkou nejbližších následovníků dokázala před Dušemrazovým temným působením ochránit.

Tato skupinka se na ni teď s divokým válečným pokřikem vyřítla. Její počet se však rychle zmenšoval, úměrně krátcí se vzdálenosti od Královny Jamu. Jeden po druhém se lidé odvraceli, sedali si nebo klesali na kolena, nebo jen padali k zemi, kde se oddávali naprostému zoufalství.

Jako poslední Vilkatu opustili jeho démoni. A dokonce ještě předtím, než k tomu došlo, vzdal sám celý útok a přechal z pole ze všech sil.

Při příjezdu na kraj pole otočil Rostov svou průzkumnou skupinku čelem vzad. Vpředu se mu otvíral pohled na scénu, která vypadala jako ta nejhorší jatka, jaká kdy v životě viděl. Na poli byla dvě různá vojska a alespoň na tuto vzdálenost se zdálo, že jsou obě totálně vyhlazena.

Generál však nevydal povel zpět kvůli tomu, co viděl. Vedly ho k tomu pocity, které se při vstupu do této pochmurné oblasti zmocňovaly jak jeho, tak i ostatních vojáků. Ještě pár kroků tímto směrem, pomyslel si Rostov, a bude schopný zahodit své zbraně i své metály a opustit život.

Zrovna přemýšlel, jaký rozkaz teď vydat, když v dálce před sebou uviděl vysokou postavu. Přicházela blíž a rychlými a mocnými kroky směřovala k poli zoufalství.

Byl to Draffut, některými nazýván též bůh. Rostov sice Pána Zvířat nikdy předtím neviděl, ale bylo mu jasné, že to nikdo jiný být nemůže.

A nebyl sám. Na Draffutově rameni seděla jakási lidská postavička. Draffut nešel za Rostovem a jeho skupinkou, ale zastavil se opodál, na okraji toho strašlivého bitevního pole. Tam se sklonil a sundal z ramen muže, jehož nesl. A postavička v šedém, se zářivým Mečem v ruce, se teď sama vydala doprostřed tohoto pole ticha a zkázy.

Zmatený Rostov se snažil zjistit, kam tento muž - nemá náhodou masku? - vlastně směřuje. Potom si však uvědomil, že v poli zůstala ještě jedna stojící lidská postava. Byla odsud daleko, přibližně uprostřed celé scenerie.

Byla to Stříbrná Královna. Opírala se o Meč, k jehož odvržení jí už dávno chyběly potřebné síly. Císař došel až k ní, vzal ji Meč z ruky a zasunul ho do pochvy. V témže okamžiku pocítil Rostov i jeho vojáci, jak se okolní svět najednou rozjasnil.

Generál se obrátil ke svým jednotkám a zařval: "Všichni nejsou mrtví! Ti darebáci od Temného Krále se už začínají zvedat! Na co čekáte, honem jděte a odzbrojte je, dokud je čas!"

Epilog

Když se skupinka prchajících bohů v Ludových Horách vyšplhala nad oblast věčného sněhu, začal na ně slepý muž, kterého nesli s sebou, znovu útočit. Sekýroval je a komandoval, jako by si myslel, že je má stále ještě ve své moci. Když ho tak Vulkán poslouchal, začínal pomalu litovat, že ho bral s sebou.

Kovář měl vedle sebe i jiné spolence, kteří průběžně přicházeli a zase mizeli. Šedovousý Zeus, hrdý Apollón, Afrodita, Hádes a mnozí další ho doprovázeli buď po celou cestu, nebo alespoň v určitém úseku. Diana odpadla brzy, prý poslušná jiného volání.

Vilkata - muž, kterého nesli s sebou, se v otrhaných šatech třásl zimou. Zlatá čelenka mu s hlavy spadla už před několika dny a s ní odešla i jeho schopnost zvládat demony. Neustále kňučel a nařikal, že přišel o svůj Meč. Pak se začal vztekat a dožadoval se jídla, vína a otroků.

Proč jsem ho sem vlastně bral? uvažoval znovu Vulkán. Od chvíle, kdy mu Ardehovi služebníci rozvázali pouta, protože jim přestal připadat nebezpečný, se už trochu vzbouřil. Ale jeho stará kondice byla ta tam. Někdy mu dokonce připadalo, že umírá.

Apollón jim během cesty několikrát opakoval, že brzo umřou všichni, včetně jeho samotného. Svět se opět změnil, konstatoval Apollón.

Člověk, jehož nesli s sebou, jim dával alespoň nějaké spojení s lidstvem. I když Vulkán odmítal připustit, že by něco takového potřebovali. Obrátil se ke svému břemenu, jako kdyby mluvil s nějakým méně inteligentním zvířátkem: "Jídlo bychom ti možná někde sehnali, ale víno určitě ne. Ne takové, které bys mohl pít. A rozhodně žádné lidské otroky."

"Mám vás jako svoje otroky," odsekl ten drzoun. Pyšný hlas mu ale stále více slábl.

"A vy jste bohové a bohyně, tudíž je celá Země moje."

"Copak to necítíš, člověčku?" ozval se ze zadu Apollón.

"Co mám cítit?" Ten, který byl kdysi Temným Králem otáčel svůj slepý obličej na všechny strany. "Kde to jsme?" zeptal se pak trochu rozumnějším hlasem. A o chvíli později znovu: "Co mám cítit?"

"Že lidé, kteří nás svými sny stvořili a dali nám moc, teď začali snít jinak," odpověděl Apollón.

"Že naše moc i naše životy z nás vyprchávaly od toho okamžiku, kdy jsme vám dali k dispozici Meče." Mezi přítomnými bohy se stále ještě našli tací, kteří s tímto názorem chtěli polemizovat.

"Je to všechno součást Hry..."

"Hra už dávno skončila."

"Skončila? Ale kdo vyhrál?"

Na to nikdo neodpověděl.

"Tam v horách, v pořádné výšce, zase začneme být silní."

Šplhali stále výš, pomalu se plahočili vzhůru, tatam byla jejich někdejší schopnost rychlého letu. Vulkán si pomyslel, že se z nich asi těžko kdo cítí silněji. Ve skutečnosti je řídký vzduch začínal bodat do plic.

Tohle nepřijme, nedovolí, aby tomu tak bylo.

"Pořád chceš tvrdit, že jsme jejich stvořeními?" křikl odhodlaně na Apollóna. "Cha! A kdo tedy stvořil je?"

Apollón neodpověděl.

Země pod jejich nohama se zachvívala sopečným vřením. Podzemní žár vytvořil tu a tam mezi sněhem kouřící plochu holé skály. Jejich namáhavý výstup byl stále pomalejší. Ale pokračovali dál. Kam zmizela Afrodita? Vulkán se rozhlížel na všechny strany. Tohle nevypadá, jako že se po svém obvyklém způsobu vytratila, když ji pochod přestal bavit. Ona je snad úplně a dočista pryč. Háda už taky hodnou chvíli neviděl.

Vilkata něco cítil. "Kam všichni odcházíte?" křičel, či se o to spíš pokoušel. "Přikazuju vám, abyste se nevytráceli.

Otočte se a odneste mě zpátky dolů do světa lidí. Nebo tam nahoře umrznu!"

Vulkán už toho měl akorát tak dost. Tahat se s ním a ještě poslouchat tyhle řeči. A bůh slepého muže sklepl z ramene dolů, do propasti věčného ledu a zapomnění.

Kovář se pokusil sebrat zbytky své vůle a odhodlání, se kterým před mnoha dny tento výstup začal. "Musí to být někde tady..." mručel. "Tady někde jsem postavil výheň, abych Meče ukoval. Nasbíral jsem pozemské dřevo a podpálil jsem ho sopečným ohněm zezdola. Jen kdybych tak dokázal najít svou kovárnu..."

Najednou si uvědomil, že je úplně sám. Člověka svrhl do propasti a poslední z jeho božských společníků někam zmizeli, jako by se vypařili do vzduchu. Kolem dokola bylo naprosté ticho. Ale on tu ještě je.

"Tak kdo tedy stvořil je?" zařval Kovář do prostoru, jako by chtěl oslovit samotný vesmír. Jen stěží se mu podařilo naplnit rozbolavělé plice. Zadíval se před sebe.

Tam vepředu bylo něco nebo někdo, kdo na něj čekal za tím posledním skalním převisem. Že by se světa chtěla zmocnit nějaká nová nebo starobylá mocnost? Nebo je to jen vítr? Báł se tam pohlédnout.

Celý svět byl najednou studený. Kovář cítil, jak ho ta strašlivá zima zachvacuje, jak ho trýzní jako toho nejslabšího z lidí.

Chtěl se podívat za roh té skály, ale nedokázal to. Měl strach. Těsně před ním vyrazila z nitra země horká láva s plynem a během nepatrné chvílky proměnila led a sníh na tmavou břečku. Vulkán se napřáhl před sebe, ve snaze trochu se ohrát. Dopadl na všechny čtyři. V čemsi, co připomínalo první mrazivé ráno světa, se z posledních sil natáhl pro oheň.

Třetí kniha Mečů

Fred Saberhagen

Obálka Howard Chaykin

Grafická úprava Blanka Kroupová

Slepotisk Rytectví Pomahač

Z originálu Third book of Swords

vydaného nakladatelstvím Tor Book

přeložila Lenka Marková

Redigovala Blanka Kroupová

Vydalo nakladatelství Forma, s.r.o.

Křižíkova 67/70, 186 00 Praha 8

V roce 1996, 1. Vydání

312 stran

Sazba Agentura IN OPTIMA FORMA

Tisk ETIS, Jihlava